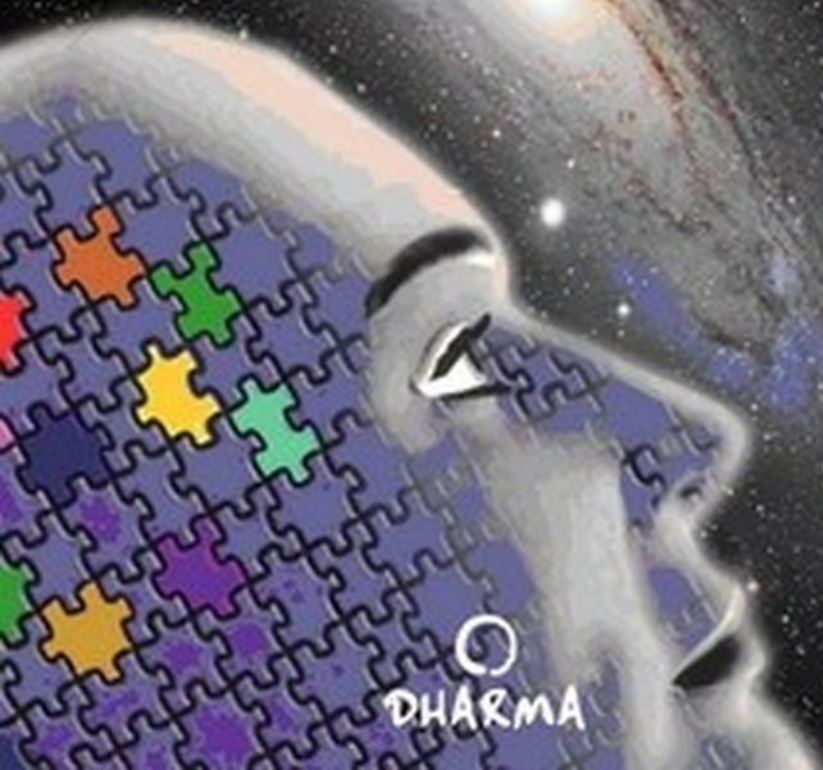

CRYSTAL LOVE

mistik hakikatler Bilimsel Gerçekler

Doğüstü Deneylere Dair Özgün İncelemeler

DHARMA

Mistik Hakikatler Bilimsel Gerçekler

Crystal Love

Çeviri: Yazgı Evrim Denizci

Mistik Hakikatler Bilimsel Gerçekler / Crystal Love
Orijinal Adı: The Mystic Mind

© Crystal Love, 2000, 2004
© Dharma Yayınları, 2008

Yayın hakları ONK Ajans aracılığı ile
Dharma Yayınları'na aittir.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.
Kaynak göstermek koşuluyla alıntı yapılabilir.

1. Basım: Mayıs 2008

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: Namık Kemal Atalay
Çeviri: Yazgı Evrim Denizci
Düzeltili: Murat Sağlam
Yayına Hazırlayan: Güliz Gümüş
Kapak Tasarımı: Dharma Creatif
Sayfa Düzeni: Çiğdem Dilbaz

Şefik Matbaası'nda basılmıştır.
Marmara San. Sit. M Blok No: 291
İkitelli - İstanbul
Tel: (0 212) 472 15 00/3 hat

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):
Crystal Love
Mistik Hakikatler
Bilimsel Gerçekler
Mistisizm, İnceleme
İstanbul, Dharma Yayınları, 2008, 256 sayfa

ISBN: 9944-986-71-7

Dharma
Satış ve Dağıtım: Mollafenari Sok.
No: 17 Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (0 212) 512 81 21 • Faks: (0 212) 512 50 21
e-posta: dharma@dharma.com.tr
internet satış adresi: www.dharma.com.tr

Herşeyde öncedir zihin,
Başlangıçta hep o vardır.
Ve herşey ondan yaratılmıştır.

Ohammapada

İçindekiler

Yazarın Notu.....	9
Önsöz: Mistizm nedir?	11
Giriş.....	15
1. Evrensel Zihin	23
Enerji tanrısı	23
Yaradılıştan önce.....	36
Başlangıçta	41
Büyük patlama	47
Astroloji	52
2. İnsan Zihni	73
Görünmeyen Âlem	73
Aura-İçteki Ruh	83
Aura ile Şifa.....	86
Bilinç ve biliçsizlik	94
Sağ ve Sol beyin.....	96
3. Maddeyi Yeneni Zihin	101
Hipnoz.....	101
Değişmiş Bilinç Halleri.....	106
Ses, müzik ve kutsal dans.....	119
Meditasyon, trans ve aşkınsal deneyim.....	124
Mucizeler ve Sihir	128
Olumlu düşüncenin gücü.....	132

4. Geleceğin Zihinleri	139
Uzay, zaman ve altıncı his	139
Telepati ve ESP	146
Kehanetten ve gaipten haber verme	154
Rüyalar ve önsözler	157
5. Her Şey Zihindir	163
Beden-dışı deneyimler.....	163
Ölüm-anı deneyimi.....	172
Ölüm ve Diriliş	178
Cennetin imgeleri.....	184
Hayaletler, Medyumlar ve yol gösteren ruhsal varlıklar.....	188
6. Ölümsüz Zihin	205
Neden Sonuç Yasası	205
Karma kanunu-neden sonuç yasası.....	206
Reenkarnasyon Teorisi	220
Geçmiş hayat analizi	226
Kaynağa Dönüş	237
7. Son Söz-Mistik Zihin	239
Mistik Zihin	239
Evrim ve Yeniçağ.....	244
Bilim ve Din	248
Yeni Bilinç.....	251
Sevgi yasadır	253

Yazarın Notu

Bu kitap öncelikli olarak bireysel mistik ve doğaüstü deneyimleri ve bunların mekaniğine dair ciddi bir inceleme amacını taşıyor. Bugüne kadar halka açılmayan, göz ardı edilen bilimsel verileri, teoriyi ve kanıtları kullanarak, bu kitabın sayfalarında, mistik deneyimin bilimsel geçerliliğini kanıtlamaya çalıştım.

Geçerli resmi dini öğreti ve bilimsel kavrayış tarafından sorulanan ve genellikle reddedilen bu deneyimler, her şeye rağmen, müşterek tarihimizin son birkaç on yılında çarpıcı bir sosyal fenomen haline gelmiştir.

Üstelik bu mistik ve doğaüstü deneyimler, dünyanın her tarafında giderek daha fazla sıklıkla haber edilmektedir. Öyle görünüyor ki bu deneyimler herhangi bir din, kültür ve inanç sisteminden tümüyle bağımsız olarak, ırk, renk, yaş ve cinsiyet ayırt etmeksizin yaşanıyor. Bu deneyimler geleneksel Batı madeci bilimine ve dini dogmalarına meydan okumaktadır.

Kitapta konuyla ilgili son bilimsel keşiflere, kuantum ve parçacık fiziğindeki son teorilere, özellikle okuyucu için elimden geldiğince basit tuttuğum süper cisim teorisine yer verdim.

Bu kitapta aradığım nihaî şey, her türlü siyasî, dinî ve bilim-

sel dogmalardan bağımsız, kendi adlarına konuşan evrensel hakikatlerdir.

Uzun zamandan beri devam eden kapsamlı araştırmalarım, çocukluğumda başlayan ve yetişkinlikte beklenmedik bir şiddetle geri gelen kendi mistik ve doğaüstü deneyimlerime dayanarak, zaman içinde, ailemin, okulun, toplumun, bilimsel ve dinî öğretilerin tatmin edici bir açıklama getiremediği bu deneyimler için mantıksal bir referanslar iskeleti bulmak için giderek daha azimli hale geldi.

Hiç bir Batı dini, felsefesi ve bilimsel öğretisi bu deneyimlerden herhangi anlamlı bir biçimde bahsedemediği, bunları kapsayamadığı, hatta çoğu zaman böylesi meselelerle düşmanca bir tutum takındığı için, kendi deneyimlerimin gerektirdiği kanıtlar için bizzat araştırmalar yaptım.

Bir zamanlar içinde bulunduğum kültürel referanslar çerçevesinde hiçbir açıklama getirilemeyen bu mistik deneyimler, benden, beni Kutsal Kâse'ye –Herşeyin Teorisine– götürecek, din ve bilimi tutarlı ve uyumlu bir birlik içinde birleştirecek, bütün bunların yanında bireysel deneyimi hem dinî hem de bilimsel anlamda kabul edilebilir kılan bir ipucu bulmam için yalvardılar.

Elinizdeki kitap bu bulguları ortaya dökme denemesidir.

Önsöz

Mistisizm nedir?

“Mistik” sözcüğü Grekçe ‘kapalı gözlerle’ anlamına gelen kökten türemiş ‘mystery’ –‘açıklanamayan’- sözcüğünden gelir.

Mistik felsefeye göre kişi, Tanrı’nın, evrenin doğasının, ya da “benin” tam bir kavranışına, sadece dışsal veya fiziksel yollarla ulaşamaz, çünkü Tanrı, din ve spiritüellik, bütünüyle kendi benliğimizde, kendi ruhumuzda mevcuttur. İçebakışla, meditasyonla ya da dualarla, beş duyunun fiziksel dünyasını dışarıda bırakan ve “gözlerini kapatan” kişi, Tanrıyla ilahi bir birliği, görüyü veya vahyi deneyimleyebilir.

Meditasyon, içebakış ve dua tüm dinlerde yaygın olmakla beraber, mistisizm bir din değildir; çünkü onun hiyerarşisi, kuralları, düzenlemeleri ve kutsal metinleri yoktur. Mistisizmde ana karakter kendinizsinizdir. En yüksek duyularımızın içerisinde hem ibadet edilen, hem de ibadet eden, hem ibadethane hem de cemaatsinizdir. Mistik yolculuk, gerçek doğası gereği, benliğe yapılan bir yolculuktur ve bu yolculuğa tamamen yalnız çıkılır.

Ancak, mistik ve doğaüstü olan, dinle hiçbir ilişkisi olmayan,

ateist (Tanrıtanımaz) ve agnostik (Bilinmezci) kişilerce de kendiliğinden deneyimlenebilir. Mistik deneyim, öyle görünüyor ki inanç sistemine veya zahiri bir biçime bağlı olmadan, dışsal duyuşal bir deneyim olarak değil, ama zihninde veya ruhta görü veya vahiy olarak var olmakta veya işlev görmektedir.

Mistik tradisyon dinlerden önce gelir ve ister pagan, ister ilkel dinlerden biri ya da başka bir din olsun, tüm dinlerin temelinde yer alır ve mistik ilham/vahiy hepsinin çekirdeğini oluşturur. Batının tek tanrılı dinleri olan Musevilik, Hıristiyanlık ve İslam'ın yanı sıra, Doğuya ait Hinduizm ve Budizm'in de özünde mistisizm bulunur. Bu dinler de, kendi öğretmenlerinin veya peygamberlerinin, Buda'nın, Musa'nın, İsa Mesih'in ve Hz. Muhammed'in mistik vahiy ve ilhamları üzerine kurulmuştur. Orta Asya'da ortaya çıkan üç büyük tek tanrılı din –Musevilik, Hıristiyanlık ve İslam–, kutsal ilahi elçilerinin veya peygamberlerinin bireysel görüşlerine, vahiy/ilhamlarına ve mistik deneyimlerine dayanırlar. Ancak, yazılı tarihin her aşamasında karşımıza çıktığı kadarıyla, bu aynı dinlerden bazıları, kişisel vahyin içselleştirilmiş deneyimi yoluyla erişilen bireyselliğin baskı altında tutulmasından büyük ölçüde sorumlu olmuşlardır.

Yüksek spiritüel bilinç hallerine duyulan –ve belli ki ta en baştan beri kolektif bir sosyal fenomen olan– bu beşerî arzu masum ve doğal olsa da, bizim modern diyebileceğimiz, erkek egemen tek tanrılı dinlerinde, spiritüel mistisizm uygulaması, bilgisi ve sanatı kendine emniyetli bir yer bulamamıştır.

Yine de Carl Jung'un sözleriyle: “Din, sadece iman ve zahiri ibadet olarak kaldığı ve dinsel işlev ruhlarımızda tecrübe edilmediği sürece, kayda değer hiçbir şey olmamış demektir. Bunu kendi deneyimleriyle fark edemeyen, *Mysterium Magnum*'un yalnızca bir fiiliyat olmayıp insan psişesinde kök salmış bir şey olduğunu henüz anlamamış kişi büyük bir tanrı bilimci olsa bile dinden habersiz, üstelik cahildir.”

Mistisizm ve bireysel aydınlanma felsefesi, ancak birey tarafından içselleştirilmiş bir fenomen olarak tecrübe edilebilecek ilahi olanla paylaşılan bir uyum, saadet ve birlik halinin, her insanın hakkı olduğunu kabul ettiği ölçüde birleştirici bir felsefe olacaktır.

Giriş

İnsan bilincinin gerçek doğası nedir? Biz kimiz ve neyiz? Yapabileceklerimizin sınırı nedir? Bizler, çoğunluğumuzun inandırıldığı gibi, sonsuz bir evrende sonlu, güç ve potansiyel olarak sınırlı ve ötesinde hiçbir farkındalık yaşanmayacak fiziksel bir ölüm sonrası parçalara ayrılmaya ve çözülmeye yazgılı atomların şans eseri ve rasgele bir araya gelişi miyiz? Yoksa en mistik ve en kutsal olan özelliklere sahip, evrenin kalbine, aklına ve ruhuna kopmaz bir biçimde bağlı olan, fiziksel ölüm sonrası hayatta kalan, ilahi, ölümsüz ve yok edilemez bir ruha mı sahibiz?

İnsanoğlu uzayın en uçsuz bucaksız noktalarını araştırmaya başladı ve bu yüzyılda Ay'a incek teknolojiyi geliştirdi. Buna rağmen ruhani uzayın ve insan aklının haritası tam olarak çıkarılamadı. Çözülmeyi bekleyen pek çok gizem var.

Dünyadaki milyonlarca insanın kişisel tanıklıkları ve deneyimleri, modern Batının inanç sisteminde bir değişim talep ediyor. Mistik, doğaüstü, aşkın tecrübelerin veya telepati ve ESP gibi tinsel bir özü olan, kişisel deneyim haberlerinin sayısı hızla artıyor. Öyle ki bu sayı yabana atılmayacak, veya göz ardı edilmeyecek kadar fazla.

Bu fenomenlerin kanıtları arttıkça, pek çoğumuz kendimize, benliğimize ve evrendeki yerimize ilgili sorular sormaktan artık kaçamıyoruz.

Bununla beraber kültürümüz, hayatlarımız ve bireysel düşünce biçimimiz, toplum içinde her an bir bütün olarak faaliyet gösteren, gözle görünür ve görünmez pek çok gücün etkisi altında kalıyor. Dahası, doğayı ve evrenin anlamını kavrayışımız ve bu kavrayış dahilinde iş gören kurallar, büyük oranda bu sosyal hayat tarzıyla belirleniyor ve bu hayatın normları toplum tarafından tarih boyunca tekrar tekrar tanımlanıyor. Halihazırdaki modern inanç sistemimiz elbette ki zamanın dininden, politikasından ve biliminden etkileniyor; üstelik Musevi-Hıristiyan kavramlar, evrenle, Tanrı'yla, ruhla, kıyametle, öbür dünyayla, Cennet ve Cehennemle ilgili Batılı kavramları, çok büyük oranda etkilemiştir.

Oysa bugün, Hıristiyanlıktan 2000 yıl sonra, pek çok kilise cemaatini kaybetmiş durumda ve kullanılmayan ya da tamire ihtiyaç duyan kilise sayısı oldukça fazladır. İngiliz kilisesi kendi içindeki seks skandallarıyla çalkalanırken, aynı zamanda kadın rahiplerin papazlığa atanma isteklerini reddederek, ayrımcı, inatçı ve cinsiyetçi tavrını sürdürüyor.

Şu an mülkleriyle, stoklarıyla ve hisseleriyle (silah endüstrisindeki hisse senetleri de dahil olmak üzere) ülkedeki serveti yaklaşık olarak üç milyon sterlini bulmuş olan Kilise, VIII. Henry, Anne Boleyn'le evlenmek için Roma'dan kaçtığından beri yaklaşık beş yüzyıldır dini görüşlerimizi yönetimi altına almıştı. Fakat şimdi, yeni bin yıla girerken büyük bir düşüşe geçmiş durumda.

Vatikanda Papa artık, haçını taşıırken zorlanıyor. Cambridge'deki Jesus Yüksek Okulunda öğretim görevlisi olan yazar John Cornwell, tartışmalı iki kitabının ilki olan *Hitler'in Papa-*

sı'nda, savaş zamanında, XII. Papa Pius'un-Eugenio Pacelli- Nazi sempatanlığı yaptığını tarihi tanıklıkla belgelendiriyor. Yazara göre XII. Pius, faşizm yanlısı bir Yahudi aleyhtarıydı, Hitler'le savaş öncesi anlaşmalara girmişti. Bu anlaşmalarla kramatoryumda yakılan kurbanlara müdahale etmemesi karşılığında, Vatikan'a mali avantajlar sağlanıyordu. Yapılan anlaşmalar daha sonra Führer'in güçlenmesine ve Büyük Çözüm'e yönelik Katolik muhalefetin azaltılmasına yardımcı oldu. (Bununla beraber hatırlanmalı ki, XII. Pius, Roma Yahudilerini kurtarmaya yardım etmek için neredeyse hiçbir şey yapmasa da, pek çok Katolik rahip ve rahibe, İtalya'da ölümcül tehlike içinde olan Yahudilere yardım için kendi hayatlarını riske atmışlardır.)

XII. Pius'un bir piskopos olarak, Kitabı Mukaddes literatürüne aşina olması gerekmez miydi? Bu temelde, İsa'nın-ki o da bir Yahudi olarak doğmuştur- bize 'Komşunu kendin gibi sev' (Mat-ta 5:43) diye emrettiği pasajı atlamış olamaz. Bir Hıristiyan olması açıkça utanç verici olan bir adamın piskopos olmayı başarmasına ve İsa'nın bu dünya üzerindeki 'vekili' olmasına inanmak daha zor.

XII. Pius'un faşizme ve etnik temizliğe gösterdiği tolerans, papalık tarihinde tek örnek değildir. 1095'te İslam'a karşı yapılan 1. Haçlı seferlerini telkin eden Papa II. Urban'dan, Franco ve Mussolini gibi faşist diktatörleri açıkça destekleyen son dönem papalarına kadar, birbirini izleyen tüm piskoposlar, gerçek hümanizme ve Hıristiyan öğretisine ruhsal olarak tamamen kayıtsız kaldılar.

John Cornwell'in suçlamalarıyla ciddi rahatsız olan ve itibar kaybeden Vatikan, ikinci kitapla yeni bir saldırıya daha uğradı. *Gone with the Wind in the Vatican*, isimli kitapta yazarlar, -kendilerine 'I Millenari' diyen bir grup-, Papalık Mahkemesi Curia'da, masonluğu, seks skandallarını, yozlaşmışlığı ve şeytana tapma suçlamalarını gözler önüne seriyorlar. Mahkemede otuzbeş yıl çalışmış olan ve adı I Millenari'nin harflerine esin

kaynağı olan olan Monsenyör Marinelli, bu olayların içinde yer aldığını yakın tarihlerde itiraf etti.

İsa'nın maddi refah hakkındaki fikirlerine rağmen, ki Kitabı Mukaddeste 'Bir devenin bir toplu iğnenin deliğinden geçmesi, zengin bir adamın Cennetin kapılarından geçmesinden daha kolaydır' şeklinde ifade edilmiştir, Vatikan modern dünyanın en zengin dini kurumlarından biri olarak ayaktadır.

Hakkındaki skandallarla uğraşan İngiliz Kilisesi, 1996 yılında bir rapor yayımladı. *In Search of Faith* isimli rapor, İngiltere nüfusunun yüzde on beşinden azının Kiliseye gittiğini, yüzde yetmiş beşin üzerindeki nüfusun hala Tanrı'ya ve çarpıcı bir biçimde reankarnasyona inandıklarını ortaya koyuyor.

Kitabı Mukaddes'in bir başka iyi bilinen meseli –“Kardeşinin gözündeki çöpü görmeden önce, kendi gözündeki mertegi gör.” (Matta İncili 7:3)- üzerine kafa yorması gereken Kilise, şimdilerde Kilisenin ve toplumun bir bütün olarak inişe geçmesinden astrolojiyi, New Age'i, alternatif akımları, Neo-paganizmi, yerli halkların mistik dinlerini sorumlu tutuyor. “Karanlığa ve batıl inançlara” geri dönüşe ve bu eklektik “topla ve karıştır” felsefesinin tehlikelerine karşı bizleri uyarıyor.

Ancak, Milattan sonra dördüncü yüzyılda Romalıların Britanya'ya geldikleri ve sonrasında biçimsel Hıristiyan öğretisini beraberlerinde getirdikleri zamanlarda, Britanya, mistik bir doğaya sahip dinler ve gelenekler açısından zengin pagan bir ülkeydi. Stonehenge'ler, Romalılar eski Britanyalıları Hıristiyanlaştırmadan binlerce yıl önce inşa edilmişlerdi. Romalılar Hıristiyanlaştırma işini, Hıristiyan kiliselerini, kutsal pagan mekânlarının üzerine kurarak ve Hıristiyan festivallerini pagan festivalleriyle birleştirerek olağanüstü bir kolaylıkla başardı. Örneğin Paskalya yortusu ve Noel, kutsal pagan günleri olan İlkbahar Ekinoksuna ve Kış Gündönümüne rast getirilmek üzere ayarlanıyordu.

Erkek egemen Kilisenin ve bu yeni dinin, mistik doğa dinlerini, sözde 'heretic olanların' ve 'cadıların' Orta Çağlarda yakılmasıyla son noktasına varan hiddetli bir kararlılıkla sindirmesine rağmen, Halloween gibi, pek çok pagan gelenek bugün hala yaşıyor.

Bizler şimdi, Kilisenin düşüşüne, sihirle ve majikal olanla seve seve birleşmeye hazır 'New Age' dinlerininse yükselişine tanıklık ediyoruz. Ayrıca 'New Age' din kültürünün gelişimi, mistik ve aşkın deneyimle kazanılan kişisel güçlenme kavramını tamamen kucaklıyor görünüyor. Bu bağlamda, New Age felsefeleri, inançları ve adetleri, eski mistik tabiatçılık ve pagan dini geleneklerine pek çok yönüyle benzer görünüyor.

Saldırgan Roma medeniyetinin birkaç bin yıl önce doğa dinlerini sindirdiği zamanlarda ortadan kaybolan, basit ama güçlü mistik tabiatçı tinselliğin geri dönüşüne tanıklık etmiyor muyuz? Bu modern ve bilinçsiz arayış, inanmanın ve tapınmanın daha doğal ve anlamlı yollarına geri dönüş değil mi?

Cemaatlerinin azalmasından yakınan Protestan ve Katolik kiliseleri, kendi yerleşmiş inanç ve felsefeleri konusunda da telaşa kapılmış durumdalar. Bu inançlar, milattan sonra 325'te İznik Konsülü'nde tespit edilmişti. Konsül üyeleri, kutsal metinlerin 'gerçek' anlamlarını 'tanımlamak' için çağrılmışlardı. Bununla beraber o sırada, orijinal metinlerin çoğu garip bir şekilde Yeni Ahitten çıkarıldı. Aralarında o güne kadar Vatikan'ın mahzeninde saklı kalan Hannok İncil'i de vardı.

Ayrıca 1999 Ağustosunda, bilinen bir Cizvit dergisinin Cehenneme ait kavramları yeniden tanımlayışından günler sonra, Papa Cennetin 'meleklerin harp çaldığı bulutların üzerinde bir yer değil, ölümden sonraki varoluş durumu olduğunu' beyan etti. 'Kendimizi içinde bulacağımız cennet, ne bir soyutlanma durumu (münzevi hayat anlamında), ne de bulutların üzerinde bulunan fiziksel bir yerdir' diyordu papaz St Peter Meydanındakilere.

'Cehennemin', Tanrıyı sürekli reddeden ve cennetsi göklerden kovulmakla cezalandırılan kişilerin bulunduğu bir varoluş durumu ve Tanrıdan bir kopuş olması gibi, 'Cennet' de, 'Tanrıyla uyumlu bir birleşme ve tam bir yakınlık' dır. Ayrıca 'Tanrı' 'beyaz sakallı yaşlı bir adam' değil, hem eril, hem de dişi yanları olan yüce bir varlıktır.

2000 yıl boyunca cemaatlerini 'cehennem ateşiyle' tehdit edip, özgür düşünen her bireyi, Kilisenin öğretisine meydan okudukları anda 'sapkınlıkla' itham ederek gözdağı veren Kilise, şimdilerde doğanın, paganın, ilkel olanın ve Doğu dinlerinin özünde olan felsefeleri benimsemeye başlıyor.

Bu arada, İngiliz Kilisesi Dirilişin gerçek doğasını tartışıyor ve Canterbury Başpiskoposluğunun milenyum mesajında Dr. George Carey şöyle diyor; "Bizler İsa'nın dirilip dirilmediğini bilemeyiz. Bu insan deneyimine aykırı bir durumdur ve bizim ilk tepkimiz inanmamaktır."

Bakireden doğma olayı da, şimdilerde kuşkucu bir inceleme-ye alınmış durumdadır. Bu arada Kilise, kendi inançlarını yeniden tanımlamaya yoğunlaşmışken, bilim altmışlı yılların "Tanrı öldü" felsefesini sona erdirerek, kendi kısa tarihindeki-nden tamamen farklı bir bakış açısını benimsemiş görünüyor.

Bugünlerde, toplumun temel katmanında meydana gelen ve kendi gerçekliği içerisinde kültürel bir oluşummuş gibi gözükten tinsel bir uyanışa ve devrime tanıklık ediyoruz. Bu uyanış ne bilimi, ne de geleneksel dini düşünceleri ve dogmaları önemsiyor. Astroloji, şifa, telepati, ESP, reankarnasyon ve geçmiş yaşamlara geri dönme fenomeninin yanı sıra, beden dışı ve ölüm-anı deneyimleri de, yeni bir dine bağlanan köprüler kuruyorlar.

Hem anlamadıkları, hem de uygulamadıkları vaazlar veren bir Kiliseyi dinlemekten bıkararak, dünyanın sihrini ve kutsal gizemini reddeden bir bilimden usanarak büyüyen bir neslin ge-

liştirdiği, yeni bir mistik felsefenin doğuşuna mı şahitlik ediyorum?

Bilim ve şekilci din karşısında hayal kırıklığına uğramış ve tatmin olamamış insanlar, şimdi inançlarını, tinsel ihtiyaçlarını ve deneyimlerini belirlemeye yöneliyorlar. Bu arada, modern bilimin, özellikle de kuantum fiziğinin, evrenin doğası ve mistik ve doğaüstü olanın doğruluğu üzerine istemeyerek de olsa gerçeğliği ispat edilebilir bilimsel bilgiler sunması da hayli ironik. Bu durum yalnızca sayısı giderek artan alametlerden biri olabilir. İnancım şu ki, çok yakında bu işaretler, tüm mevcudiyetin birliğini ve mistik zihnin keşfedilmemiş gücünü ve potansiyelini netleştirmeye başlayacaktır.

... ..

...

... ..

...

1

Evrensel Zihin

Enerji Tanrısı

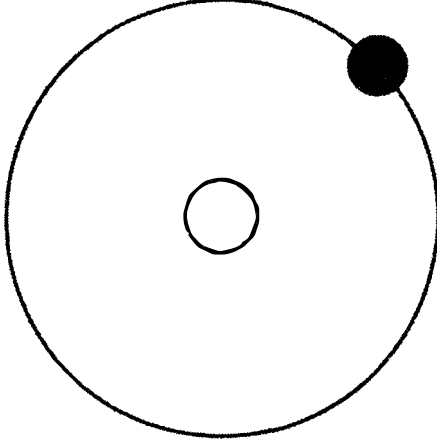
“Hayat ve ışık olan, hem erkek hem dişi olan o İlk Zihin, Kozmosun Zihnini varlığa getirdi. İlk zihin, devinimsiz, ebedi ve ezeli ve değişmezdir ve duygularla algılanamayan Kozmik Zihin kapsar. Duyuların algıladığı kozmos, tıpkı bir aynanın yansıması gibi, bu ebedi ve ezeli Kozmik Zihnin bir kopyası ve suretidir.”

Hermetica, Mısır Yazıtları, İ. Ö 3000

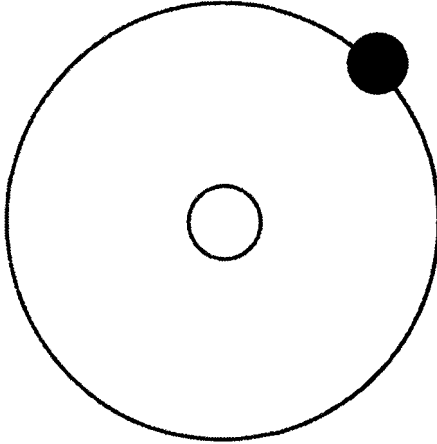
İnsanlık, zamanın başlangıcından beri hayatın anlamını merak ediyor ve evrenin doğası üzerine kafa yoruyor. Bugün hâlâ bunları düşünüyoruz ve tartışıyoruz. Ama evren hiç kimsenin maskarası değil ve sırlarını kolayca vermiyor. Bu görkemli yıldızlarla dolu kozmosun genişliğinde, eşsiz bereketli mavi kürenin üzerinde yapayalnız, zayıf, amansız, geri dönülmez bir biçimde, zaman ve mekân içinde dönüp duruyoruz.

Peki nereye gidiyoruz? Neden buradayız? Yaşamın bir anla-

Makro kozmos ve Mikro kozmos

Makro kozmos:
Gezegen Güneşin etrafında dönüyor

Mikro kozmos:
Proton çekirdeğin etrafında dönüyor

Şekil 1

mı ve amacı var mı? Evren nereden geldi? Bir Tanrı var mı? Öldüğümüz zaman bize ne oluyor? Çağlar boyunca çok sayıda din, felsefe, kozmolojik ve bilimsel teoriler bu sorulara cevap vermek için varoldular. Bu teoriler çok çeşitlenebilir, hatta sayıları yeryüzündeki insanların sayısı kadar çok olabilir, fakat kabaca iki muhalif tarafa bölünebilirler.

Tarih boyunca dine, tinselliğe ve mistisizme dayanan ilk taraf sürekli yinelenen üç temayı barındırdı:

- 1) Evren, kutsal bir aklın, ya da zekânın, diğer bir söyleyişle Tanrı'nın tezahürüdür.
- 2) Tüm mahluklar fiziksel ölümü yaşayacak ve dünyada yaptığı amellerden dolayı "Kıyamet Günü", Tanrı'ya hesap vermek üzere çağrılacak olan ölümsüz bir ruha sahiptirler.
- 3) Bazı insanlar genellikle mistik imgelem gücüyle veya yoluyla, yüce spiritüel âlemler veya boyutlara aracılık etme veya bunlarla iletişime geçebilme yeteneğine sahiptir.

Bu kişiler, mistikler, mukaddes insanlar, şamanlar ve peygamberlerdir.

Bu ilk taraf ayrıca, daha yüce gerçekliklerin, boyutların ve ruhani mutluluğun nihai bir halinin, Cennet ya da Nirvana'nın varolma olasılığına inanır. Onlar varoluşun "melekisi" veya spiritüel planları olduğuna inanırlar ve bunlara saygı duyarlar. Örneğin melek Cebrail, Kuran'ın yanı sıra, Yeni ve Eski Ahit için de vazgeçilmezdir. Bazen bu taraf, benimsedikleri spiritüel sisteme bağlı olarak reinkarnasyon inancına da yakın durur.

Bilimsel materyalistlerin ve ateistlerin bulunduğu ikinci tarafın ise üç temel çelişik inancı vardır.

- 1) Tanrı yoktur. Evren, Yerküredeki hayat, tüm bu karmaşık ve ayrıntılı çeşitlilik “birdenbire oluvermiştir”. Atomlar rasgele birbirlerine çarpıverdiler ve her şey oluverdi.
- 2) Ruhumuz yok, sırf fiziksel biçimlerden oluşuyoruz. Bu tarafa göre, yaşarsınız, ölürsünüz ve her şey bundan ibarettir. Ölümün ötesinde bir şey yoktur. Ölümünden sonra Tanrı ve Cennet yoktur, reankarnasyon yoktur. Hiçbir şey yoktur.
- 3) “Doğaüstü olan” bilimsel değildir ve pratik dünyada hiçbir anlamlı amaca hizmet etmez. Uzun sözün kısası, bu tarafa göre, diğer tarafa mensup olanlar “cinleriyle akşam yemeğine çıkmışlar” ve onların “görüleri” ve “ilhamları”, aldanıştan, sanrılardan ya da hüsnükuruntulardan başka bir şey değildir. Bu tarafın mensupları, fiziki ve bilimsel olarak kanıtlanabilirliği olmadığı sürece veya en azından mantıklı ve bilimsel bir açıklaması olmadığı sürece, hiçbir şeye inanmaz.

Elbetteki sağduyumuz, bu iki karşıt felsefenin aynı anda doğru olamayacağını söylüyor- bu da evrende, yüce, yaratıcı bir zekâ ya vardır, ya da yoktur seçimiyle baş başa kaldığımız anlamına gelir. Sonuç olarak bu kamplardan biri, ölümcül bir mantıksal hata içerisindedir.

Şimdi, milyon dolarlık soruya geelim- bu iki taraftan hangisi haklı? Konu üzerinde anlamlı bir tartışmaya girişmeden önce, şu kadim vecize hakkında düşünmeli ve kafa yormalıyız: “Aşağıdaki yukarıdaki gibidir.” Olur da evrenle ilişkimize dair bir şüphe duyarsak, bu basit ifade bize evrende hüküm süren yasaların, hem büyük olan hem küçük olan üzerinde aynı şekilde işlediğini hatırlatır.

Makro kozmos ve mikro kozmos, evren ve atom temelde özdeşirler, (bkz. şekil 1) ve evrenin içinde yaşıyorsak ve atomdan oluşmuşsak, ikisine de temel teşkil eden aynı ilkelerden kopuk olduğumuzu varsaymamız için hiçbir neden yoktur.

Büyük küçük hepimiz bir bütünü, birbirimize aynı yaradılış ağıyla bağlıyız ve hoşunuza gitse de gitmese de, aynı yasalara itaat edip, aynı evrensel temel ilkeleri izliyoruz ve birbirimize ebediyen ve kopmamak üzere bağlıyız.

Aynı şekilde, evrenin herhangi bir parçasını ondan ayıramaz ve dışarıda bırakamayız, tıpkı herhangi bir hücremizi bedenimizden ayrı tutarak, kendi varlığımızla olan birliğini, mevkiye eşitliğini inkar etmemizin mümkün olmadığı gibi. Bu hücre ayak başparmağınızın en ucunda da olsa, burnunuzun üstünde, görüş alanımız içinde de olsa, sizin bütünlüğünüzü oluşturan etrafı bütünün bir parçasıdır. Evrenin vücudu da böyledir, tüm devasallığına rağmen, her bir kısmı, onun bütünlüğünden bir parçadır. Ve bu parçalardan biri de sizsiniz.

Eğer aklınızın bir köşesinde bağımsızlık kavramı oluşuyorsa –yani evrenin hiçbir bölümü birbiriyle bağ içinde değildir, yasalar “buna” ya da “şuna”, “o erkeğe” ya da “bu dişiye” aynı şekilde uygulanamaz fikri varsa– bundan derhal kurtulun, çünkü bütün yaratım değiştirilemez şekilde bağlıdır, bir bütünlük, bir birlik içinde birbirine bağlanmıştır.

Örneğin, Güneşi Ay’dan ayrı tutamayız ve içlerinden birinin bu evrenden olmadığını ya da aynı yasalara bağlı olmadığını ve hatta birbirlerinin etkisi altında olmadıklarını öne süremeyiz. Bunun gibi, hiçbiriniz evrenin başka bir parçasından ayrı değilsiniz, daha büyük ya da daha önemsiz değilsiniz. Tüm doğanızla evrenin bir parçasısınız ve bundan hiçbir şekilde kaçış yok.

Ancak bu durum, zaman zaman içimizde, bir ayrı olma duygusu tecrübe etmiyoruz anlamına gelmez. Gerçektende, bu ayrı olma duygusu, insanlığın başına gelmiş pek çok illetin nedeni. Bu ayrılık duygusu “Maya”dır, yani varlığımızın bütünden farklı olduğu yanılsamasıdır. Tıpkı bir fili kulağından, kuyruğundan ya da bacağından tutarak tarif etmeyi deneyen kör bir adam gibi, bizler de, evreni bütünlüğü içinde görene kadar, onun hak-

kında hiçbir şey bilemeyiz. Öyleyse –milyon dolarlık sorumuza geri dönelim– hangi taraf haklıdır?

Bu soruya anlamlı bir cevap aramanın ve bulmanın yolu, taraflardan birinin mantığının çeşitli incelemeler sonucunda açıkça ayakta kalabilmesinden, diğerinin teorilerininse, kesin ama nazik bir şekilde bertaraf edilebilmesinden geçer.

Birinci seçeneğin (Tanrı vardır diyenler) içerdiği pek çok karmaşık ve çeşitli içerimleri incelemeden önce, gelin ikincisinin (Tanrı yoktur diyenler), dünya modeline uyup uymadığına ve evrenin geri kalanıyla aynı yasalara uyup uymadıklarına bakalım. Daha önce söylediğimiz gibi evrende iş gören yasalar, istisnasız her şeye uygulanır ve eğer şu “tesadüfi evren” bu kriterlere uygun düşmezse, makul ve mantıklı bir tez olmayacaktır.

Şimdi, evren kendi yapısında bulunan belirli matematiksel ilkeler ve yasalarla çalışır ve bu yasalardan biri de Newton’un, Üçüncü Hareket Yasası, diğer bir adıyla Etki Tepki Yasasıdır. Üçüncü Hareket Yasası şöyle der, “Her etki kendine eşit ve karşıt bir tepki yaratır”. Basitçe söylersek, eğer ortada bir sonuç varsa, hiç şüphesiz ki onu önceleyen bir neden de vardır. Öyleyse, Üçüncü Hareket Yasasından yola çıkarak şöyle diyebiliriz; evren büyük patlama anında oluştuysa, bu oluşumu önceleyen ve sebep olan bir etken olmalıdır. Bu etken olmadan evren kendi başına varlığa gelemezdi, böyle olabileceğini söylemek, evrenin kendi doğasına ve yasalarına aykırı bir durum oluşturmaktan başka bir şey değildir.

Etki Tepki Yasasının ilkelerine göre, evrenin nedensel bir etkeni olduğu, bu faktörün büyük patlamaya hem sebep olduğu hem de öncelediği sonucuna varmak zorundayız.

Kendisini önceleyen bir nedeni olmayan evren kavramına kuşkuyla yaklaşmamız için, yukarıdaki Yasa kendi başına yeterli bir sebeptir ve eğer bu Yasa, evrenin tamamına uygulanabilir değilse, o zaman görebildiğim tek şey evrenin devinimsiz, etki

tepkisiz olduğu ve maddenin –eğer herhangi bir şekilde var ol-duysa– tamamen hareketsiz olduğudur.

Bilinen evrendeki her şey, aynı evrensel yasalara tabidir. Bi-zatihi bu yasalar, kendi görünür tezahürünün öncesinde bir ne-deni olmayan evren fikrini dışarıda bırakır. Evrenin kendi doğa-sı ve onu kapsayan tüm yasalar gereği, öncül bir nedene sahip olmalıdır. Bunun başka bir açıklaması olamaz. Kendi yasalarıyla işleyen ve yürüyen evren, kendi doğası gereği nedensel bir etkene sahip OLMALIDIR.

Bu nedensel etkene ruhani dilde herkes “Tanrı” der.

Öyleyse, evrensel yasalara tam anlamıyla uyma testini geç-e-memiş olan ikinci tarafın “Tanrı yoktur” (nedensel bir faktör yoktur) mantığı, çabucak ve sakince bertaraf edilmiştir. Şimdi birinci tarafın, öncül neden (Tanrı) tarafın mantığını mercek al-tına almalı ve Tanrı ve evren hakkındaki teorilerin inceleme so-nucunda ayakta kalıp kalamayacaklarına bakmalıyız.

Bununla beraber, bu “nedensel etkenle”, yani “Tanrı”yla’ il-gili bir şeyleri anlamaya kalkışmadan önce iki şey açığa kavuş-turulmalıdır.

Eğer Tanrı’nın, cisim kazanmış evrenin varoluş sebebi olan bi-ricik nedensel etken olduğunu farz edersek, Tanrı’nın bir insan ol-duğu ya da insan formu taşıdığı teorisini hemen çürütebiliriz. Ön-celikle, evren yirmi milyon yaşında ve nispeten son zamanlarda diyebileceğimiz kadar yakın zamanlarda yerkürede görünen ho-mosapiyenler, o zamanlarda yoktular. İkinci olarak, hiçbir insa-noğlu tek başına bütün bir evreni yaratacak güce sahip değildir!

Öyleyse, şirin yumuşacık sakalı Cennette salınan süt gibi ak Tanrı kavramı, Kitabı Mukaddes’in ilk kitabı olan Yaradılış’ta bu-lunan “Tanrı insanı kendi suretinde yarattı” (Yaradılış 1:26) ifa-desinin yanlış anlaşılması ve yanlış yorumlanmasından kaynak-landığı şüphe götürmez olan saçma bir tasarımdır.

Bütün evrenin yaratıcısı ya da yaratıcı gücü, cismani yaradı-

lıştan önce gelmek zorunda olduğundan, ilksel şekilde madde ötesidir. Daha yüksek, görünmez, boyut öncesi fiisellik olup büyük patlamadan ve maddi evrenden önce oluşmuştur. Söz konusu ilahi “benzerlik” yaratıcı kaynağın görünmez (gayp), maddeleşme öncesi varlığına temas ediyor olmalıdır.

Ayrıca, makro ve mikro kozmosun temel prensiplerini –aşağıdaki yukarıdaki gibidir– düşünecek olursak, bu ifade büyük ihtimalle, Tanrı’nın İlahi doğasına, gerçekliğin daha yüksekteki boyutlarından yarattığı ve her şeyin içinde bulunan özüne, enerjisine (yaratıcı güce) tekabül ediyor.

Eğer bu “Tanrı”nın, cisim kazanmış evrenden önce mevcut olduğunu, evrenin ve içindeki her şeyin etken nedeni olduğunu kabul edebiliyorsa, Tanrı’nın fiziki olmayan, cismani olmayan, biçimin ötesinde ve tamamen farklı bir doğaya sahip olduğu gerçeği üzerinde düşünmek zorundayız.

Şayet biz “onun suretinde yaratıldıysak”, bu ifadenin Tanrı’nın fiziksel olmayan, gayp ve ilahi olan yanına tekabül ettiğine inanıyorum. Bu mistik ve ilahi enerjinin ne olabileceğini konusunu gelecek bölümde inceleyeceğiz.

Özünde cismani olmadığı için, bu Tanrı’nın, erkek olduğu konusunda da şüphelerim var. Bu görüş, tek tanrılı erkek egemen dinler tarafından halkın anlayacağı şekilde sokularak yaygınlaştırılmış ve böylece “Tanrı” ve “Tanrıçaya” tapınmanın pek görülmediği ilkel ve pagan dinlerin ayağı da kaydırılmıştı. Papa şimdilerde Tanrı’nın hem erkek hem dişi enerjilere sahip olduğunu ilan etmektedir.

Taoizm’in, Budizm’in ve Konfüçyüs felsefesinin özünde bulunan erkek ve dişi enerjiler kavramı –Yin ve Yang veya pozitif negatif enerji karşıtlığı– ikilikte birlik (iki şeyin bir özden gelmesi) olarak biliniyor. Bu da bizi, Musevilğin, Hıristiyanlığın ve Hinduizmin metinleri de dahil pek çok dinsel metinde yer alan Üçlemenin numerolojideki kavranışına (1+2=3) götürüyor.

Madde sonlu olduğu halde, yani tüm maddesel formlar doğmaya, yaşamaya ve ölmeye mahkumken, “enerji” ne yaratılabilir ne de yok edilebilir. Asla doğmadı ve asla ölemez. Sadece vardır. Maddenin ebedi ve ezeli kaynağı olarak tüm biçimlerden önce gelir ve bu bağlamda mutlak anlamda sonsuz olarak düşünölmelidir. (‘Enerji’ terimini burada daha yüce ya da nedensel “ilahi” enerji anlamında kullanıyorum.)

Bununla beraber, burada bir yanlışa düşmeyelim; sonsuz olsun ya da olmasın bu “enerji”, yaradılışın yalnızca bir yan ürünü değildir, aynı zamanda ona içkindir de. Yine bu enerji, maddeyi çok sayıda formlar ve türler şeklinde düzenleyebilmesinin yanı sıra, içerisinde zekâ ve farkındalık formlarını da barındırıyor gözüküyor. Doğaya baktığımızda, bunu açıkça görürsünüz.

Örneğin bir güvenin, hangi niteliğı sayesinde, üzerinde yaşadığı ağaçla aynı gösterecek zekâyı barındırıyor? Misafir olduğı ağaçla aynı görünmesine karar veren böceğin zekâsı mı, yoksa bu zekânın bir parçası olan ve kendi evrimlerine karar veren atomlar ve hücreler mi bunu başarıyorlar? Elbette ki zekâsıyla bunu başarıyor.

Bununla beraber, “enerji” pek çok özelliğı sahiptir. Ve evrensel enerjinin tam bu noktada araştırılması gereken özelliklerinden biri de ışığın doğası ve hareketidir.

Işığın bir zamanlar parçacıklardan oluştuğına inanılsa da, daha sonra kırılma olgusu sayesinde –ki bu kendini gölgelerinin dış çizgilerinin bulanıklığında gösteriyordu– dalgalardan oluştuğı kanıtlandı. Bilimsel olarak çelişkili görünmesine karşın, ışık hem aynı anda hem birbirinin yerini alarak, hem parçacıklardan hem dalgalardan oluşuyor görünüyor!

Işık, elektriksel ve manyetik bir alanın titreşimlerinden oluşan elektromanyetik bir radyasyon sayılabilir. Işık dar bir elektromanyetik tayf bölgesi oluşturur ve yaklaşık olarak 309 nano-

metreyle (mor) 740 nanometre (kırmızı) arasında çıplak gözle algılanır.

Madde ve ışık temel olarak aynı elektromanyetik enerjilerdir ve dalga fenomeni olarak fark edilebilen güç alanları olarak tanımlanabilirler.

Işığın hızı saniyede 300.000 kilometredir ve (ileride bahsedeceğimiz üzere düşünce hariç tutulursa) evrendeki en hızlı hareket eden şeydir. Ayrıca ışığın görelî hızı, görünür evreni nasıl algıladığımızla da yakından ilgilidir. Gerçektende ışık olmadan hiçbir şeyi algılayamazdık. Her şeyi görünür kılan ve ortaya seren ışıktır.

Işık olmasaydı, dünyamız tamamen karanlık olurdu ve yaşam varolmazdı. Varlık, biyolojik fonksiyonunu ona borçludur. Işık hayatın kendisidir. O olmasaydı biz varolmazdık. Olduğumuz ve algıladığımız her şey, ışığın hareketinin doğrudan sonucudur.

Şimdi hepimizin kesinlikle farkında olduğumuz gibi, gece gökyüzünde en uzaktaki galaksilere baktığımızda, aslında evrenin milyonlarca ve belki de milyarlarca yıl önceki haline bakıyoruz. Bunun sebebi ışığın yolculuğunun zaman almasıdır; uzak galaksilerden gelen bu ışık, aslında milyonlarca ve bazen milyarlarca yıl öncesinden gelmektedir.

Astronomlar 23 Ocak 1999'da yeni bir gama-ışını patlaması keşfettiler. Bu, evrenin uzak mesafelerinde muazzam bir patlamaydı, olağanüstü bir gama ışını enerjisi yayıyordu ve 10,000 güneşin patlamasından çıkan enerji kadar güçlüydü. Bu patlama gerçekte milyarlarca yıl öncesinde olmuştu, fakat ışığı bize şimdi ulaşıyordu. Bu olay bize, zamanda geriye döndüğümüzü gösteriyor. Işığın hareketi, zaman ve mekânın doğası üzerine bize doğrudan bir fikir veriyor.

Gelin yanı başımızdan bir örnek verelim ve kendi güneşimize bakalım. Bize en yakın yıldızdan gelen ışık, aşağı yukarı sekiz buçuk dakikada dünyaya ulaşır. Sonuç olarak, güneş şu an sönse, bundan sekiz buçuk dakika sonra haberimiz olacak. Bu

yüzden ışığın hızına ve doğasına bağlı olarak, bir olayın olduğu anla, bizim olayı algıladığımız an arasında zaman farkı olabilir. Dahası, hem ışık hem zaman kırılabilir ve bükülebilir.

Albert Einstein'ın İzafiyet Teorisi zaman-mekân fenomenini, ışığın görelî hızına ve gözlemcinin görelî konumuna göre dene-yimlediğimizi ispatlar. Einstein ayrıca, ışık hızına oranla ne ka-dar hızlıysak, zamanın o kadar yavaş aktığını keşfetti. Matema-tiksel deneylerinde bunu tam olarak ispatlamıştır.

Bir yolcu görelî bir ivmeyle iderek hızlandığı bir uzay yolcu-luğuna çıkıp dönerse, Dünyada zamanın kendi hızına görelî ola-rak daha hızlı geçtiğini, örneğin uzaydaki on yılına karşılık dün-yada yüzlerce yıl geçtiğini görür.

Bir anlığına ışık hızına ulaşabildiğimizi düşünelim. Işık hızına yaklaşıldıkça zamanın daha yavaş aktığını hatırlayacak olursak, varsayımsal olarak ışık hızına ulaştığımızda, zaman ve mekânın varlığı sona ererdi. Zaman ve mekânın ötesinde olur ve cismani evrenin içinde hiçbir yerde bulunmazdık.

Tam tersine mantık yürüttüğümüzde, süreci tersine çevirip ışık hızında mümkün olduğu kadar yavaş yolculuk yaptığımız-da, birkaç boyut geride bıraktıktan sonra sakinlerinin “materyal evren” dedikleri garip bir yere varacağımıza hiç şüphe yok.

Işığı anlamak, görünen evreni anlamak gibidir. Ayrıca, ışığın fiziksel çağrışımları olduğu kadar, mistik çağrışımları da vardır.

Kitabı Mukaddeste Işık konusu otuzdan fazla yerde işleniyor ve Milattan sonra 4. yüzyılda İznik Konsülünde İmparator Kons-tantin tarafından anlatılan Hıristiyan öğretileri şu engin sözcükle-ri içeriyor: “Tüm Âlemlerden önce. Tanrı Tanrıyla. Işık Işıkla”.

Yaradılışın sırları, eski öğretilerimizde ve dinlerimizde sim-gesel olarak kodlanmıştır ve özlerinde, evrensel enerji hakkında zamane bilimiyle karşılaştırılabilecek ve bazen onu aşabilecek mistik bilgiler bulundurlar.

Tinsel bir farkındalık haline ulaştıklarını vurgulamak için “İşı-

ğı gören” ya da “aydınlanmış” diye adlandırdığımız insanlar vardır. “Işığa doğru gitmek” ise, ölen ve modern tıbbın yardımıyla hayata geri döndürülen insanlar için yaygın bir deneyimdir.

Bununla beraber ışığın mistik faaliyeti hiçbir yerde, Kabala’da ifade edildiğinden daha iyi anlatılamaz. Kabala, Museviliğin ve Hıristiyanlığın temelini biçimlendiren mistik bir gelenektir. Sina Dağındaki Musa’ya Tanrı’nın Baş Melekleriyle gönderdiği Kabala’nın kelime anlamı, “almak, kabul etmek” ya da “ifşa etmek, keşfetmektir” ve hem yazılı hem de sözlü bir geleneği vardır.

Kabala’nın yazılı olarak üç ana öğretisi bulunur; Sefer Yetzirah’da Tanrı tarif edilemez olarak betimlenir; Zohar, ki çoğunlukla ona İhtişam Kitabı denir, evreni büyük bir gücün yönettiği birbirine bağlı parçacıklar kütesi olarak tanımlar; ve Işıklar Kitabı olarak bilinen Sefer Bahir, evreni tüm bölümlerinin birbirine bağlı olduğu ve her bir parçasının yüce bir güç tarafından yönetildiği çok katmanlı bir gerçeklik olarak tanımlar.

Kabala’nın öğretileri, Kabalistik “Hayat Ağacı”nda içerilmiştir (bkz. şekil 2). Bu ağaç yaratılışın temel taslağını numerolojisini simgeler ve Sephiroth denilen boyutlar yoluyla Tanrı’nın (Enerji, Tin, Işık) fiziksel (maddesel) evreni nasıl tezahür ettiğini en iyi şekilde tanımlar.

Basit bir şekilde dile getirirsek, özünde saf enerji, bilinç veya ışık olarak görülebilen Tanrı, bu dönüştürücü boyutlar aracılığıyla yavaşlayarak ve buraya en az on boyuttan geçip gelerek sonunda madde olarak algılanacak şeye dönüşür.

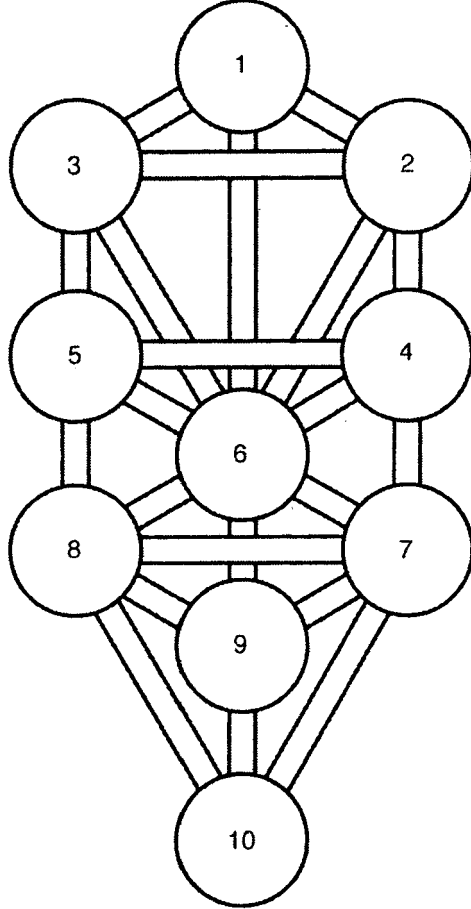
On Sephiroth, aynı zamanda yaratılışın birden ona kadar olan sayısal ilkelerini temsil eder ve bu on ilke Yerküredeki hayatı şekillendiren on temel gezegensel etkiye denk düşer. Hayat Ağacının on ana niteliğinin kendini gösterişi gezegensel enerjiler yoluyla olmaktadır.

Hayat Ağacı üç dikey sütuna bölünür. Bunlar üçlemeyi (Tin, Zihin, Beden) temsil eden Yargı, Denge ve Merhamet sütunları-

Kabala Hayat Ağacı

Ve yaradılışın on boyutu

Tin (Enerji)

Madde

Şekil 2

dır. Sonra Ağaç, bir kez daha, dört elementi (ateş, su, toprak, hava) temsil eden Dört Âleme bölünür. Yatay bölündüğünde ise yedi seviye oluşur ki bunların da yedi Çakrayla bağlantılı olduğu düşünülebilir.

Kabala numerolojisine göre, sayılar cismani evreni yapılandırılan esas temeli temsil ederler. Sayısal yasa, tüm mevsimleri, gezegen hareketlerini ve hatta müzikteki harmoniyi belirler. Hayatın periyotlarla, dalgalarla ya da titreşimlerle ölçülebilen ritimleri vardır ve hepsi de sayılarla ölçülebilir.

Pythagoras'ın bir zamanlar söylediği gibi 'Her şey sayıdır'.

Sayılar ve Sayısal yasa yaradılışın tam da özündedir. Ceninin eksiksiz bir varlık haline gelişine benzer şekilde sayılar da, birin kendi kendine bölünebileceğini ve çoğalabileceğini gösterirler. Tüm evren ve varolan her şey, bu aynı süreç yoluyla varlığa gelir.

Yaradılıştan Önce

Doğumumuz bir uyku ve unutuluştur.
Bizimle doğan Ruh, yaşam Yıldızımız,
Bambaşka bir yerde batmış,
Çok uzaklardan
Gelmişti.

“Ölümsüzlüğe Gazel”, Wordsworth

Tekmeler ve çılgınlıklar atarak bu dünyaya gelmeden ve kendinizi herkese göstermeden önce, annenizin rahminde, kimseciklere görünmediğiniz ve henüz biçimlenme aşamasında olduğunuz bir dokuz ay geçirdiniz. Doğum anınıza kadar görünmez ve bilinmez olsanız da, hiç şüphe yok ki annenizin zihninde, yaradılış sürecinden geçiyordunuz.

Bu basit analogi, evrenin doğuşunu en iyi şekilde tasvir eder. Esiri yarıp da zuhur âlemlerine varmadan önce evren, bir gebe-

lik ve bir teşekkül halindeydi, gelin şimdilik şöyle diyelim; evren yaratılışın rahmindeydi.

“Yukarıdaki Aşağıdaki gibidir” maksiminden hareket edersek, makro kozmos ve mikro kozmos ilişkisi içerisinde evrenin de doğumundan önce benzer bir gebelik ve zuhur sürecinden geçmiş olduğu açıkça anlaşılır. Bilinmeyen bir yerlerdeki, keşfedilmemiş ve gözle görünmeyen ve tamamen başka bir boyutta olan evren, bir doğum öncesi halindeydi, ta ki büyük patlamaya kadar. Bu patlamayı doğum anına benzetebiliriz, evrenin Evrensel Annenin rahminden tam çıktığı ana.

Yaratılışın rahmi nedir ve nerededir?

Doğum öncesi bilincimizin varlığını anımsayamadığımız gibi –hipnoz ya da rebirthing teknikleri uygulanmadığı sürece– evrenin doğumundan önceki varlığımızı da anımsayamayız ya da niceliğini ölçemeyiz.

Fakat başlangıçta ne olduğumuzun önemi yok. “Tanrı”, tin, enerji atomik madde ya da başka bir şey olalım, büyük patlamada hep beraber vardık, bir formda ya da başka bir formdaydık ama hep birlikteydik. Daha önce keşfettiğimiz gibi büyük patlamanın hemen öncesindeki anda, evrenin hiçbir parçası birbirinden ayrı değildi, tüm madde bir birleşim halindeydi, ya da, birdi.

Öyleyse mantığımız bizi şu noktaya götürür; şu anda evrende hangi maddeler bulunursa bulunsun, büyük patlama anında hepsi bir aradaydılar, bunların içinde ben ve siz de varız. Her ne kadar şu anda olduğumuz biçimde olmasak da, bizi oluşturan madde o an vardı ve biz o aynı maddeden yapıldık.

Büyük patlamada oluşmuş olan evrenin tezahür öncesi düşünüldüğünde, bildiğimiz fizik yasaları yıkılıyor ve biz gerçekliğin daha üst boyutlarıyla uğraştığımız için, bu yasalar artık uygulanamıyor. Biz esasında, fiziksel boyutta geçerli hiçbir yasaya uymayan ve uyması mümkün olmayan gayrimaddi ilkelerle uğraşıyoruz.

Dolayısıyla, büyük patlamadan önce maddenin tam olarak

nerede ve nasıl mevcut olabileceğini keşfetmek için, evrensel enerjilerin yaradılış öncesine dair bir başka ölçütler dizisi gerekmektedir.

Bizim evrenimizi maddenin meydana getirmediğini elbette biliyoruz, çünkü kendi evrenimiz büyük patlamadan önce fiziksel bir formda varolmuyordu. Öyleyse büyük patlamadan önce tüm bu maddeler neredeydiler?

Evrensel maddenin büyük patlamadan önce nasıl ve nerede bulunduğunu ya da varolduğunu açıklamanın bir yolu, üst boyutlar kavramını, yani evrensel enerjinin ya da tözün, daha önce içinde ya da üstünde varolduğu başka bir varoluş halini, düşünmekten geçer. Üst boyutları düşünme fikri başta biraz bilimkurgu gibi gelse de, çok boyutlu evren kavramı, günümüzde hızla bilimsel bir gerçeklik niteliği kazanıyor.

Üst boyutlarla ilgili ilk teoriye Kaluza-Klein teorisi deniyordu. Bu teoride, sesin aksine uzay boşluğunda yolculuk yapabilen ışık, beşinci boyuttaki titreşimler olarak açıklanmıştır. Bu teori daha sonra fizikçi Michael Green ve John Schwarz tarafından supersicim teorisi ile desteklenerek geliştirilmiş ve tutarlılığı kanıtlanmıştır. Süpersicim teorisi tüm, maddenin ufak titreşimli telciklerden oluştuğunu öne sürüyor.

Bir zamanlar atomların bölünemez temel parçacıklar olduğuna inanılsa da, nötronun, protonun ve elektronun keşfi atomun bölünemez olduğu fikrini çürüttü. Dahası nötronun, protonun ve elektronun da, bölünemez temel parçacıklar olmadıkları ve her birinin içinde üç çeşit zerrecik halinde bulunan kuarklardan oluştuğu yakın bir tarihte bilim adamları tarafından keşfedildi. Kuarklar kendi başlarına iki türdür: “yukarı” kuark ve “aşağı” kuark. Bir nötron iki aşağı ve bir yukarı kuarktan oluşur. Üstelik evrendeki her şey, elektron bileşimlerinden ve aşağı ve yukarı kuarklardan oluşuyor gibi görünüyor.

Bununla beraber bölünebilen atomlarla ve temel parçacık-

larla ilgili hikâye burada bitmiyor; 1950'lerde Frederick Reins ve Clyde Cowan nihai bir deneysel sonuca ulaştılar; nötrino denilen dördüncü tip bir temel parçacık buldular, milyonlarcası Güneş tarafından uzaya fıskırtılan ve hepimizin içine nüfuz eden temel bir parçacık.

Bilim adamları şimdilerde dört tane daha kuark keşfettiler; bunlara "charm", "strange", "bottom" ve "top" isimleri verildi. Yanı sıra, tau denilen ağır bir elektronla, müon nötrino ve tau nötrino denilen iki yeni partikül daha bulundu. Süpersicim teorisine göre, bu partikülleri daha iyi inceleyebilseydik, tümünün de titreşen ufak ilmekçiklerden oluştuğunu görecektik.

New York Üniversitesi Teorik Fizik Bölümü profesörü Michio Kaku, *Hyperspace* adlı kitabında şöyle yazıyor; "Atom altı parçacıkların doğasını incelerken ne kadar derine dalarsak, orada o kadar fazla parçacık buluruz. Atom altı parçacıkların hali hazırdaki 'kafeslerindeki' sayıları birkaç yüzü bulur ve hacimleriyle tüm araziyi doldururlar. Standart Modelde bile, 'başlangıç parçacıklarının' sayıları şaşırtıcı derecede çoktur. Süpersicim teorisi bu meseleyi şöyle çözüyor; protondan 100 milyarlarca kez küçük olan telcik titreşmektedir ve her bir titreşim ahengi, farklı bir tınlamayı yahut parçacığı temsil etmektedir. Telcik öylesine inanılmaz şekilde küçüktür ki, belli bir mesafeden bir telciğin ve bir partikülün tınlamasının ayırt edilmesi olanaksızdır. Parçacığı büyüttüğümüzde, sadece, orada titreşen bir telciğin ahengini görebiliriz. Bu tanımlamada, her bir atom altı parçacık, farklı bir sıklıkla titreşen bir başka tınlamaya karşılık gelir."

Kitabın ilerleyen bölümlerinde gerektiğinde süpersicim teorisine referans yapacağız, fakat şimdilik şunu söylemek yeterli olacak; kuantum fizikçilerine göre bu teorinin iş görebilmesi için, bu kuantum fenomenini açıklayacak ve cevap verecek daha öte boyutlar olmalıdır.

Düşünülen kusursuz boyut sayısı ne olabilir? Elbette ki on.

Süpersicim teorisi, kuantum fiziğinin en son gelişmelerinden biri gibi gösterilse de, on-boyutlu evren kavramı, Kabala geleneğinin ve öğretisinin içinde halihazırda bulunmaktadır. Yazar Nigel Appleby *Hall of Gods*’ta ezoterik numerolojiye istinaden şöyle yazıyor; “Kabala’nın mistik Musevi geleneğinde, Tanrı’nın on çehresi olduğu ve inananlarının bunu bilmesi gerektiği öğretiliyor. Bilim adamlarının ivmelendirilmiş bir boşluk (boşluk temelde, kendi kendilerini aniden var eden ve imha eden parçacıklar içeren ‘hiçliktir’) içerisindeki atom parçacıklarını inceledikleri kuantum fiziğinde, bazı otoriteler şüphelenilen parçacık alanlarına 37 demişlerdir. Kutsal sayılar terminolojisine göre 3+7 den oluşan bu 10 sayısı, Pisagor uslamasındaki, her şey (1) dir ve hiçbir şey (0) dir sonucuna denk düşer. Böylece hem belli bir dini yorumlamanın sonucuna göre, hem de bilimsel kuantum teorisinin ilkelerine göre, ‘hiçbir şey’ içinde bulunan bir “her şey” vardı ve 10 sayısıyla sembolize ediliyordu. Evrenin ta başlangıcından beri, temel binanın blok numarası 10’du.”

On boyutlu evren kavramı günümüz bilim dünyasında güvenilirlik kazanan bir teori olmuştur. Japon fizikçi Mikio Kaku *Onuncu Boyut* isimli kitabında on-boyutlu evren teorisini tanımlıyor ve bu çok boyutlu evrenleri algılayışı sonucunda oluşturduğu diyagram, Kabala’nın Hayat Ağacına dikkat çekici şekilde benziyor.

Tüm teorileri bir araya getiren başlıca teori olan Birleşik Alan Teorisi araştırmasını konu alan *Superforce* isimli kitabında ünlü fizikçi Profesör Paul Davis, atom altı parçacıklarının şaşırtıcı düzenlerinin, derin bağlantılar akla getiren ideal modelleri ve matematiksel simetrileri nasıl oluşturduğunu açıklıyor. Davis bu partiküllerin arasında hareket eden güçlerin, uzayın keşfedilmemiş fazladan boyutlarının varlığını gerekli kıldığını bize anlatıyor. Ve bu partiküllerin, tüm âleme nüfuz etmiş gözle görünmeyen bir “süper güçle” birbirlerine bağlanmış olabileceğinden de bahsediyor.

Bu süper güç Tanrı olabilir mi?

Yazar Frank Tipler, *Physics of Immortality* kitabında, Tanrı'nın ve öbür dünyanın varlığına dair, tamamen bilimsel ve matematiksel argümanlar sunuyor. Açılış cümleleri şöyle: "Kariyerime kozmolog olarak başladığımda iflah olmaz bir ateisttim. Bir gün, Musevi-Hıristiyan teolojisinin belli başlı iddialarını doğru gibi gösterecek bir kitap yazacağımı en kötü kabuslarımda bile göremezdim. Ancak şimdi anlıyoruz ki bu iddialar fizik yasalarının sonuçlarıdır. Beni bu sonuçlara varmaya kendi özel dalım olan fiziğin değiştirilemez mantığı mecbur etti."

Süpersicim teorisi, kuantum fiziğindeki en son kuramsal gelişmeleri temsil etse de ve bu arada bilimsel kampın içinde kendine hasımlar edinse de (süpersicim teorisi bir teori olarak kalır çünkü sözü edilen atom altı partiküllerini 100 milyarlarca büyütecek teknolojiye sahip değiliz), ben eski mistik dizgelerin ona içtenlikle kucak açacaklarına inanıyorum. Nitekim Kabala ve tütleşmiş atom altı sistemleri ve on-boyutlu evren kavramları bunun göstergesidir.

Bununla beraber *Baghavad Gita* isimli Hint yazıtlarındaki şu pasaj, binlerce yıl öncesinin Sanskrit metinlerinde, süpersicim teorisi kavramının zaten varolduğunu akla getirebilir.

Baghavad Gita'da, Lord Krishna olarak kendini gösteren Brahma (Tanrı) şöyle söylüyor, "Ben, aşkınlığın en yüksek prensibi Arjuna'yım ve benden daha yüce hiçbir şey yok. Varolan her şey, tıpkı bir ipe dizili inciler gibi, benim enerjilerime yaslanır." (BG 7. 7)

Başlangıçta...

"Başlangıçta Söz vardı, Söz de Tanrıyla birlikteydi ve Söz Tanrı idi"

Yuhanna 1. 1

Tanrı'nın varlığını ve gerçek doğasını herhangi bir yolla sizlere tanımlayabileceğimi sanmıyorum, ya da Tanrı'nın bu görünür evreni nasıl ortaya çıkarttığını açıklayabileceğimi. Çoğu büyük dinler, mistik sistemler, felsefeler ve metinler gibi, Kabala da bize, Tanrı'nın tanımlanamaz olduğunu ve eğer tanımlayabilirseniz Tanrı olmaktan çıkacağını hatırlatıyor.

İtiraf etmeliyim ki bu sayfalarda yapabileceğim tek şey, Tanrı'nın varlığı ve doğası üzerine bir şeyler zikretmek olacak. İlk ve tanımlanamaz yaşam kaynağımızı, hiçbir sıfatın ve fiilin, doğasına ve varlığına işlemeye kafi gelmeyeceği, biçimin ve insan zekâsının ulaşabileceği yerin kesinlikle ötesinde olan Yaratıcıyı zikretmek olacak.

Kitabın ilerleyen bölümlerinde de göreceğimiz gibi, her ne kadar insan zekâsı, Tanrı'yı anlama konusunda aciz kalsa da, O belki de, içselleştirilmiş sezgisel mistik deneyim, gerçeğin kendini açığa vuruşu (aydınlanma) ve aşkın deneyim yoluyla bilinebilir. Bununla beraber, kişinin mistik aydınlanmasını tanımlamak için sözler yetersiz kalıyor, çünkü kullandığımız lisan yaşanan deneyimleri anlatmaya yetmiyor.

Tanrı'nın ruhsal kavranışından söz etmeye geçmeden önce, varlığın araştırılması gereken bir yönü daha var; sesin doğası. Ses özünde, hava ya da su gibi aracı ortamlarla taşınan bir titreşimdir (ses boşlukta varolamaz) ve insan kulağıyla 20 ile 20,000 hertz (ses dalgalarının frekansı) arasında duyulur.

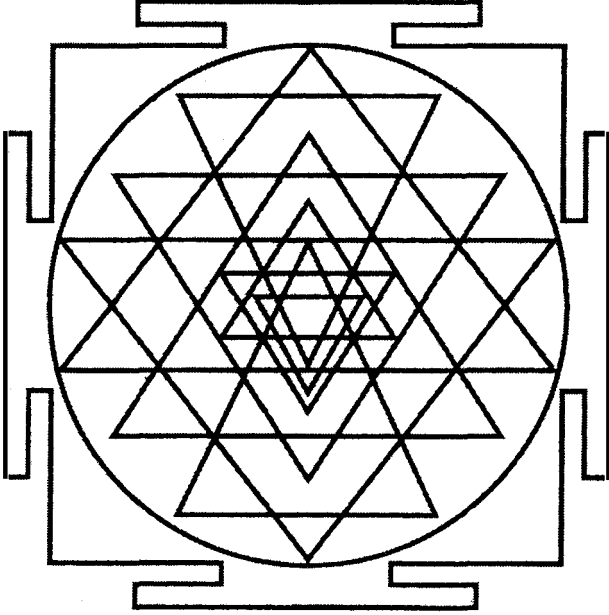
Yeni Ahit'e göre ses yaradılışın can damarıdır: Bize, "Başlangıçta Söz vardı, Söz de Tanrıyla birlikteydi ve Söz Tanrı idi" (Yuhanna 1:1) dendi. Eski Hint edebiyatında Tanrı'nın cismani evreni meydana getirirken Aum (Om) dediği söylenir.

Sesin madde üzerinde nasıl bir etkisi var?

On sekizinci yüzyıl Alman fizikçisi Ernest Chladni çelik disklerin üzerine kum taneleri serpiştirerek, sesin etkilerini ve keman çalınırken oluşan değişken kalıpları gözlemledi.

“Aum” Şri Yantra

Azalan Harmonik Desen

Şekil 3

Bu on yılın başında Chiadni'nin deneylerinden ilham alan Dr. Hans Jenny bir video ekranında sesi görsel imajlara çeviren "Tonoskop" ile çalışmaya başladı.

Dr. Jenny Tonoskop'a kutsal Hint sözcüğü Aum(Om) diye seslendiğinde, oluşan şekil eş merkezli üçgenler ve dairelerle dolu olan kusursuz bir daireydi. (Bkz. şekil 3)

Bu model azalan harmoni frekanslarıyla uyuşuyordu ve kutsal ses Om'un söylenişiyile gelen yaratılış anını temsil eden bir mandala olan Budist "Shri Yantra"sının da aynısıydı.

Dr. Jenny'nin daha sonra yaptığı deneyler, farklı notaların farklı şekiller yaratabildiğini ve pek çoğunun helezonlar ve sekizgenler gibi yaratılışa içkin ve temel şekiller olduğunu gösterdi. Dr. Jenny aynı zamanda Handel'in *Mesih* eserinin son notasının, kusursuz biçimlenmiş altı köşeli bir yıldız olduğunu da keşfetti.

Öyleyse atom altı seviye düşünülünce, atomların farklı frekanslara cevap veren osilatörler (radyoda elektrik titreşimleri meydana getiren aygıt) olduğu açıktır. Fizikçi Donald Hatch'a göre, "bizler şimdi tüm maddenin bir titreşim halinde olduğunu ve evrenin maddeden değil, müzikten oluştuğunu keşfediyoruz."

Şimdi gelin süpersicim teorisine ve titreşen ufak ilmeklerimize geri dönelim. Bu titreşen spirallerin, titreşimleriyle müzikal notalar yaratmaları ve maddeyi bağlaşmış ve matematiksel olarak uygun, yaşayan sanat formlarına dönüştürmeleri olası mı? Bu ufak telcikler biçimi cisimleştirerek, farklı şekiller ve modeller oluşturan müzik tonları mı?

Sufi mistik Hazrat Inayat Khan, *Hayatın Müziği* adlı kitabında şöyle yazıyor; "İyi bir gözlem sonucunda, tüm evrenin ritim yasasıyla çalışan tek bir mekanizma olduğu açığa çıkar. Ritim yasası fevkalade bir yasadır ve doğanın ardında saklıdır. Her biçim bu yasaya uygun olarak varlığa getirilir ve her durum bu yasa-

ya uyararak kendini gösterir. Öyleyse yaradılış, hiçbir kısıtlaması olmayan bir titreşimler fenomeni değildir. Eğer ritim olmasaydı, belirli suretlerimiz ve anlaşılabilir hallerimiz olmazdı. Sesi olmayan hiçbir hareket ve ritmi olmayan hiçbir ses yoktur.”

Peki bu ses ve ritim nereden geliyor? Bütünlüğümüzü oluşturan atomların her birinin içinde varolan ve titreşen “telciklerden” geliyor. Şu an hepimizin içinde inanılmaz bir senfoni çalıyor, tabii algılayabilirsek. İlimizdeki farklı matematiksel oranlar –yani şu ya da bu atom yapıları– kendi bütünlüğümüzü oluşturuyor. Hepimiz kendi bireysel titreşimimize, kendi biricik orkestramıza ve sesimize ve kendi biricik bestemize sahibiz. Kolombiya ve Cornell Üniversitelerinin Fizik ve Matematik Profesörü Brian Greene, *Elegant Universe* kitabında şöyle yazıyor: “Kozmik kaygılar üzerine sorulan sorular hakkında kafa yorarken, müzik bize öteden beri metaforsal tercihler sunmuştur. Çağlar boyunca bize araştırmalarımızda kılavuzluk eden Pisagor’un ‘göklerin müziği’nden, ‘doğanın harmonisine’ değin, göksel varlıkların nazik gezintilerinde ve atom altı parçacıklarının gürültülü patlamalarında, hep birlikte doğanın şarkısını aradık. Süpersicim teorisinin keşfiyle, müziksel metaforlar şaşırtıcı bir gerçeklik kazandı, çünkü teori, mikroskobik manzaraya yayılmış ufak iplikçiklerin titreşimsel düzenlerinin kainatın evrimine orkestralar bestelediğini öne sürüyor. Süpersicim teorisine göre, rüzgardaki değişimler Rüzgar Tanrısı’nın evreninden kaynaklanır.”

Ancak, en gelişmiş enstrümanlar bile kendi kendilerini çalamazlar. Bir çalgıcı ya da mızrapçı olmadığı sürece tek bir nota bile seslendiremezler. Dışsal bir güç harekete geçirilmedikçe, enstrümanda tek bir titreşim bile oluşmayacaktır. Öyleyse bizim minik iplikçiklerimizi titreştiren nedir? Kitabı Mukaddes’teki referansımıza geri dönelim.

‘Başlangıçta söz vardı, Söz de Tanrıyla birlikteydi ve söz Tanrı idi. ’ Sorumuzun cevabı bu olabilir mi? Bildiğimiz gibi eski

Hint felsefesine ve öğretilerine göre, Tanrı kutsal ses olan Om sesini çıkardı ve tüm cismani evreni varlığa getirdi. Her şeyi titreşimsel harekete geçiren ses bu ilk ses olabilir mi?

Işık ve ses, esas olarak bir ortamın manyetik tayfındaki karışıklıklar ve varlıkları iki şeye bağlıdır. Bunlar, ilk başta titreşimleri başlatan bir kaynak ve bu titreşimlerin alıcısı olarak hareket eden bir şeydir.

Öyleyse, ışık ve ses kendi içlerinde asli enerji kaynakları olsalar da, ikisinden birinin var olması için ilk titreşim hareketini başlatan bir kaynağa hâlâ bağlıdır.

Öyleyse harekete getiren faktör nedir?

‘Yukarıdaki aşağıdaki gibidir,’ maksimine geri dönersek ve eğer yaratılış meselesini kavrama yoluna girmişsek, göz önüne almamız gereken bir başka enerji kaynağı daha vardır: düşünce gücü. Düşünce, özü itibarıyla kendi içinde bir güç olarak görülmemelidir. Bütün edebiyat, resim, müzik eserlerinin, keşiflerin ve yaratıcı çalışmaların ardında, düşünce ve zihinde canlandırmanın gücü vardır. Düşünce, tanımlaması zor, elle tutulmaz bir güçtür.

Bunu bir düşünün. Oturup bu kitabı okurken, bu kağıdın üzerinde yazılı her bir sözcüğün zihninizde yüksek sesle okunduğunu düşünün. Kafanızın içinde, sözcükleri yüksek sesle düşünüyorsunuz. Sizden başka kimse bunları duyamıyor. Varlığınızdaki bir yer, içinizdeki düşünen bu kişinin kaynağıdır ve bizler düşünceyi sadece beyin aktivitesiyle ilişkilendirsek de, daha sonra da göreceğimiz gibi, durum hiç de böyle değildir.

Düşünce, yaratıcılık için hayati derecede gereklidir. Hiçbir şey, bu kitabın yazılışı ya da okunuşu, ya da hayal edebileceğiniz başka herhangi bir şey, onu harekete getiren bir düşünce olmaksızın oluşmadı.

Hiç zorlanmadan, bir şeyi düşünür ve onu yaparız. ‘Sanırım bunu yapacağım,’ ya da ‘Sanırım şunu yapacağım,’ diye düşü-

nürüz. Düşünceyi eyleme geçirmeden önce onu zihinlerimizde bir kavram olarak yaratırız.

Düşünce ve zihinde canlandırma, yaratıcılığın gücü ile yakından ilişkilidir. On altıncı yüzyıl Fransız filozofu Descartes'ın, basit fakat derin anlamlar içeren sözüyle gerekçelendirecek olursak, "Düşünüyorum, öyleyse varım."

Düşünce, benliğin yaratıcı kaynağıdır. Düşünce, saf yaratıcı güçtür. Hiçbir şey onsuz olamaz. Yaratıcı ve bilinçli düşünce olmadan, ne devinim ne de yaratı vardır. Düşünce, sonradan da bahsedileceği gibi, ışıktan daha hızlı yol alır. Düşünce, düşünen kişi ve alıcı arasındaki mesafe önemli olmaksızın yerine ulaşır. Düşünce, her şeyi önceler. Düşünce, bir enerji formu olarak eyleme çevrilebilen ve form olarak maddeleştirilen fikirler yaratır.

Öyleyse, belki tüm evreni yaratan kaynak da aynı şeydir. Yıldızları ve gezegenleriyle, dağları ve denizleriyle, güzel kokulu orkideleri ve yaşayan çeşit çeşit varlıklarıyla çok katmanlı bir evreni tasarlayan, belki de "Tanrı'nın zihnidir."

İsa ve Kozmos adlı kitabında Profesör EH Andrews şöyle yazıyor: "Tanrı, evrensel kaynaktır ve her şeyin yaratıcısıdır. O, önceden varolan bir maddeyi alıp dünya haline çevirmedi. Bu görüş, *ex nihilo* [yoktan var olmacı] yaratılış doktrinine ölümcül bir darbe indiriyor. O tüm evreni saf tinden, saf düşünce ve saf zihinden yarattı."

Yaratıcı Kaynak, Boşluk içinde yalnız olmamayı düşündü ve içerisinden titreşimler fışkırtan çekirdek bir düşünce yarattı, bu titreşimlerin içinden de ışık ve ses yayılıyordu ve sonra da tüm cismani evreni varlığa getirdi.

Büyük Patlama

"Tanrı'nın evrenle zar attığına inanmıyorum."

Albert Einstein

Evrenimiz yaklaşık 20 milyar yıl önce doğdu. Evren cismani yaratılışı önceleyen görünmez boyutlardan doğarken, karanlık ve sessizlik, genişleyen uzaya maddeyi kusan o kavranamaz patlama anını öncelemiş olmalıydı.

O andan önce boşlukta neler olabileceği ya da o anın neye benzediğini hayal edemiyoruz.

Zekamız da, tıpkı fiziksel bedenimiz gibi, sadece başı, ortası ve sonu olan şeyleri kavrayabilir. Sonuçta, normal bir süreç söz konusuyken, başı ve sonu olmayan, diğer bir söyleyişle, sonsuz ve daimi olan varoluş realitesini ya da olasılığını kavramak hemen hemen olanaksızdır.

Hinduizmin kutsal ve mistik öğretilerinde, büyük patlama İlahi Nefes olarak bilinir ve Brahma'nın (Tanrı) sonsuzluk boyunca sonsuz bir evrenler döngüsünü nefes alıp verdiği söylenir. Eski Sanskrit metinlerine göre, evren defalarca kez yaratıldı ve sonsuz bir döngü içinde yine defalarca yok edildi. Bizim Evrenimizin doğuşu, geçmişte çok uzun süreler önce varolmuş ve gelecekte çok uzun süreler varolacak pek çok evrenin vücut buluşlarından biridir.

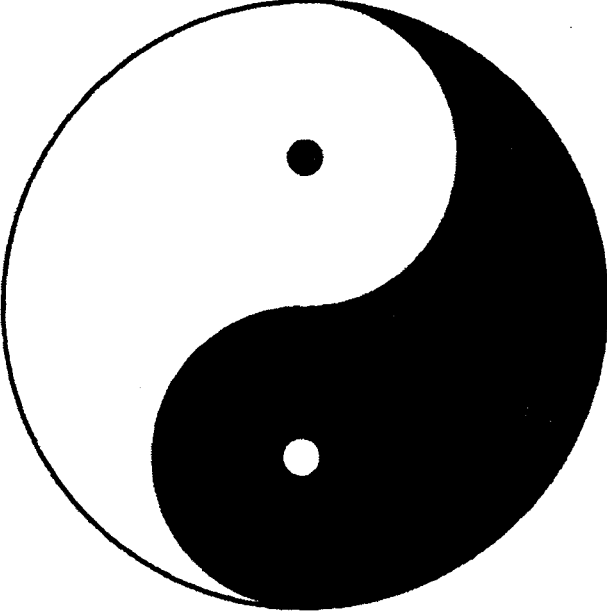
Bu uzun aralıklar, belki bizim idrakimizin ötesinde olabilir, bir evrenin patlayarak ve içine çökerek genişlemesi ve büzülmesi arasında geçen zaman belki trilyonlarca yıl sürmüş olabilir. Bunun kaç kez olduğunu kim bilebilir ki?

Belki enerji ve madde sonsuzca bitişiktir; sonsuzca süren yaratılış ve yok oluş döngüsünü sembolize eden Tai Chi'nin sembolü Yin Yang'da olduğu gibi ayrılmaz şekilde bitişiktirler. Tin ve madde, sonsuza kadar sürecek olan bir dansa birlikteler. (Bkz. resim 4)

Belki de yaratıcı doğa enerjisinin parçası olan evren(ler), yaratılış ve yok oluş sürecini izleyerek, tekrar tekrar kendilerini kusarak, sonsuzluk içinde kusursuzca yaratıcı kaynaklarına dönüşüyorlardır.

TAI CHI

Yin ve Yang

Şekil 4

Evrenin başlangıcı olarak bildiğimiz büyük patlamanın hemen öncesinde, tüm madde bir teklik içinde bulunuyordu, bildiğimiz tüm fizik yasalarının yıkıldığı bambaşka bir noktaydı bu.

Kutsal düşünce onu tasarladığından beri yaratılış sürecinde olan, saf düşünceyi biçime dönüştürmek için gerekli olan pek çok mistik ve simyasal süreçten geçen Bir, bütün evreni doğurmak üzereydi.

Bir olan, Çokluk olmak üzereydi.

Tıpkı ceninin hücresele bölünmesi gibi bir, kendi kendine bölünme ve çoğalma süreciyle, asıl Bir kendi kendini çoğaltmış ve maddi planda tezahür etmeye hazırды.

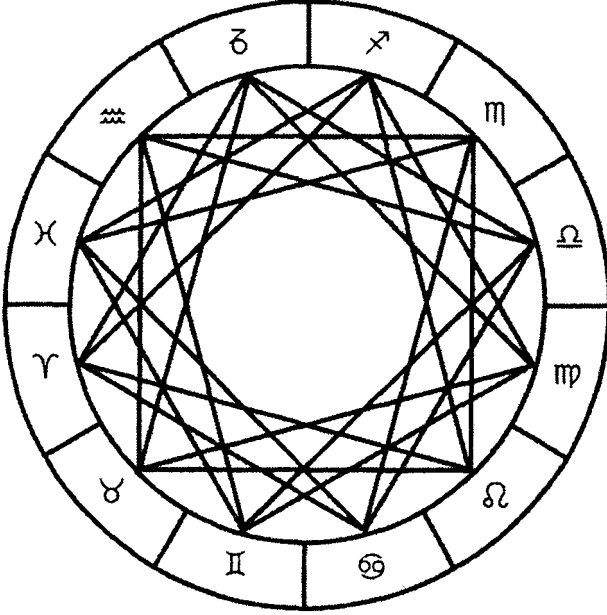
Biz maddenin esirlerden fıskırdığını varsayabiliyoruz ancak. Belki maddeyi içine çeken kara deliğin karşıtı beyaz delik gibi bir şey aracılığıyla boyutsal oluşumunun gebelik dönemini tamamladıktan sonra nihayet, yaratımın rahminden dışarı fıskırttı kendini.

Büyük patlamanın olduğu o anda, devasa miktardaki madde, evrilen uzaya doğru yayılmaya başladı ve saf toz içeren kozmik madde milyarlarca yıl boyunca yoğunlaşarak, yıldızları, gezegenleri ve sonunda kendimizi de kapsayan, bildiğimiz tüm yaşam formlarını oluşturdu. Evren kafi derecede yoğunlaştığında, milyarlarca galaksiyi, yıldızı, içinde yaşadığımız sarmal galaksiyi, kendi güneş sistemimizi, yani Güneşi ve bildiğimiz dokuz gezegeni, Merkür, Venüs, Dünya (Ay), Mars, Jüpiter, Satürn, Neptün, Uranüs ve Plüton'u oluşturdu.

Sonrası dedikleri gibi, tarih dediğimiz şeyden ibarettir.

Zodyak

Ve astrolojik üçlü ve
dörtlü takımların oluşturduğu model

Şekil 5

Astroloji

“Eğer yıldızları, Güneşi, gökleri görmemiş olsaydık, evren hakkında söylediğimiz hiçbir şey söylenmemiş olurdu. Ama şimdi günü ve geceyi görmemiz, ayların ve yılların devirlerine tanıklık edişimiz, sayıyı yarattı, bize zaman kavramını kazandırdı; evrenin doğasını sorgulama gücünü verdi; ve biz bu kaynaktan felsefeyi türettik, yani tanrılar tarafından ölümlü insana verilen ve verilebilecek olan en yüksek iyiyi.”

Timaeus, Plato

Bizim yer merkezli perspektifimizden bakıldığında astroloji, evrenin döngüleri ve ritimleriyle ilgili yapılan yorumlar ve çalışmalar etrafında şekillenen matematiksel ve metafizik kutsal bir bilim olarak, çok eski zamanlardan günümüze gelmiştir. (Bkz. şekil 5)

Hayatımızı sürdürebilmemiz tamamıyla, Güneş’e, Ay’a ve gezegenlere bağlıdır. Onların kesinkes tahmin edilebilir döngüleri, tanıdığımız, bildiğimiz ve sevmeyi sürdürdüğümüz her şeyin nedenidir. İlkbahar, yaz, sonbahar, kış, gece ve gündüz, gelgitler, kendi ekseninde dönen Yerkürenin devrini de içine alan tüm matematiksel ve tahmin edilebilir gezegen döngülerinin sonucudur.

Devasa gezegensel cisimler, büyük elektromanyetik enerjilerini uzaya yayarlarırken, sürekli olarak kişisel ve gezegensel biyosferimizi etkilemektedirler. Kuantum fiziği bize, uzayın çok uzak ucundaki mikroskobik bir elektronun bile, evrendeki her şeyi top yekun değiştirebileceğini söylüyor. Bir elektrona göre çok daha büyük olan gezegenlerin hareketlerinin etkileri, kim bilir ne kadar büyük olur?

İster bir atomun içinde olsun, ister tamamen dış uzayda bulunsun, enerjinin herhangi bir devinimi, kendi reaksiyonunu hemen yaratacak ve evrenin her yerinde eş zamanlı olarak et-

kisini gösterecektir. Dünya bu denklemin dışında kalmaz. Bizler de uzaydan gelen kozmik güçler tarafından sürekli bombardımana tutuluruz ve Dünya'nın manyetosferi bu güçlere aşırı derecede hassastır. Bu kozmik güçler Dünya'nın manyetosferinden geçerek, kendi özel elektromanyetik güç alanlarına sahip yaşam formlarına nüfuz ederler (bunu gelecek bölümde göreceğiz).

Süpersicim teorisine göre ayrıca, evrendeki tüm cisimler –gökcisimleri de dahil olmak üzere– içlerinde hiç denebilecek kadar ufak, titreşimli telcikler bulunan mikroskobik atomlardan oluşmuşlardır. Gökcisimleri öylesine devasadırlar ve kendi ufak titreşimli telcikleriyle öyle çok sayıda atom barındırırlar ki, uzayda çok zor işitilir bir ses yaratıyor olmalıdırlar.

Her şey gibi, gezegenler de titreşim içindedir.

Esas itibariyle, titreşen ve şarkı söyleyen atomik maddeden oluşan devasa küreler olan gezegenler, farklı yörüngesel hızlarda ve kendi ortak Güneşlerine farklı uzaklıklarda dönerler. Güneşin kendisi de, hayatın sabah kahvaltısı diyebileceğimiz temel parçacıklar üreten uğultulu, dev bir termonükleer reaktördür. Güneşten sonra üçüncü kaya parçası olan Yerküre üzerindeki bizler de, saatte 65,000 mil hızla bu büyük devin yörüngesinde doluyoruz, yanımızda Ay dediğimiz görece küçük bir uydunun eşliğinde.

Güneş, “Samanyolu” dediğimiz kendi sarmal galaksimizin merkezi etrafında dolanan kendine benzer milyarlarca güneşten biridir. Samanyolu ise, kendisine eşlik eden diğer milyarlarca gözle görünür galaksiyle birlikte, uzayda helezonik hareketle ilerler. Evren giderek genişlediği için, tüm yıldızlar ve galaksiler bir gün görüş alanımızdan kaybolacaklar ve sonrasında Yerküre üzerinde hâlâ bir hayat hüküm sürüyorsa eğer, onlar bizim hali hazırda keyfini sürdürdüğümüz yıldızlarla dolu gökyüzünü göremeyecekler.

Bununla beraber astrolojinin amaçlarına uygun olarak, kendimizi sadece kendi güneş sistemimizdeki gezegen döngülerini dünyevi bir açıdan anlamakla sınırlarız.

Gezegenleri, kendi fiziksel özellikleriyle, ağırlıkla, kütleyle, yörüngesel ve döngüsel hızlarla ve kimyasal bileşimlerle açıklamak, astronominin işiyken, bu gezegenlerin ve hareketlerinin insan yazgısı üzerindeki bireysel ve kolektif etkilerini tanımlamak astrolojinin işidir.

Astrolojinin temel ilkelerine göre her gezegen, Dünya'daki hayatı etkileyen özel bir karaktere ya da "niteliğe" sahiptir; bu niteliğin hayatın belirli bir alanını "yönettiği" düşünülür.

Gezegen enerjileri mitolojide genellikle tanrılar yoluyla kişiselleştirilir; sonunda da ortaya Venüs'ün karakteri -Aşk Tanrıçası-, Mars'ın karakteri -Savaş Tanrısı- ve diğerleri çıkar. Bu arketipler pek çok dinsel mitolojide yer alır. Yapılan kişiselleştirmeler kültürlere göre özellikler kazansa da, gezegensel, niteliklerin özü hâlâ korunur.

Uzaydaki mutevazi küreler olmak bir yana dursun, Dünya da dahil tüm gezegenler, en derinlerine işleyen büyük elektrik akımları taşırlar. Yerkürede bu enerji hatlarına "ley-lines" denildiği de olur ve en bilinenleri İngiltere'nin batısındaki Stonehenge, Glastonbury ve St Michael'in Dağından geçen manyetik akımlardır.

Bununla beraber biz, dünyevi astrolojinin amacına uygun olarak, öncelikle bu enerjilerin Dünya üzerindeki etkileriyle ilgileniyoruz ve nitekim bizi etkileyen, geliştiren ya da engelleyen:

- 1- İlgili gezegenin karakteri, enerjisi ve niteliğidir,
- 2- Gezegenin geçişini sürdürdüğü -bu da uzay ortamındaki manyetik yörüngenin çeşitliliğini temsil eder- Zodyak burcunun karakteri ve elementi (ateş, su, toprak ya da hava) ve gezegenlerin birbirleriyle olan açısız durumlarıdır (0, 60, 90, 120 ve 180 derecelik açılar en önemlileridir),

3- Doğum anında ya da olayın oluş anında, Doğu ufkuna göre belirlenen “Ev” konumlarıdır (gezegenlerin bulunduğu burç). Bu konumlar doğumun tam saati bilinirse hesaplanabilir ve “Yükselen Burcu” belirler.

Şimdi, astroloji sizler için üç-parçalı bir dinamik olarak anlaşılmalı, yani zihin, beden ve ruh üçlemesini anlatan bir dinamik. Astrolojlara göre bu manyetik varyasyonlar, dünyadaki hayatı doğrudan etkilerler ve ahenkli bir evrensel iradenin, bilincin ya da zihnin –bir başka deyişle Tanrı’nın– kesin bir dışavurumunun aracısı olurlar. Kozmik hareketleri, sayelerinde öngörebildiğimiz gezegenler, bir anlamda, yaradılışın “önceden belirlenmiş bilgisayar kodudurlar”. Bu kodun sırrını, astroloji yoluyla kavrayabiliriz.

Gezegenlerin içinde bulunduğu burçlar, birbirleriyle yaptıkları açılar ve evler, dünyaya gelen elektromanyetik güçlerin düzenini ve etkileşimini belirlerler.

Astrolojiye daha yakından bakmadan önce, gezegenler göklerdeki geçişlerini sürdürürlerken, uzaydaki bu görünmez manyetik güç akımlarının neye benzediklerini kafamızda canlandırmamız için basit bir benzetmeden yardım alalım.

Öncelikle, durgun bir göl hayal edelim. Sonra da bu göle ufak bir taş attığımızı. Şimdi, taş suyun dibine doğru ilerlerken, biz çarpışma noktasından çıkan dalgacıkların yüzeyde nasıl genişlediklerine bakalım. Eğer gezegenlerden gelen görünmez güç akımlarını görebilsedik, tam da, taşın suyun üzerinde meydana getirdiği değişikliğe benzer bir şey görebilirdik. Gezegenin büyüklüğü, şekli, hızı ve doğası, hareket ettiği ortamda yarattığı düzensizliğin biçimini etkileyecektir.

Benzetmemize devam edelim ve şimdi de göle aynı anda on adet taş atalım –Güneşi, Dünya’yı ve diğer gezegenleri temsil eden on taş– ve suyun yüzeyindeki dalgacıkları hayal etmeye çalışalım. On adet etki sonucu oluşmuş ve yüzeyde birbirinin

üzerine çıkıp, birbirleriyle etkileşerek sevimli şekiller oluşturan titreşimleri görebiliyor musunuz?

Son olarak bu taşların, ortadaki bir taş etrafında kendilerine ait yörüngeler oluşturarak hep beraber suya atıldıklarını düşünün; sudaki (uzaydaki) spiral yörüngelerini izleyen taşların (gezegenlerin) ne kadar farklı modeller oluşturduklarını görebiliyor musunuz? Bizim 3. taşa yaşadığımızı unutmayın ve titreşimlerden nasıl etkilendiğimizi izleyin.

Gökcisimlerinin dünyadaki hayatı etkileyebilecekleri fikri, astrolojinin temel ilkesidir. Gezegenel hareketleri hesaplamak, işin matematiği ve geometrisi, bu hareketlerin etkilerini yorumlamak ise bilimi ve sanattır.

Astroloji pratiğimiz ve inancımız, ilk atalarımızın gökleri incelemeye başladıkları ve kesin olarak tahmin edilebilen ve bugünkü zaman göstergesinin temellerini oluşturan döngüleri ve modelleri (gece ve gündüz, yaz ve kış gibi) kurdukları o en eski günlere kadar gider. Yıllar, aylar ve günler; hepsi de gezegen döngüleriyle oluşur ve ölçülür. Eski Britanya’da, toplumun düzeni için gerekli olan bu döngülerden halkı haberdar etmek ve doğru zamanlamayı yapmak Druid’lerin göreviydi ve bu işi Stonehenge yardımıyla yapıyorlardı.

Güneş tutulmaları, ekinoks ve gündönümü tahminleri ve burçların yorumlanması vasıtasıyla, kişisel ve toplumsal olayları tahmin etmek, astrolojiyi ayrıca bir kehanet bilimi haline getirdi.” Aşağıdaki yukarıdaki gibidir” vecizesi üzerinde çalışılarak, Dünya kozmik dünyanın bir aynası olarak görüldü. Sembolik olarak, dünyadaki üç büyük dağ, gökteki üç en parlak yıldızın altındaydı.

“Lüzumsuz laf kalabalığı”. Okuduğunuz cümle Londra *Daily Telegraph*’da geçtiğimiz haftalarda yayımlanmış bir makalenin başlığı ve bilim editörü Dr. Roger Highfield tarafından yazılmış.

“Safi Palavra.” “Budalalık.” “Batıl ayin.”

İngiliz astronomisinin meşhur ve sevilen bilim adamı Patrick Moore'un yorumlarının da içinde bulunduğu, astroloji üzerine yapılmış bilgisizce yorumlardı bunlar.

Bir zamanlar, aynı evlilik yatağında dünya evine girmiş olan astroloji ve astronomi, hâlâ kutsal bilimlerin -simya, sihir, metafizik, matematik, geometri, astronomi ve astroloji- ayrılığıyla başlayan kültürel boşanmanın sıkıntılarını çekiyorlar ve bu boşanma, kısmen modern materyalist bilimin doğuşundan, kısmen de ona eşlik eden toplu bir değişimden, yani sosyal değerlerin, tinselden materyale doğru yön değiştirmesinden kaynaklanıyor.

Tüm bunlarla beraber, materyalizmimiz ve teknolojimiz bizi kır hayatından, geleneklerimizden, memleket hakkındaki bilgimizden, gece gördüğümüz gökyüzünden, Güneşin ve Ayın doğuşundan, yani doğadan, giderek daha da uzaklara sürüklüyor ve şehirlerimizin anlamsız kasvetinin içinde boğuyor.

Londra'daki "Üniversite Kolej" Profesörü Adrian Furnham şöyle diyor, "İnsanlar astrolojiye inanıyorlar çünkü durumu şahsi olarak onaylama yanılığısına düşüyorlar". (Bu, benim bir Yay olmadığım, sadece böyle düşündüğüm anlamına gelmez mi?)

Profesör Richard Dawkins'in şu yorumu da, astrolojinin yükselen popülaritesinin kışkırttığı bir söylem; "Lütfen hurafelerin ve mantıksızlıkların hüküm sürdüğü karanlık çağlara geri dönmeyelim". Dawkins ayrıca, aynı suçlamaları dine karşı da yöneliyor ve dini de astroloji gibi kesinkes kovuyor.

Batı İngiltere Üniversitesi Psikoloji Bölümü Kıdemli Okutmanı olan Dr. Susan Blackmore da konuya şüpheyle yaklaşıyor; "İnsan zihni bağlantılar kurar ve insanlar çevrelerindeki her şeyde bu bağlantıları ararlar. Bu bağlantılar bizleri zeki yapar ve dünyayı kavramamızı sağlarlar, ancak burç yorumlarını okuduğumuzda ayağımıza takılan çelmeye dönüşürler."

Dr. Blackmore astrolojiye başvuran insanların "kendi hayatları üzerinde asgari düzeyde hâkimiyet sahibi insanlar olduğu-

na”, yani, bir başka deyişle, “kadın dergileri okuyan kadınlar” gibi olduklarına inanıyor. Susan Blackmore şunu da söylüyor: “astrologlar, dünyaya anlamaya çalışırken, evrimin her aşamasında bilenmiş olan zihnin çabalarından faydalanıyorlar.”

Cahilce yapılmış benzer eleştirilerle yüzleştirdiğinde en kibar ve meşhur cevap Sir Isaac Newton’dan geliyor: “Beyefendi, ben konuyu etüt ettim, siz ise bunu yapmadınız.”

Şimdi, astrolojinin temel ilkeleriyle hiç haşır neşir olmadıysanız ve gezegenlerin kişiliği etkileyebilme gücüyle ilgili şüphelenme lüzumu hissediyorsanız, daha derine inmeden önce bir an şunu düşünelim: Eğer Güneş şu an sönseydi, size, ailenize, köpeğinize ve dünyadaki yaşama ne olacağını düşünüyorsunuz?

Elbette hepimiz o an ölürdük. Hep beraber hayata veda ederdik. Bunu tahmin etmek hiç de zor değil. Hayatımız Güneş’e bağlıdır. Ekolojimiz ve biyolojimiz Güneş’e bağlıdır. Tıpkı, günlük ekmeğimiz için ebeveynine muhtaç olan küçük bir çocuk gibi, bizler de, yaşam besinimizi almak için Güneş’e muhtacız.

Gelelim uydumuz Ay’a. Aniden Dünyanın yerçekiminden kurtulup uzayın derinliklerinde kaybolsa ne olurdu? Bilmiyorsanız ben söyleyeyim. Okyanuslar hareketsiz ve durgun dev bir göle dönüşmeden önce, büyük ve gelgitli dalgalarla son bir kez kabarırdı. Büyük ihtimalle hepimiz o an ölürdük. (Gerçekten de Ay, yavaş fakat sürekli bir hareketle dünyanın yörüngesinden uzaklaşıyor. Bu bize şu an için bir şey ifade etmeyebilir, fakat milyonlarca yıllık bir süreç içinde Ay dünyanın yörüngesinden tamamen çıkacak.)

Stonehenge yapıları ve piramitler, eski uygarlıkların, gizli sırlarla dolu ve bizi aşan metafizik bilgilerini sergiledikleri tarihcisi zamanlara ait dayanıklı anıtlar olarak kalmış olsalar da, astroloji bilimi ve sanatı, modern Batı toplumlarında çok yakın bir zamana kadar hiçbir anlayışla karşılaşmadı.

Devlet işlerinde kendisine kılavuzluk etmeleri için özel astrologu olan Dr. John Dee'yi ve asistanı, İrlandalı gizemci Edward Kelly'yi hizmetinde kullanan İngiltere kraliçesi I. Elizabeth saltanatına değin yoğun olarak kullanılan astroloji, kraliçenin 1603'teki ölümüyle kısa sürede gözden düştü.

Dr. Blackmore'nin söylediği gibi, kendi hayatı üzerinde kontrol kuramayan, küçük amaçları olan ya da hiç olmayan 'gücsüz ve amaçsız bir kadın' olmanın çok uzağında duran I. Elizabeth, kırk yılı aşkın bir süre güçlü bir yönetici ve İngiliz tarihindeki en başarılı kraliçelerden biri olmuştur. Milenyumun Kadını seçilmiş olmak, Elizabeth'in olduğu kadar, astrologunun seçtiği bilge meclisin ve kuzeni İskoç Kraliçesi Mary'i tahtın başına geçirmeyi planlayan bozguncu bir Katolik suikast tehdidine ve benzer bir çok tehlikeye karşı kendisini uyarın gizemci Kelly'nin başarısı değil midir? Bu noktada I. Elizabeth'i bir vaka olarak ele alırsak, Bayan Blackmore'nin beyanının fena halde asılsız olduğunu düşünüyorum.

Tudor döneminin sonlarına doğru dünyaya gelen Sir Isaac Newton, iyi bir astrolog ve simyacı olmakla beraber, daha sonraları, modern materyalist bilimin altyapısını oluşturan fizik yasalarını keşfetmeye başladı.

Sanayi Devrimi sonrasında teorik bilimsel ilimlerinin test tüplerinde ve teoremlerinde kendine yer bulamayan mistisizm ve metafizik, itibar kaybetmeye başlamışken, Kilise sofuca gayelerle hareket ederek, daha önce benzeri görülmemiş zalim bir döneme giriyordu. Büyük Britanya, Avrupa ve Amerika, dört yüzyıl süren ve 'cadılara' ve 'büyücülüğe' karşı sabit fikirler geliştirilmesiyle bilinen bir döneme girer. ('Cadı', erkek 'büyücünün' ya da 'sihirbazın' dışısına tekabül eder.) Bu dönem, binlerce erkeğin ve kadının (büyük bir çoğunluğu kadın olmak üzere) 'pagan' sanatlarını -ve tabii astrolojiyi de- uyguladıkları için usandırıldığı, zulme uğratıldığı, işkence gördüğü ve öldürüldüğü hararetli bir dini dönemdir. (Havva'nın şu meşhur elmayı Adem'e verışı-

nin ardı sıra erkek egemenleşen Kilise, kadınları “şeytan işi” yapmaya daha yakın görüyordu. Sanki Adem “Hayır” deme yeteneğinden yoksunmuş gibi!)

Büyücülere karşı yürütülen zulüm hareketi, 1951’de Büyük Britanya’da lağvedildikten sonra, dört yüzyıllık siyasi ve politik baskıyla, hem resmi dini öğretiler, hem de bilimsel dogmalar tarafından gözden düşürülen astroloji (ve astrologlar) yeniden güvencele canlanmaya başlamıştı.

Bununla beraber bugün, yani Büyücülük Hareketi lağvedildikten elli yıl sonra, Doğu dinlerinin ve felsefe akımlarının altmışlarda Batı toplumuna yeniden tanıtılmasıyla beraber, astroloji bir kez daha kolektif ruhu ele geçirmeyi başardı.

Bugün dünya üzerindeki milyonlarca insan, günlük gazetelerden ‘yıldızlarını’ okuyor ve günlük yaşamlarına yön verebilecek göksel bir rehberlik için düzenli olarak astrologlara başvuruyorlar.

“Burcun ne?” sorusu günümüzde en sık sorulan sorulardan biridir. Tek bir kelimeyle kendiniz ve karakteriniz hakkında pek çok şey anlatabilirsiniz- “Koç burcuyum” (atılgan ve despot!) “Akrep burcuyum” (seks manyağı!) “Başağım” (Tertemizim!) ve diğerleri. Günümüz dünyasındaki bireysel çeşitlilikleri ve farklılıkları anlamada astroloji önemli bir kaynak sunmaktadır. Artık bireyin burcu, o kişinin temel karakterini belirler hale gelmiştir. Astroloji, bugünün dünyasında kişiliğin dili olmuştur.

Doğum haritasından (kişinin doğum saatinde gök cisimlerinin konumunu gösteren harita) karakter analizi yapabilmemizi sağlayan astroloji, trendleri tahmin etmeye de yardımcıdır. Günlük hayatlarında kutsal, dürüst ve anlamlı bir kılavuz arayan pek çok insan, göklerin konumunun ve anlamının yorumlanması ve duygusal ve tinsel ihtiyaçlarının karşılanması için yüzlerini astrolojiye ve astrologlara dönüyorlar.

Astrolojinin yükselen popüleritesi elbetteki –“Rehberlik için

Kiliseye dönmek yerine, horoskoplarımıza bakıyoruz, Yeni Çağda teselli arıyoruz” ve, “çabucak toparlanıverip, yerleştiriliveren bu inanç sistemi karışımıyla yaşadığımız macera, toplumumuzun çöküşüne neden oluyor. Tüm Uygarlık dağılma tehlikesiyle karşı karşıya,” diyen Kiliseye sıkıntı verdi.

İngiltere'nin önde gelen gazetelerinden birinin astrologu Jonathan Cainer, astrolojiye yöneltilen suçlamaları şöyle yanıtıyor: “Eğer astrolojiye, şifacılığa, homeopatiye, şifalı bitkilerle tedaviye, öz-farkındalığa ve kozmik uyuma olan artan ilgi hiçbir şeyin işareti değilse, o zaman insanların yaşamlarını derinleştirme ve anlam katma arzularından ibarettir. Kilise böyle bir şeyden dolayı, neden endişelenmek zorunda olsun ki?”

Astroloji, Tanrı'ya “gerçek” ibadetle hiçbir ilgisi olmadığı için –kafir ve aykırı olarak– kendine bir yer bulamayıp, resmi Hıristiyan öğretisi tarafından batıl ‘pagan’ bilimi olarak dışlansa da, ben şu an, astrolojiyi gerçek anlamından, İsa'nın öğretilerinden ve mesajından uzaklaştırmanın, ‘Kilisenin’ siyasi ve ekonomik motivasyonları ve hırsları olduğuna inanmak istiyorum.

Bu iddiayı desteklemek için önce Eski Ahit, Yaradılış 1:14'deki pasajı örnek vermek istiyorum; ‘Sonra Tanrı dedi ki, “Bırakalım onlar göklerin semalarında ışıdayıp geceyi gündüzden ayırsın, bırakalım onlar *alametler* olsunlar”. Başka bir yorumu gerek var mı? Bu ancak bahsettiğimiz şey olabilir. Gezegenler ve yıldızlar, Güneş ve Ay, İncil'e göre aynı zamanda burçlardır. Yerkürenin yazgısına dair kehanet göklerde okunabilir.

Üstü kapalı verilen bu söz, Yeni Ahitte İsa'nın doğumunda yerine getirilir. Hıristiyanlığın doğuşu, bu ilahi astrolojik burçlardan birisiyle başlar. Doğulu Üç Bilge Adam, yeni doğmuş bebeğe ulaşmak için yeni yıldızı bulmuşlar, yorumlamışlar ve Bethlehem şehrine kadar yıldızı izlemişlerdi. Üç Bilge Adam, yıldızlarda açıkça yazılan alametleri keşfetmişlerdi.

Hıristiyanlık tarihindeki ilk olay tam olarak bir astrolojik tah-

minin gerçekleşmesiyle başlar, bu tahmin olmasaydı belki de Mesih hiçbir zaman keşfedilemeyecekti. Bu olay en azından, ölümünden az bir zaman sonra, Tanrı'nın elçisi olarak kabul edilmesini sağlamıştır. Ayrıca, Yahudi bir ailenin en büyük erkek çocuğu olan İsa, astroloji ve numerolojiyle bütünleşen Kabala hakkında da eğitim görmüş olmalıydı. İncil'de, Numerolojiye de sık sık göndermeler yapılmaktadır.

İsa'nın kayıp yıllarında Hindistan'a gidip orada Hintli Brahminlerle çalıştığı da söylenir, ki bu Brahminler zaten astrolojiyle ve diğer ezoterik geleneklerle iç içeydiler. Tibet'in hemen batısındaki Ladakh şehrindeki en büyük manastır olan Himis'te, 1887 yılında bulunan 'Pali' elyazmasında, İsa'nın Hindistan'a yaptığı ziyaret kayıtlıdır.

İsa'nın madenci amcası Aremethia'lı Joseph ile Britanya yolculuğuna başladığı ve Druid'lerle birlikte (benliğinden) vazgeçme sanatını icra etmek için Glastonbury'e ulaştığı da, anlatıla gelen bir hikâyedir. Blake'in ölümsüz ilahisi Kudüs, bu mitosa bir göndermedir:

Eski zamanlardan gelen bu ayaklar değil miydi
İngiltere çayırlarının yeşilinde yürüyen?
Ve Tanrı'nın Kutsal Kuzusu değil miydi
O hoş çayırlarda görülen?

Hindistan'a ya da Britanya'ya yolculuk yapsın ya da yapmasın, İsa simya ve astroloji bilgisine ve zamanının geleneklerine hiç de yabancı değildi. En azından metafiziğin, numerolojinin, astrolojinin ve simyasal büyü'nün yazılı sistemi olan Kabala konusunda usta olmalıydı. İsa'nın 'mucizelerini' gerçekleştirmesini sağlayan bu gizli bilgiydi.

İsa doğduğunda astroloji en az 10,000 yaşındaydı. En eski atalarımızın göksel cisimlerin hareketlerini ilk kaydettikleri zamanı ve göksel farkındalıklarının doğduğu tarihleri bilemeyiz; fakat uzak geçmişimizdeki her hangi bir zamanda, insanoglunun gök-

sel hareketlerle ve bunların dünyadaki olaylarla bağlantılarıyla ilgiliengin bir bilgiye sahip olduğu kesindir.

Eski kültürler, Güneş sistemimizdeki gezegenleri teleskopun icadından uzun zaman önce fark etmişlerdi ve bildiğimiz kadarıyla bu insanların gelişmiş optik aletlerle yakından uzaktan alacakaları yoktu. Buna rağmen bu konularda dikkate değer bir kavrayış geliştirdiler.

Örneğin, Afrika'daki Dogon kabilesi, Siriüs'ün yıldız haritalarını yaklaşık on bin yıl önce çıkardı. Bu bilginin onlara uzaydan gelen ziyaretçiler tarafından verildiği söylenir. (Ancak Uzaylı Zekâsının Yerküre kültürü üzerindeki etkilerini bu kitapta tartışmak benim işim değil, bu konuda cevaplanmayı bekleyen pek çok soru olduğunu söyleyerek geçelim.)

En eski atalarımıza göre Güneş, dünya üzerindeki her şeyin, ışığın, aydınlığın ve hayatın kaynağıydı ve Güneş olmadan hiçbir şey büyüyemez ve serpilemezdi. Daha yüksek bir güç tarafından yaratıldığı bilirse de, pek çok eski toplumda Güneş dini ibadetin odağı oldu ve eski Mısırlılar ve Druidler gibi Güneş'e tapın kültürlerde, bu hayat diski onuruna güneş tapınakları inşa edildi. Gerçekten de hem piramitler, hem de Stonehenge, güneşe göre hesaplanan (şemsi) geometrik prensiplerle inşa edilmişlerdir.

Atalarımız Güneş'in kimyasal bileşimi hakkında pek az şey bilseler de, onun hayat için vazgeçilmez olduğunu içgüdüsel olarak biliyorlardı. Bizim modern çağda keşfettiğimiz şey sadece, Güneş'in esasında bir termonükleer reaktör olduğu ve atmosfere temel parçacıklar fırlatarak dünyadaki hayatın varlığını sağladığıdır.

Güneş'imiz, spiral bir galaksideki on milyarlarca yıldızdan biridir ve bizim galaksimiz kainatın içinde görebildiğimiz on milyarlarca galaksiden sadece biridir, ama yinede Güneş'imiz bizim için, yuva dediğimiz güneş sistemimizin tam merkezinde bu-

lunur ve ayrıca dünya ve uydusu da dahil olmak üzere etrafında dolanan gezegenlerin merkezinde yer alır.

Güneş, saçtığı ısı ve ışığın yanı sıra, diğer elektromanyetik formları ve temel parçacıkları da uzaya gönderir. İyonize olmuş bu gazların akışına ve bu gazlara eşlik eden manyetik alana “güneş rüzgârı” denir. Güneş rüzgârı, sıcak bir plazma, kaynağını Güneşin halesinin oluşturduğu elektrik yüklü bir iyon karışımıdır. Bu yüksek elektrikle yüklü gaz, Güneşin halesinden kütlelesel olarak dışarıya fıskırırken hızı saniyede yaklaşık 500 km. dir ve heliopause (dış gezegen) olarak bilinen Plüton’un yörüngesel yolundan dört kat daha fazladır. Bu emisyonlar, Güneşin rotası nedeniyle Arşimet burgusu şeklini alırlar.

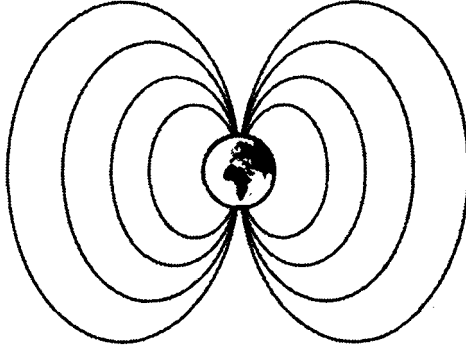
Güneş rüzgârı, emisyonların yoğunluğuna ve hızına göre değişen çok büyük bir güçle dünyanın manyetosferine çarparak, onu bozar. Öyleyse atmosfere giren bu değişken emisyonlar (manyetik plazma), tüm yaşam formlarının manyetik alanları üzerinde doğrudan bir etkiye sahip olacaktır. Ve bu etkiyi hissedenden yaşam formlarının içinde bizler de varız. (Bkz. şekil 6)

NASA’nın son araştırmalarına göre kalp krizlerinin en sık yaşandığı zamanlar güneş ışımasının en güçlü olduğu zamanlardır. Astrolojiye göre Güneş Aslan burcunu yönetir ve Aslan burcu da kalbimizi. Astrologlar, gezegenlerin sırlarının ve Yeryüzündeki hayatla ilişkilerinin çok uzun zamandır farkındalar.

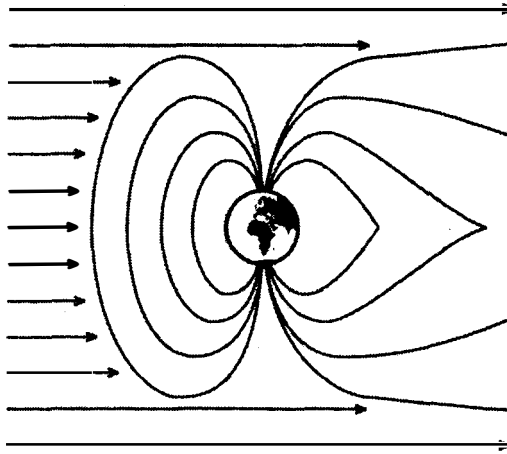
The Round Art kitabının yazarı AT Mann’a göre, ‘Güneş sistemi dev bir güneş enerjisi transformatörü olarak düşünülebilir ve dönüştürdüğü enerji, dünya üzerindeki tüm yaşam süreçlerinde hüküm süren etkili manyetik alanlar yaratır. Güneş etrafında dolanan gezegenler, akımla yüklenmiş manyetik alanlar yaratırlar ve dünya bunları arketip bir mıknatis gibi çeker.’

Güneşin ve gezegenlerin elektromanyetik yapıları nedeniyle (yüzeyleri dans eden artı ve eksi manyetik burgularla kaplıdır), fıskırtıkları manyetik enerji dalgaları, uzayın kozmik ortamına

Dünya'nın Manyetosferi

Dünya'nın manyetosferi Güneş rüzgârlarından etkilenince

Şekil 6

elektriksel bir müdahalede bulunurlar. Bu dalga enerjisi, elektriksel bir karışım şeklinde dünyanın manyetik alanına ve biyosfere girer. Radyo dalgaları işte böyle oluşur.

1951 yılında Amerika Birleşik Devletlerinin RCA kanalında, radyo dalgalarının alınmasıyla ilgili bir problem baş gösterir; Güneş lekeleri bu dalgaların alınışını etkiliyor gibi gözükmemektedir. Sorunu çözmesi için JH Nelson adındaki bir mühendise başvurulur. Nelson titiz bir çalışmadan sonra, Güneşin gezegenlerle 0, 90 ve 180 derecelik açılar yaptığı günlerde radyo parazitlerinin arttığını keşfeder.

Gezegenlerin yörüngesel yolları matematiksel olarak hesaplanarak, gezegen hareketleri kesin olarak tahmin edilebilmektedir. RCA'nın ses dalgalarının hangi günlerde etkileneceğinin belirlenmesini de, bu tahminler ve açısız bağlantılar sağladı.

Tıpkı Nelson'un gezegenlerin birbirleriyle ve Güneşle olan açısız ilişkilerini ve yörüngesel yollarını gözlemleyip, gelecekteki hareketlerinin tahminini yapabilmesi gibi, astrologların da, gelecekteki olayların, kişisel ya da toplumsal olarak, haritasını çıkarabilecekleri söylenebilir.

Olayın olduğu saat itibarıyla gökyüzünün haritasını çıkaran astrologlar, bireyin yalnızca kendisini değil, yaşam yolculuğunu da ayrıntısıyla tanımlayabilirler ve bunu doğum anındaki gezegen pozisyonlarını (her bir gezegenin kendine özgü manyetik güç alanı, karakteri ve işaret ettiği şeyler vardır) inceleyerek ve gezegenlerin gelecekteki yörüngesel yollarının esas doğum haritasıyla ilişkilerini kurarak yaparlar.

Astrolojiye göre, her bir gezegenin dünya manyetosferi üzerinde farklı bir etkisi vardır ve her gezegen âlemin farklı bir özsel alanını 'yönetir'. Örneğin okyanuslardaki gelgitleri oluşturan Ay, bizi su üzerindeki çekim gücüyle doğrudan etkiler. Bilim insanları geçtiğimiz yıllarda, Ay'ın bir fincan çay üzerindeki çekim gücünü ölçtüler. Üçte ikisi sudan oluşan vücudumuz üzerinde-

ki çekim gücü kim bilir ne kadar fazla? Bu durum, Ay'ın, dünyadaki sıvılar üzerindeki çekim gücünün en fazla olduğu ve suç ve doğum oranlarının en yüksek olduğu dolunay zamanlarındaki "delirme" eğilimini açıklamıyor mu?

Ay, aynı zamanda vücuttaki salgı bezlerinin aktivitesini de doğrudan etkiler, bilhassa da kadınların 28.5 gün süren ve Ay'ın dünya etrafındaki bir turuna tekabül eden aybaşı döngüsünü.

Mercanları da içine alan pek çok su canlısı, yumurta bırakma ve çiftleşme dönemlerini aysal döngüyle belirler. Laboratuvar testlerine alındıklarında bile vücut saatleri ayın manyetizmasıyla uyum içindedir. Bu testlerde, basit yaşam formları dahi dolunay zamanını seçebiliyorlar ve derhal yumurta bırakmaya ve çiftleşmeye geçiyorlar, başlarında esir olan araştırmacılar onları kandırmak için herşeyi yapsalar da asla yanılmıyorlar.

Ayın döngüsü sıvıların hareketini yönettiği gibi, insanlardaki çiftleşme ve üreme düzenleriyle de doğrudan ilişkili gözüküyor. Kadın doğurganlığı üzerine araştırma yapan fizikçi Dr. Jonas'ın çalışması bu bilgiyi doğrular; Jonas araştırmaları esnasında, kadınların normal aybaşı döngülerinin dışında, ayda bir kez kendiliğinden yumurta bıraktıklarını keşfetti. O fazladan yumurtanın rahme düştüğü an, kadınların doğum haritalarındaki Güneş ve Ay açısının o ay içinde gerçekleştiği andı.

Örneğin bir kadın Yeniayda doğmuşsa, her Yeniay doğduğunda -yani Ayın Güneşle doğum anında yaptığı açığı tekrarlandığında- bir yumurta bırakır ve normal doğurganlık durumu ve aybaşı döngüleri önemli değildir.

Jonas, normal döngülere ve ekstra döngüye dayanan ve yüzde 97 güvenilir bir doğum kontrol yöntemi keşfetti. (Siz de bir astronomik takvime bakarak, doğum saatinizde Güneş ve Ayın pozisyonlarını bulabilir veya usta bir astrologa gidebilirsiniz.)

Dr. Jonas, bundan başka bir kadının doğum haritasındaki Ay konumunun, yüzde 97 olasılıkla çocuğunun cinsiyetini belirlediğini keşfetti. Ay, Zodyak'ın dişil ve eril burçlarından geçerken, yaklaşık 2. 5 günlük periyotlarla, manyetik olarak 'x' ya da 'y' kromozomlarını seçiyordu (kadın ve erkeğin yüzde 50-50 oranını sürdürmek için mükemmel bir yol). Astrolojide Ay Yengeç burcunu yönetir, yani analığı ve doğumu yöneten burcu!

Güneş üzerine yapılan başka çalışmalar, Güneş lekesi faaliyetlerinin, büyük uygarlıkların doğuşunu ve yok oluşunu etkilediği fikrini kuvvetlendirdi. Güneşin, devasa bir zaman periyodunda meydana gelen manyetik kutupsallık anında öyle büyük bir enerji salınır ki, büyük jeofiziksel karışıklıklar yaratır ve yanı sıra, insan DNA'sını da etkiler ve evrimsel değişikliklere yol açar.

Güneş tutulmaları zamanlarında da beklenmeyen değişimler yaşanır. *Güneş Tutulması Kitabı* kitabında yazar David Ovason, güneş tutulmalarının tetiklediği ve onlarla aynı zamana denk gelen büyük tarihi olayların, tutulmalarla ilişkisini inceliyor. Ovason şöyle yazıyor: "Güneş tutulmasının görülüp görülmemesi astroloji açısından önemli değildir, her durumda tüm dünyanın ruhsal atmosferini etkiler ve güneşin altındaki bütün canlılara eşit şekilde tesir eder."

Ovason şöyle devam ediyor: "Bilimsel araştırmalar, sıvıların ve sıvıların içinde bulunan maddelerin, güneş tutulması sırasında da, sebebi anlaşılamayan bir şekilde değiştiğini gösteriyor, tıpkı Ayın gelgitleri idare etmesi gibi. Bu değişimin işaret ettiği şeyler fevkaladedir ve bize hemen kendi bedenlerimizin de yüzde 80 sudan oluşan dikey kolonlar olduğunu hatırlatır."

Gezegenler çeşitli elektromanyetik güçler salarken, aynı zamanda ses de gönderirler.

Bu fikir ilk defa Amerikan uzay uydusu Voyager 2 Satürn'e yaklaştığında doğrulandı. Uydu, Satürn'ün manyetosferinden

gelen belirgin bir ses algıladı. Bu sesler hızlandırılıp, synthesiser'da çalındığında, dalgaların belli bir melodi oluşturduğu görüldü. Daha sonraki yolculuklarda, Güneşte de seslerin oluştuğu ve “sanki çeşitli enstrümanların müzik çaldığı bir koro gibi işitildikleri” saptandı. Gezegenler, müzik notaları mı yayıyorlar?

NASA tarafından uzayda kaydedilen seslerin, inanılmaz bir senfoni gibi işitildiği söyleniyor. Eğer gezegenler farklı sesler ve notalar gönderiyorlarsa (müziğin maddenin şeklini etkileyebileceğini görmüştük), bizler gezegenlerin yaydığı gürültülü, fakat suskun seslere atom altı seviyede cevap mı veriyoruz?

Müziksel skaladaki sesler arasındaki oranlarla, bir gezegenin diğerine olan uzaklığının orantısının özdeş olduğunu ileri süren Pisagor ve Platon haklıydı. Tonoscope çalışmasında da gördüğümüz gibi, eğer ses, maddeleri belirgin örüntülere dönüştürbiliyorsa ve eğer gezegenler ses yayıyorlarsa, o zaman belki de durmadan fışkıran rezonanslar, harmoniler ve titreşimler, dünyanın ilk okyanusları üzerinde yaratıcı bir etkiye sahipti ve gezegenlerin oluşturduğu çeşitli senfoniler belki de okyanusların zengin biyokimyasal karışımından organik yapılar zuhur ettirmeye muktedirdi.

Sınırlı sayıda notadan oluşan müzik skalasının, sonsuz sayıda beste üretebilmesi gibi, gezegensel “sesler” de, maddenin belirgin örüntüler ve biçimler halinde düzenlenmesine yaptıkları doğrudan etkiyle, dünya üzerindeki yaşam sistemlerini tayin ediyor ve bu yaşam orkestrası için müzik parçaları yazıyorlar. Her bir gezegenin yapması gereken bir iş var, her bir sesin de, icra edeceği notasal bir uyumu, bir şarkısı ya da bir senfonisi. Yedi iç gezegenin her biri oktavin bir notasıyla ilişkili, dış gezegenlerse daha yüksek bir oktavı biçimlendiriyorlar. Güneş sisteminin merkezi olan Güneşe, Do notası ile ilişkilendirilir.

Fransız araştırmacı Michel Gauquelin, binlerce gönüllünün doğum haritalarını ve mesleklerini inceledi ve gezegenlerin etki-

sini doğruladı. Haritadaki baskın gezegenin meslekle doğrudan ilişkili olduğunu da ispatladı. Örneğin, sporcular ve askerlerin doğum haritalarında Mars'ın baskın olduğu, bilim adamlarının Satürn'ü ve yazarların da Merkür'ünün göze çarptığı görülüyordu (bir yazar olarak sonuncuya uyuyorum).

Bilim adamları günümüzde, doğum günlerinin sağlığı ve kariyeri etkilediğine dair kanıtların arttığını doğruluyorlar. Southampton Üniversitesinden Profesör David Phillips tarafından yürütülen araştırma, yılın farklı zamanlarında doğan bebeklerin belli özellikler geliştirdiklerini ispatladı. Elbetteki bilim adamları astrolojik açıklamaları kabul etme konusunda isteksizler. Ve şimdilik, “bilimsel bir açıklaması olmalı” demekle yetiniyorlar.

Michel Gauquelin, bu değişken fakat tahmin edilebilir etkilerin, karasal bir manyetik karışımın sonuçları olduğuna inanıyor ve şöyle açıklıyor: “Çünkü, güneş sistemi bir çok düzlemde etkileşen pek çok güçten oluşmuş büyük bir organizmadır ve en makul teori, Güneş'in bir motor ve güneşsel alanın da onun ortamı olduğudur. Ay ve Güneş'e en yakın ve en büyük gezegenler bu alanda hareketlenmeye yol açarlar ve hareketlenme ne kadar güçlü olursa, doğan çocuğa etkisi de o kadar büyük olur”.

Makro ve mikro kozmosu birleştiren –“yukarıdaki aşağıdaki gibidir.”– göksel ve yersel olayların kusursuz ilişkisi bilimsel olarak açıklanabilir mi?

The Hermetica, bilgeliği dolayısıyla “üç kere yüce” diye bilinen Mısırlı bilge Thoth'a atfedilmiştir. Bu çalışmada Thoth, yaratıcı Atum'un Zodyak'ın burçlarını Doğanın hareketleriyle uyum içerisinde düzenlediğini yazar ve şöyle der: “Zodyak'ı inşa edeceğim, yani yanılmaz ve değiştirilemez kadere bağlanmış gizli bir yıldız mekanizmasını. İnsanların yaşamını, doğumlarından yok oluşlarına kadar, bu mekanizmanın gizli işleyişi kontrol edecek.”

Ses, bu mekanizmanın işleyişinin anahtarı olabilir mi?

Astrolojinin ve süpersicim teorisinin de ileri sürdüğü gibi, “Göklerin Müziği”, dünyadaki hayatın yaratılışını ve evrimini, atomik düzeyde kontrol eden belirli evrensel kuralları temsil eden bir gerçeklik mi?

Gezegenlerin çok büyük atomların ve titreşen telciklerin toplamı olduğu şüphesiz ve etrafımızdaki en gürültücü enstrümanlar oldukları da. Notaları ve sesleriyle göklerin müziğini oluşturuyorlar. Onlar, enstrüman ve orkestra, bizlerse onların bestesi eşliğinde dans edip duruyoruz.

Fakat tarihte hiçbir beste kendi kendini yazmadı. Onu yazan biri, bir düzenleyici, bir yaratıcı, bir besteci olmalı.

Peki “Göklerin Müziğini” kim yazdı?

2

İnsan Zihni

Görünmeyen Âlem

“Ve Tanrı insanı kendi suretinde yarattı.”

Yaratılış 1:26

KitabıMukaddes'in ilk kitabı bize “Ve Tanrı insanı kendi suretinde yarattı.” der. Bu ne anlama gelmektedir? ‘Tanrı’nın, (tüm evrenin gözle görünmeyen ve ilahi kaynağının) cismani yaratılıştan önce, bir tür mistik formda bulunduğunu belirtmiştik. Yine bu Tanrı’nın, doğası gereği cismani olmadığını –saf enerji, bilinç ya da ışığa benzeterek en makul şekilde ifade edebileceğimiz, tanımlanamayan yüce bir form olduğunu- ve hem erkek hem de dişi enerjilerini (Yin Yang) taşıdığını da söylemiştik.

O halde bizler, Tanrı’nın fiziksel suretinde yaratılmadıysak, yukarıdaki ifade nasıl yorumlanabilir? Bizler, Tanrı’nın her şeyi varlığa getirdiği o saf enerjinin, bilincin ya da ışığın mikro kozmik formuyuz diye anlaşılabilir mi? İsa’nın “ben ışığım” derken söylediği şey bu muydu?

Sufi mistik Kabir'in sözleriyle "Bir damlanın okyanusa karışıp kaybolduğunu hepimiz biliriz, okyanusun bir damlaya karışıp kaybolduğunuysa pek azımız." Bu ifade, ilahi bir her yerde bulunuş haline işaret eder, yani mikro kozmosun içindeki makro kozmosa. Bütün biçimlerin içindeki Tanrı'ya.

The Hermetica'nın eski Mısır metinlerinde de, Tanrı'nın Birlik olduğu, her şeyin bu Yüce Varlığın -görünmez bir evrensel bilinç, ya da zihin- bir parçası olduğu, O'nun özgün bir itici kuvvetle her şeyi yaratırken, aynı zamanda tüm âlemin içinde mevcut olduğu yazmaktadır. İnsan zihninin, evrensel zihinle ne tür bir ilişkisi vardır? Zihinlerimiz, müşterek bağlantılı bir "kutsal bilincin" parçası mıdır, yoksa sadece fiziksel beyin aktivitesinin doğurduğu bir şey olarak, tek başına ve ayrı mıdır?

"Bilinci", yahut "zihni", sadece insanların sahip olduğu bir nitelik olarak anlamak ya da bu "farkındalığı", tamamen beynin bir fonksiyonu ya da ürünü olarak kabul etmek, sanırım, bilimsel materyalist Batı düşüncesinin cehaleti, anomalisi ve kibridir.

Tüm materyal biçimler ve bedenin tüm bölümleri gibi beyin de sonludur ve her şeyin içinde varolan aynı evrensel enerjiye bağlıdır. Bu basit gerçek dahilinde, beynin kendi başına düşünce ya da bilinç oluşturabileceği düşünülemez; çünkü beyin nihayetinde sonlu bir cismani biçimdir ve tüm sonlu cismani biçimler gibi, enerji olmadan bir yaşamı ya da bilinci olamaz. Daha doğrusu beyin, "bilincin" ya da düşüncenin, kendini cismani düzlemde ifade etmesini sağlayan bir aracı görevi görür. Bu bakış açısına göre beyin, yalnızca sürekli bir enerji itkisi silsilesiyle harekete geçebilecek fiziksel bir organdır.

Beyin, bu enerjilerden bir kere yoksun bırakılmaya görsün, (ölüm anında olduğu gibi) çalışması da otomatik olarak duracaktır. Fiziksel bir kütle olarak tüm mükemmelliğiyle, eksiksiz şekilde olduğu yerde duruyor olabilir, fakat onu yaratan ve harekete geçiren elektrik enerjisidir. Elektriği kapattığımız anda, beyin elektriklerin gelmesi için bekleyen jelimsi, gri bir kütleden baş-

ka hiçbir şey olmayacaktır, tıpkı bir şimşekten hayat armağanını bekleyen canavar Frankenstein gibi.

Sonuç olarak beyin, fiziksel ölümünü zarar görmeden, yaralanmadan yaşayabilse de, o andan sonra artık kullanımda değildir. Hiçbir fonksiyonu yoktur. Bir zamanlar onu yaratan ve içindeki faaliyeti yürüten elektriksel güç, artık kendi enerji alanına çekilmiştir.

Batının tıbbi düşüncesi, tıpkı karaciğerin safrayı sakladığı gibi, beynin de düşünceleri sakladığı yönünde olsa da, son zamanlarda elde edilen bilgiler işlerin başka türlü de olabileceğinin kanıtı niteliğinde.

Matematikçi ve bilişsel bilimci David Chalmer'a göre bilinç, evrende temeldir ve belki de madde ve enerjiyle özdeştir. Ne beyinden ne de başka bir organdan "türetilemez ve ona indirgenemez". Bu iddiayı destekleyecek kanıtımız var mı?

Elbette ki var. Sayıları giderek artan beden-dışı ve ölüm-anı tecrübelerini inceleyeceğimiz araştırmalarımızda da göreceğimiz gibi, bireyin "bilinci", yaşamı sırasında fiziksel bedenden tamamen ayrılabilir, uzaklarda bulunan başka mekânları tarif edebilir ve daha da dikkate değer olanı, fiziksel ölüm gerçekleşikten sonra yaşamını sürdürebilir ve iletişime geçebilir.

Eğer bilinç, gerçekten de beyinle ve beyin fonksiyonlarıyla sınırlı olsaydı, hiç kimse bunları yapamazdı.

İlahi bilincin tüm formlarda içkin olduğunu öne süren her yerde bulunuş kavramına göre, ister kaya, ister hayvan, ister bitki ya da bir insan olsun tüm fiziksel formlar, tüm yaşam formlarının aynı anda kaynağını ve zihnini oluşturan enerji alanını içlerinde taşırlar. Bu felsefeye göre tüm yaşam formları eşdeğerdedir ve evrensel kutsal "bilince" eşit olarak sahiptirler. Her yerde bulunuşun anlamı budur. Tanrı'nın âlemden ayrı olmadığı, aksine ona içkin olduğu, her yerde ve her şey de aynı anda bulunduğu anlamına gelir.

Sadece beşerî kibrimiz nedeniyledir ki, “bilince” yalnızca kendimiz sahipmişiz gibi düşünürüz. Ancak, beş duyuya ve beyne sahip olmayan fiziksel bir bedende, bilinç nasıl iş görür? Örneğin bir bitki, nasıl olur da bilince sahip olur? Beyni yoktur. Gözleri, kulakları ve burnu da. Lakin bilimsel deneyler, bitkilerin çevrelerinin farkında olduğunu ve mutluluğu ve acıyı bizler gibi uç noktalarda yaşayabildiklerini gösterdi. Bir havucun, insanlar tarafından toplanırken attığı çığlık, evrensel bilince sahip bir kuzunun kesilmek için yere yatırıldığındaki acılı böğürtüsünden daha az değildir.

İnsan, havuç ve kuzu. Hepsi de aynı evrensel töze, aynı evrensel bilince sahiptirler. Sırf havuçlar ve kuzular, bizim bilgisayar teknolojisine, edebiyata, moda ya da uzay yolculuğuna gösterdiğimiz ilgiyi göstermiyorlar ya da bu konulardaki becerilerimizi paylaşmıyorlar diye, bilinçli olmadıkları ya da “farkındalığa”, “hislere” ya da “bilince” sahip olmadıkları varsayılabilir mi?

Bitkilerin Gizli Yaşamı adlı kitabında yazar Peter Tompkins ve Christopher Bird, bitkilere gerçekten acı çektirilen, ya da onları incitmeye niyetlenen ve bilimsel olarak kontrol altında yürütülen deneyleri anlatıyorlar. Aşırı duyarlı elektrotlar yaklaştırıldığında, bitkilerin hepsi de yoğun bir duygusal reaksiyon gösteriyorlar. Bu belki gerçekten canlarının yanmasından, belki de kendilerine yöneltmiş acı çektirme düşüncesinden kaynaklanıyor.

Yazarların ayrıntısıyla bahsettikleri daha ileriki deneylerde, deney ortamında bazı bitkiler seçiliyor ve araştırmacıların tanımadıkları bir kişi tarafından bu bitkilere fiziksel yahut zihinsel olarak şiddet uygulanıyor.

Araştırmacılar daha sonra, pek çok şüpheli arasından şiddet uygulayan saldırganı bulabiliyorlar. Bunu tamamen bitkilerin o kişiyle karşılaştıklarında verdikleri tepkiden anlayabiliyorlar. Pek çok bahçıvan veya çiçek yetiştirmeyi seven insanlardan duymuşsunuzdur; bitkiler sevgiye ve şefkate ziyadesiyle karşılık verirler.

Bu araştırmanın sonuçları bize, bitkilerin sadece bilinçli ve duygusal olarak gönderilmiş uyarılara tepki verdiklerini değil, aynı zamanda saldırgan zihinsel düşünceye telepatik olarak tepki gösteren bitkiler örneğinde olduğu gibi, düşüncelerimizi de okuyabildiklerini gösteriyor.

Bunu nasıl yapabiliyorlar? Evet, bitkilerin beyni olmayabilir, fakat kati surette bilince sahipler, çünkü evrendeki her şey gibi elektromanyetik enerji taşıyorlar ve bu enerji, sadece biçimi değil, bilinci de barındıran aynı enerjidir. (Bitkilerin bilinçleri, tınları ya da ruhları, Kelt mitolojisinde uzun zamandır bitki krallıklarının Devas'ları olarak bilinirler ve perilerin ve elflerin özel güçlere sahip olduğu söylenir. Örneğin; Druid'lerde ve Pagan Kelt'lerinde, meşe ağacı 12 kutsal ağaçtan biridir ve ona saygı duyulur. Sokrates meşeye, "Bilgeliğin Ağacı" der. Bu ağaçlar neden kutsal sayılıyorlar? Nasıl oluyor da güce ya da bilince sahip olabiliyorlar?)

Mademki evrendeki her şey atomlardan oluşuyor ve bu atomlar hem pozitif hem de negatif elektrik yükü barındırıyorlar, evrendeki her bir fiziksel formun elektromanyetik güç alanına sahip olmasıda, bu durumun doğal sonucudur.

Bu güç alanı nasıl görünüyor? Işık şeklinde. Peki bunu nereden biliyoruz?

1950 yılında iki Rus bilimci, Simyon ve Valerina Kirlian tüm yaşayan varlıklarda, taşlarda, kayalarda, bitkilerde, hayvanlarda ve insanlarda bulunan garip bir ışıltının fotoğrafını çekebildiklerini keşfettiler. Işıltı, varlıkların etraflarını çevrelerken, aynı zamanda onlara nüfuz ediyor gibi görünüyordu.

Fotoğraflanan nesnenin negatifini serip, saniyede 75,000 ila 200,000 elektrik titreşimi çıkaran yüksek frekanslı bir kıvılcım jeneratöründen gelen akımdan geçirdiklerinde, söz konusu nesnenin tüm bedeni, içsel bir ışık yayıyor gibi görünüyordu. Işık, nesnenin etrafında, farklı renklerde ve yoğunluklarda bulun-

yor, içsel ve dışsal değişimlerle dalgalanıyordu. Yapraklarındaki kanallardan farklı renklerde ışık sağanakları akıtıyormuş gibi görünen bitkilerle işe başlayan Kirlianlar, ardından, vücutlarından ışın kılıçları yayıyormuş gibi gözlemlenen insanları fotoğraflamakla devam ettiler. Bir süre sonra, bu enerji alanının (ışık alanı) pozitif ve negatif değişimler sergiliyor olduğunu keşfettiler, ki bu değişimler, daha sonra fiziksel biçim üzerinde belirgin hale geliyordu.

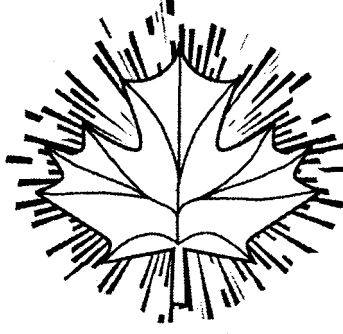
Örneğin, Kirlianlar'ın fotoğraflarını çektiği birbirinin aynısı iki yaprağı düşünelim; göze normal görünmelerine karşın, birinin son derece parlak bir aura alanı vardı, diğersinin enerji alanıysa aşırı derecede güçsüzdü. Güçsüz olan sonradan hastalandı ve aurasındaki düzensizlikleri bedeninde de göstererek kurudu. Diğeri yaşamaya devam etti ve sağlıklı parlıtısını korudu. (Bkz. şekil 7)

Aynı fenomen, insan enerji alanlarında yapılan çalışmalarla da doğrulandı. Engelleyici hekimlik alanı da, bu teknolojiye kesinlikle faydalanmaktadır.

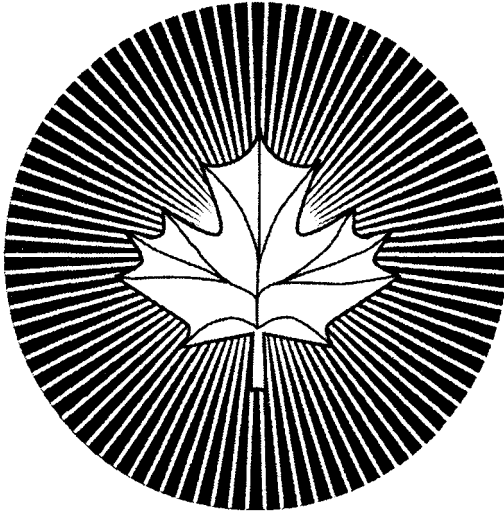
Tüm yaşam formlarında bulunan saklı enerjinin niteliği ve niceliği, o yaşam formunun sağlığını ve direncini belirler. Bununla beraber, formdaki enerji, diğer yaşam formlarından aldığı dışsal elektromanyetik güçlerin yanı sıra, içsel olarak gelişen duygusal ve fiziksel faktörlerden de etkilenebilir. İnsanın enerji alanı, dünyanın manyetik alanı tarafından sürekli olarak emilen gezegen manyetizmasından da etkilenir. Manyetik enerjideki bu dalgalanmalar, aura alanı tarafından dalga enerjisindeki değişimler olarak saptanır.

Bitkiler, hayvanlar, insanlar ve hatta kayalar, kendi mevcudiyet durumlarına ve sağlıklarına bağlı olarak, durmaksızın pozitif ve negatif enerji yayarlar. Hepsinin de kendi elektromanyetik alanları vardır ve bu alanlar atom altı seviyede birbirleriyle iletişim halindedirler.

**Fiziksel olarak birbirinin aynı olan
iki yaprak**

zayıf hale

kuvvetli hale

Şekil 7

1953 yılında, Leningrad'lı cerrah Dr. Mikhail Kuzmich Gaikin, Kirlianlar'ın çektiği fotoğrafların, dirimsel hayat enerjisiyle bağlı olabilecek özdeş noktaları gösterdiğini doğruladı. Bu noktalar, Gaikin'in 2. Dünya Savaşı sırasında Çinli doktorlardan öğrendiği 700 akupunktur noktasıyla birebir uyuyordu.

Dünya da büyük bir dirimsel enerjile yani elektromanyetik alanla çevrilidir ve bu manyetik kabuk Güneş'ten, gezegenlerden ve Ay'dan yayılan tüm elektromanyetik enerjilere karşı duyarlıdır. Dünya'nın manyetosferi de bu enerjilerden aynı şekilde etkilenir.

Üç aşamalı bir faaliyet olarak düşünürsek; gezegensel alanlar elektromanyetik enerjileriyle önce dünyayı bombardımana tutarlar (örneğin Jüpiter'in güç alanı Dünya'ninkinden 6000 kez büyüktür). Bu bombardıman Dünyanın manyetik alanını, bu alan ise Dünya'daki, içine bizleri de alan tüm yaşam formlarını etkiler.

Gezegenler, iri cüsseli ses ve manyetik alan jeneratörleridir. Birbirleriyle ve bizimle çeşitli açısız ilişkiler kurarak gökleri dolayrlarken, enerjinin değişen kombinasyonları ve frekansları, Dünya'daki yaşamı doğrudan etkiler.

Her bireyin güç alanı, protoplazma yoluyla ve Dünya'nın elektromanyetik alanı kanalıyla evrene bağlanır ve Dünya tüm elektromanyetik dalga enerjileri karşısında bir alıcı gibi hareket eder. Evrensel enerji matrisinde bir değişim gerçekleştiğinde oluşan rezonans, Dünya'nın protoplazmasını etkiler, bu da peşi sıra dünyadaki tüm yaşam formlarının ve bizlerin protoplazma yapısını etkiler.

Amerika Birleşik Devletlerindeki William ve Mary Üniversitesi doktorlarından Dr. Leonard Ravitz, 1959 yılında, insanın enerji alanının zihinsel ve duygusal faaliyetle değiştiğini (Kirlianlar'ın keşfettiği gibi) ve meydana gelen dalga enerjisinin parlaklığının, yoğunluğunun ve renginin, kişinin psikolojik ruh haline göre başkalaştığını ortaya koydu.

Görünüşe göre, elektromanyetik güç alanının ya da protoplazmanın içinde oluşan süreçlerin kendi enerji yolları ve 'leylines'leri (bkz. dip not 20) var. Bir bütün olarak hareket eden birleşik bir organizma olan protoplazma yapısı, kendi elektromanyetik alanlarını salan, polarize olan ve ardındaki biyolojik ya da cismani formun, bir projesi ya da temeli olan bir yapı gibi görünüyor.

Daha sonraki bilimsel araştırmalar, Super Conducting Quantum Interference Device (SQUID) olarak bilinen bilimsel bir ağıt vasıtasıyla bu elektriksel gücün ölçülebildiğini doğruladı. Bu alet, beyin fonksiyonlarını, beyinsel güç alanındaki elektromanyetik güç değişimleri yoluyla, EEG'den bile daha ayrıntılı ölçebiliyordu.

New York'taki Upstate Tıp Okulundan Dr. Robert Becker, yirmi yıl sonra insan vücudundaki bu karmaşık elektriksel alanların varlığını onayladı ve güçlerinin ve yoğunluklarının psikolojik faktörlere bağlı olarak değiştiği fikrine vardı. Becker, elektron bütünlüğündeki partiküllerin, bu elektriksel alanlara doğru ilerlediğini de keşfetmişti. (Hiç bir odaya girdiğinizde, aniden bir titreşim, bir "atmosfer" hissettiğiniz olmadı mı? İçerideki kişinin ya da ortamın manyetik enerji durumunu hissediyor olabilirsiniz.)

Hayvanların elektromanyetik alanları üzerine derinlikli çalışmalar yapan ünlü yazar ve araştırmacı Dr. Rupert Sheldrake, gözle görünmeyen bu enerji alanlarının, tüm sistemleri düzenlediğine inanıyor. Ona göre bu alanlar, fiziksel formu meydana getiriyorlar ve formun tasarlayıcıları olarak iş görüyorlar.

Dr. Sheldrake'in kendi araştırması bu protoplazma alanlarının, ya da biçimlendirici varoluş alanlarının (morphic alanlar), diğer varoluşsal alanlar üzerinde etkileri olduğu inancını güçlendirdi ve üstelik alanlar arasındaki uzaklığın hiçbir önemi yoktu. Hayvan davranışları ve biçimsel varoluş alanları üzerinde yaptığı araştırmalar, hayvanların da bu alanlara aşırı derecede duyarlı olduklarını ve sahiplerinin çok uzağında olsalar da, onlarla telepati kurabildiklerini gösterdi.

Zamanımızın bilimsel düşüncesine göre, görünüşte katı biçimler dünyası gerçekte, ışıyan enerji alanlarının, düşünce alanlarının ve protoplazma formlarının görünmez dünyasının etrafa yayılan halidir. Her biri sürekli hareket halinde olan ve diğer bedenlerin manyetik alanları üzerinde büyük ya da küçük doğrudan bir etkide bulunan enerji itkileri ve ritimleri yoluyla, zihin ve beden, şimdi yeniden tanımlanıyor.

Rusya'daki Kazakh Üniversitesinden Dr. Victor Inyushin, insanın enerji alanlarını yıllardan beri araştırıyor ve bulunduğu sonuçlar elektromanyetik güç alanının tamamen iyonlardan, serbest proton ve elektronlardan oluştuğunu gösteriyor. Bu oluşum, maddenin bilinen dört halinden, katı, sıvı, gaz ve plazma halinden tamamen ayrı bir varoluş hali. Inyushin, bu protoplazma (elektromanyetik) güç alanını, maddenin 5. hali diye tanımladı.

Dr. Inyushin ayrıca, protoplazma alanının görünürdeki durağanlığına karşın, büyük miktarda enerjinin ayrılan partiküller yoluyla uzaya ışıdıklarını keşfetti. Bu ışınlar protoplazma alanından yayılırken ölçülebilmektedir.

Inyushin'in 1950'lerde başlayıp uzun süre devam eden araştırmalarına göre protoplazma alanı, içerisindeki pozitif ve negatif partiküllerin dengesini sağlayan bir unsurdur ve göreceli olarak sabittir. Bununla beraber, protoplazma alanının pozitif ve negatif dengelerinde bir başkalaşım söz konusuysa, sonuç insan sağlığının bozulması oluyor.

İnsanlardaki protoplazma alanının dalgalanmasına sebep olan ne? Harekete getiren faktör nedir?

Harekete geçirci faktör, düşüncedir. Peki bu düşünce nereden geliyor?

Zihinlerimizden. Zihin nedir?

Saf enerji, saf bilinç, saf ışıktır.

İçindeki aura-ruh

“Haydi görünü durulaştır ve tüm bedenini ışıkla dolsun”.

Matta İncili 6:22

Dünya dinlerinin öğretilerinin belki de en çok işlediği konulardan biri, insanların, fiziksel ölümlerinden sonra da varlığını sürdüren, kutsal ve ölümsüz bir ruha sahip olmalarıdır. Sonlu bir materyalden yapılan bedenimizin, er ya da geç ölüp, dağılıp gideceğini elbette biliyoruz.

Ruh nedir ve fiziksel ölümden sonra varlığını nasıl sürdürebilir?

Basitçe söylersek ruh bir enerji küresidir, içimizdeki “Işıktır”. Fiziksel ölümden sonra yaşamaya devam eder, çünkü fiziksel değildir. O, saf enerjidir. Saf bilinçtir. Cismani değildir, sonsuzdur ve yok edilemez. (Bkz. şekil 8)

Yaşayan her şeyin sebebi ve zihni olan, ölüm sonrası bedenden çekildikten sonra varlığını sapaşağlam sürdüren o “ışık enerjisi”, bizim ruh dediğimiz şeydir. Büyük bir birliğin parçası olsa da, ferdi ruh, kendi ebedi varlığının mükemmel bir kaydını da taşır. (bunu reankarnasyon bölümünde inceleyeceğiz).

Kadim mistikler, insan vücudunu kaplayan bir esîri enerji bedeninden çok önce bahsetmişlerdi. Bu beden ene iyi şekilde kozmosun atom altı girdaplarının birey haline dönüştüğü elektromanyetik bir alan olarak tanımlanabilir.

Bu insanlar, “auranın” fiziksel bedeninin tam bir kopyası olduğuna, ancak daha latif maddelerden oluştuğuna inanıyorlardı. Auranın, bireyin geçmişinin, şimdisinin ve geleceğinin tüm bilgisini taşıdığı da söylenir.

Eski Mısırda bu bedene “Ka” denirdi.

Afrika’daki Azande kabilesi herkesin eterik çifti olduğuna inanıyordu. Fiziksel bedeninin bir yansıması olan bu beden çok

İnsan Aurası

Şekil 8

daha ince bir maddeden oluşuyordu adı “Mbisimo” idi. Güney Amerika’daki Bacairisler uyku sırasında ve ölüm anında bedeni terk eden bir “Gölgeden” bahsederler ve Birmanya’da bu “eterik çifte” kısaca “Kelebek” derler.

Bitkilerin, hayvanların, insanların, moleküllerin ve atomların, katı fiziksel yapılarına nüfuz eden bir atom altı ya da protoplazmasal enerji kılıfına sahip oldukları düşüncesi, binlerce yıl öncesine uzanıyor, Kirlianlar’ın marifetli kameralarını icat etmelerinden çok daha önceye. Aura, çıplak gözle görülmesi de, genellikle, fiziksel bedeni çevreleyen geniş bir ışık çemberi görünüşündedir ve güçsüz bir bedende birkaç inç, ortalama bir bedendeyse 120 cm ile 200 cm arasında değişen bir mesafede dışarıya doğru uzanır. Özel eğitim görmüş ya da Hindistan’daki Yogiler gibi ruhani olarak gelişmiş kişiler, aurlarını 400 santimden 1200 santime ve daha fazlasına kadar genişletebilirler. Buda’nın aurasının birkaç mil uzandığı rivayet edilir.

Bedeni saran ve ona nüfuz eden aura, yani ışık halesi, Hıristiyan heykel sanatında ve resim oymalarında, kiliselerin ve katedralerin renkli camlarında tasvir edilmiştir. Işığın aurası ya da “hale”, azizlerin ve hatta İsa’nın başında da resmedilmiştir.

Ancak ışık halesi gerçekte, sadece başın etrafını değil, tüm vücudu sarar. İkonalarda başın etrafında olarak sembolize edilmesinin nedeni, Azizler ve İsa gibi tinsel olarak “aydınlanmış” kişileri vurgulamak amaçlıydı.

Bu “Işık”, Aziz Yuhanna İncilinde daha derin bir anlama gönderme yapar: “Tanrı tarafından gönderilmiş bir adam çıktı ortaya, adı Yahya idi. Tanıklık etmeye geldi. Işık için tanıklık etsin ve herkes onun aracılığıyla imana gelsin diye geldi. Kendisi o Işık değildi, sadece Işık için tanıklık etmeye geldi.” (Yuhanna 1:7-9).

Selaniklilere 1 mektup, 5. 5’te bize şöyle söylenir, “Çünkü hepiniz ışık çocuklarıdır.” Işık teması pek çok dini metinde karşı-

mıza çıkar, *Mundaka Upanishad*'ta (Hindu din felsefesinin en önemli eski yazılarından *Upanishadlar*'ın 3. bölüm, 2. mısrası.) şöyle denir: “Kendimizin Ego olduğumuzu düşündüğümüz sürece, bağımlı hissederiz ve acı çekeriz. Sadece Ben olduğunuzun, Hayatın Efendisi olduğunuzun farkına varın, o zaman acıdan da kurtulursunuz. Ben olduğunuzu, ‘Işığın en mükemmel kaynağı, sevginin en mükemmel kaynağı’ olduğunuzu fark ettiğinizde, hayatın düalitesini aşıp, bütünün parçası olursunuz.”

Yirminci yüzyıl parapsikologları, insanın, aurası yoluyla evrene bağlandığına inandılar ve diğer insanların ruh hallerine, düşüncelerine ve duygularına olduğu kadar, gezegenlerdeki değişimlere de tepki verdiğimiz görüşünü benimsediler. Bizler aynı zamanda, sestem, ışıktan, renkten, manyetik alanlardan, hava şartlarından ve gürültüden de etkileniyoruz. Evrenin herhangi bir yerinde bir değişim olduğunda, elektromanyetik yapının dirimsel enerjisinde, bir rezonans oluşuyor ve bu oluşum, peşi sıra fiziksel bedenimizi etkiliyor.

Aura ile şifa

“Mistikler, enerji alanlarından ya da protoplazmasal biçimlerden bahsetmeseler de, dünya üzerindeki 5000 yılı aşan gelenekleri, bilim adamlarının son yıllarda yaptıkları gözlemlerle tutarlılık gösterir.”

Işığın Elleri, Barbara Ann Brennan

İsa'dan önce 3. bin yılda yaşayan Çinliler, her şeyin “Çi” den, yani dirimsel enerjiden oluştuğuna ve iki zıt, fakat birbirini tamamlayan gücün, Yin ve Yang'ın bu enerjiyi meydana getirdiğine inanıyorlardı. Yin ve Yang dengedeysse, söz konusu özne sağlıklıydı, eğer denge bozursa, sağlık da bozuluyordu.

Çinliler daha sonra akupunkturu geliştirdiler. Akupunktur, içsel enerjiye erişme yoluyla, şifa verme sistemidir. Bu sistemde, bedendeki görünmez enerji hatlarından akan yaşam gücü kontrol altına alınıp, pozitif ve negatif enerjilerin dengelerinin kurulmasına yardımcı olunur.

Healing (şifa) sözcüğünün orijinal anlamı tamamlamak, “bütün kılmak”dır. Sağlığa, ya da bütünlüğe ulaşmak için, negatif ve pozitif enerjiler arasında bir denge sağlanmalıdır. Denge yoksa, sağlık eninde sonunda bozulur.

Aura en iyi şekilde saf enerji ya da ışık şeklinde tanımlanır. Bu saf enerji, evvela düşünce titreşimleriyle harekete geçer. Hareketin sonunda aura alanındaki düşünce titreşimleri kristalize olur. Yani yoğunlaşır ve fiziksel biçime dönüşür. Madde, kristalize olmuş düşüncenin son aşamasıdır.

Eğitimli bir enerji şifacısı ya da ruhsal şifacı, aura alanındaki bu dengesizliği bedende kendini göstermeden önce keşfedebilir. Gelecekte haber verme yetisiyle donatılmış (durugörü yeteneğine sahip) bu insanlar, gözlerinin köşelerinde –çevresel vizyon– bulunan ve hassas enerjilere ve dalga boylarına daha duyarlı olduğu bilinen hücrelerini (çomak gözesi ve koni biçimli hücreler) kullanarak dengesizliği tespit edebilirler. Tinsel şifa verme süreci boyunca, şifacı enerjiyi hastaya geçirirken kendi elektriksel alanının voltajı da son derece artar.

Yetenekli bir şifacı olan Verena Davidson, şifa verme sürecinde yaşadıklarını şöyle anlatıyor, “yüksek bir enerji kanalına giriyorum ve evrensel enerji için temiz bir kanal olma isteğinde bulunuyorum. Ardından aynı enerjinin ellerimden ıdığı zihnimde canlandırıyorum ve sonrasında enerji alanlarımı ve titreşimlerini bu yolla değiştirebiliyorum. Yedi Çakra, yani yedi enerji çarkı üzerinde çalışıyorum ve enerji tıkanıklıklarını ve dengesizliklerini tespit edebiliyorum. Her bir Çakra, kendine ait sesi yankılar ve her Çakra tayftaki yedi renkten birini salar, bu yüzden söz konusu Çakrayı dinginleştirebiliyor ya da ona ener-

ji verebiliyorum, oradaki renkleri artırıp azaltabiliyor ya da temizleyebiliyorum.” “Eller,” diye devam ediyor Davidson, “hastadaki enerjiyi tarayan bir tarayıcı gibi hareket eder.”

Anlatılanlar size hâlâ, yeni çağın batıl ayinleri gibi mi görünüyor? Elbette ki böyle olmamalı. Gerçekliği bilimsel olarak ispat edilebilir şeylerden bahsediyoruz.

Dr. Beck, şifacıların beyin dalgalarını ölçerek şifa gücünü açıklamaya çalışan ve bunun için dünya seyahatlerine çıkan bir nükleer fizikçidir. Seyahatlerine devam eden Dr. Beck çok geçmeden sarsıcı bir bilimsel keşifte bulundu. İyileştirme süreci sırasında, tüm şifacıların beyin dalga frekansları aynıydı, kendi özel şifacılık yöntemleri ne olursa olsun, frekanslar 7.8 ile 8.0 hertz arasında değişiyordu. Rakamlar neden bu aralıkta dolaşıyorlardı? Bu durum Dr. Beck'in kafasını karıştırmaya devam etti, ta ki Yerkürenin manyetik alan frekansının 7.8 ila 8.0 hertz arasında dolaştığını fark edene kadar. Bu dalgalar Schumann dalgaları olarak bilinir.

Dr. Beck ayrıca, şifacının beyninin, bu dalgalarla ve küresel manyetik alanın doğal frekansıyla hem frekans hem de faz anlamında senkronize olduğunu keşfetti. Dr. Beck şifacıların, bilinçdışı bir düzlemde, Dünya'nın manyetik alanından enerji aldıklarına da inanıyor. Bu fenomen alan etkileşimi olarak adlandırılıyor.

Beck'in araştırmasına göre, iyileşen kişinin beyin frekansları şifacının ve Yerkürenin 7.8-8.0 hertz olan manyetik alan frekansıyla senkronize işliyor.

Nevada Reno'daki Biyo-Elektromanyetik Enstitüsünden Dr. John Zimmerman da, alan etkileşimi fenomeni üzerine çalışma yapan bir bilim adamıdır. Araştırmalarının sonucunda, şifa verme süreci boyunca, şifacıların beyinlerinin sağ ve sol kısımlarının dengeli hale geldiği ve aynı alfa ritmini sergiledikleri sonucuna ulaştı.

Bizler özgün halimizde saf enerjyiz, saf ışığız ve tüm hastalıkların ve kötü sağlığın ötesindeyiz. Dengesizliklere yol açan şey negatif düşüncelerdir. Sonuç olarak her şey saf enerjidir. Bizler denge içinde olmazsak ve evrenle uyum içinde yaşamazsak, bu negatif akışlar eninde sonunda fiziksel bedende cisimleşecek ve enerji alanlarını bloke ederek, hastalığa neden olacaktır.

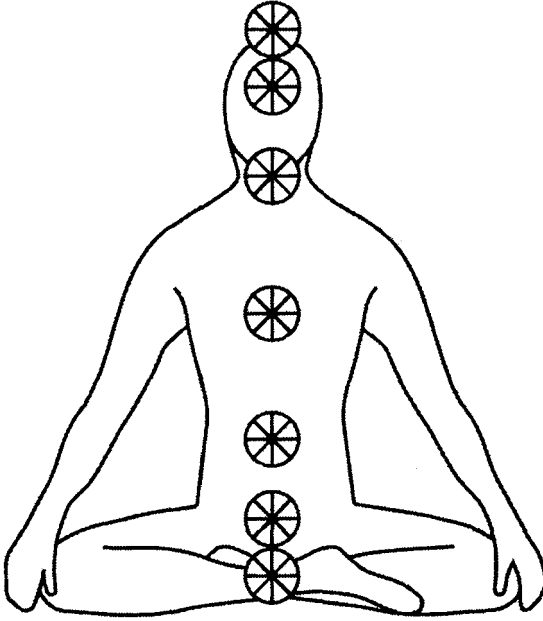
Doğal şifa yöntemleri, şifa enerjilerinin aura alanlarına yönlendirilmesine ve dengesizliklerin düzelmesine yardımcı olur. Bu tip dengesizlikler, enerji alanındaki renk dengesinin belirlenmesi yoluyla da tespit edilebilir.

Düşüncelerimiz içerisinde, mütemadiyen renkler üretiriz. Bunlar, aura alanının süzgecinden geçen ve dış çevremizdeki renkle daimi bir tepkime içinde olan renklerdir. Renkleri hiçbir gücü ya da anlamı olmayan durağan şeyler olarak düşünmek isteyebiliriz, ancak onlar ruh durumumuzu ve huylarımızı etkileyebilirler. Ayrıca renkleri hislerimizi ifade etmek için de kullanırız; “öfkeden kıpkırmızı olmak” ya da “korkudan sapsarı kesilmek” gibi.

Renkler ruh halimizi etkileyebilir mi? Amerikalı bilim adamı Robert Gerard 1932 yılında bir dizi deney yürüttü. Titiz laboratuvar koşullarında yaptığı çalışmaların sonucunda, kırmızı ışığa maruz kalmanın duyuları harekete geçirdiğini, kalp ve solunum hızını artırdığını, insanları mutlak bir şekilde daha fazla uyardığını ve saldırganlaştırdığını keşfetti. Pembe ışıkla karşılaşan deneklerse, sakinleşiyor ve öfkelenemez hale geliyorlardı. Mavi renk de aynı şekilde sakinleştirici ve yatıştırıcıydı, nabızı ve solunumu düşürüyordu. Görmeyen insanlar üzerinde de aynı etkiler gözlenmekteydi.

Görmeyen insanların da renklerden etkilenmelerinin nedeni, ışığın hem dalgalar halinde, hem de partiküller halinde hareket etmesi ve hem gözle görülerek hem de aura alanı üzerindeki atom altı alanda titreşimler olarak, ya da ilgili Çakra yoluyla, dal-

Yedi Temel akra ve tayfın yedi rengiyle ilişkileri

Aşağıdan yukarı

Kök akra: Kırmızı

Sakrum akra: Turuncu

Güneş sinir ağı: Sarı

Kalp akrası: Yeşil

Boğaz akrası: Mavi

Üçüncü göz: Mor

Ta akra: ivit mavisi

şekil 9

ga enerjisi şeklinde algılanabilmesidir. Renkleri hakikaten de, dalga boyutunda algılarız. Aura alanı, dalga enerjisi karşısında manyetik bir alıcı gibi hareket eder. Her rengin kendi dalga frekansı vardır. Rengi, aura boyutunda, tıpkı bir radyonun radyo dalgalarını yakaladığı gibi seçeriz. Aura, renk titreşimine durmaksızın tepki verir.

Peki Çakralar nelerdir? Hint geleneğine göre onlar aura alanındaki enerjinin yedi ana çarkı ya da görünmez girdaplarıdır. Omurgaya paralel konumda bulunurlar ve kozmik ya da evrensel enerjinin görünmez alıcılarıdır. Her biri farklı bir gezegensel manyetizmaya, notaya ve renge ayarlanmış ve vücuttaki ana salgı bezi sistemiyle birbirlerine bağlanmışlardır (bkz. şekil 9).

Çakralar, evrensel dalga enerjisinin alıcıları olarak faaliyette dirler. Ve her biri de kendi ses ve renk frekansıyla iş görürler. Öyleyse Çakralar, bu güçlü evrensel enerjii, yedi ana salgı bezi aracılığıyla, bedenin dayanabileceği bir enerji titreşimine çevirirler. O halde, salgı bezi sistemleri, fiziksel düzeydeki dirimsel yaşam sistemlerini korumak ve beslemek adına, evrensel enerjii bedenin her yerine dağıtırlar.

Yedi ana Çakra ve yedi ana salgı bezi sistemi vardır. Üçüncü Göz Merkezi, ya da Alın Çakrası, Beyin Epifiziyle eşleşir. Boğaz Çakrası Tiroit Beziyle, Güneş Sinirağı (Solar Plexus) Böbreküstü bezleriyle, Taban Çakra, Yumurtalıklarla/Erbezleriyle... vs. Bu birbirleriyle eşleşmiş çakra (salgı bezi) merkezlerinden birindeki kargaşalık, dengesizlik ya da tıkanıklık, enerji alanında dengesizliğe yol açacak ve önüne geçilemezse er ya da geç fiziksel bir hastalığa neden olacaktır.

Renk yaşayan bir enerjidir, tıpkı ışık ve ses gibi. Aurada beliren renkler Çakralarla bağlantılıdır ve her bir Çakra bir renkle, bir notayla ve bir gezegen yöneticisiyle eşleşir. Aurada görünen renk, ruh halinin, tinsel ve zihinsel durumun ve fiziksel sağlığın göstergesidir. Bu çakra merkezleri, fiziksel forma dönüştürülen kozmik enerjinin atom altı alıcılarıdır. Işığı vücuda dağıtan onlardır.

Kirlian yaprakları deneyinde de gördüğümüz gibi, ışık ne kadar güçlüyse, enerji de o kadar güçlüdür. Işık güçsüzse, enerji de güçsüzdür. Auradaki tıkanmalar, bedendeki tıkanmaları önceler.

Titreşen atom altı maddelerden oluşan aura, şifa veren bir araç olarak sese karşı da duyarlıdır. Ses titreşimleri yoluyla aura alanında şifa vermenin revaçtaki bir yöntemi de, 'ahenkse ses' oluşturmaktır. Yedi notanın her biri, tayfın yedi renginden biriyle bağlantılıdır, dolayısıyla notalar, çeşitli çakra merkezlerini dinginleştirebilir ya da onlara enerji verebilirler.

Auradaki renkler, fiziksel sağlığın göstergesi olduğu kadar, kişilik tipinin de göstergesidir. Bunu anlamının en basit yolu, aura tasarımı tekniğini kullanmaktan geçer. Covent Garden'daki Entegrasyon Merkezinde çalışan aura-tasarımlama uzmanı Tony Cash, Kirlian fotoğraflamasının geliştirilmiş hali diyebileceğimiz bilgisayarlı aura tasarım teknikleri kullanmaktadır. Cash, bu teknikle, insan aurasının çıktılarını alıyor ve kişilik yorumlamaları yapıyor. Bilgiler, vücutta dolaşan enerjiyi ellerin hareketi yoluyla ölçen özel bir yolla elde ediliyor.

Aura tasarım araştırmacıları, auranın farklı renkleriyle, kişilik nitelikleri arasında güçlü bir korelasyon kurdular. Örneğin; kırmızı, en bedensel ve harekete yönelik renk, yeşil iletişimin dengesi ve doğayla ilgili, menekşe rengi, sezgisel ve düşsel sanatsal yetenek hakkında, sarı ise analitik ve entelektüel düşünceyle ilgili. Ayrıca, farklı renkler farklı enerji ve denge unsurları barındırmaktalar.

Sağlığımızı ve esenliğimizi düzeltmek için kullanabileceğimiz, gözle görünmeyen seviyelerde uygulanan, pek çok şifa biçimi ve pek çok psikolojik enstrüman vardır. Kirlian fotoğraflaması ve aura-tasarımından başka pek çok yöntem bulunuyor; tinsel şifa, aromaterapi, akupunktur, bitkisel tıp, ses terapisi gibi. Hepsi de, bireyin aurasal alanının titreşimleri üzerinde doğrudan etkiye sahipler ve benliğin dengesine kavuşmasına yardımcı olup, şifa sürecini teşvik etmektedirler.

Her ne kadar modern tıp ve tıp kurumları, bu tarz “alternatif” şifa metotlarına karşı düşmanca bir tavır içinde olsalar da, bizim hâkim modern tıp sistemimizin, kimyasal ilaçların kullanımına ve onarıcı cerrahiye dayanan bir sistem olduğu ve gerçekte iki yüz yaşından küçük olduğu unutulmamalıdır. Bununla beraber tüm dünyada, Kuzey ve Güney Amerika’da, Afrika’da, Avustralya’da, Eski Mısır’da, Hindistan, Çin, Peru ve Meksika’daki eski yazılarda, akupunkturun, bitkisel tıbbın, enerji ve renk şifasının adı geçmektedir. Doğal şifanın geçmişi, kayıtlı tarihlerde 60,000 yıl öncesine gitmektedir.

İngiltere’de her yıl 20,000’in üzerinde insan, kimyasal ilaçların yan etkileri nedeniyle ölüyor fakat ben yaptığım araştırmalarda, doğal tedaviler veya alternatif tıp tedavisi sonucu ölen hiç kimseyi duymadım.

Ayrıca Almanya’da yapılan son klinik denemeler sonunda, depresyona deva olduğu bilinen St John’s Wort isimindeki bitkisel ilacın, bu tedavide kimyasal ilaçlar kadar güçlü olduğu anlaşıldı. Pek çok ilacın aşırı yan etkileri olmasına karşın, bu bitkisel ilaçta böyle bir şey bulunmuyordu. Nottingham Üniversitesindeki araştırmacılar, Ege Adalarındaki bir ağacın sakızının, mide ülserlerine iyi geldiğini ve yeniden oluşmasını engellediğini keşfetti. Son yıllarda yapılan klinik deneylerde, pek çok bitkisel ilaç kullanılmaya başlandı.

Doğal ilaçların kullanımı oldukça yaygınlaştı ve günümüzde pek çok insan bu “alternatif” terapileri tercih ediyor. Elbette ki holistik tıp, hem antik hem de modern tıp tekniklerinde kendine yer buluyor. Ben de, modern tıbbın ve holistik tıbbın insanlığın iyiliği için birlikte çalışmaları ve insanlığın sağlığı ve esenliği için müşterek bir sorumluluk üstlenmeleri gerektiğine inanıyorum.

Bununla beraber, bizim holistik benliğimiz gerçekte, cismani bedenimiz öncesi benliğimizdeki enerjinin bütünüdür ve bu enerji devamlı bir titreşim ve akış halindedir. Bu dinamik deği-

şim sürecindeki tetikleyici faktör, düşüncedir. Daha önce de gördüğümüz gibi düşünce, her şeyin, tutumların, inançların, alışkanlıkların ve eylemlerin başlatıcısıdır.

Düşündüğümüz her şey, içsel enerjimizin titreşimleri üzerinde doğrudan bir etkiye sahiptir ve bu enerji de fiziksel bedeni doğrudan etkiler. Olumsuz düşüncelerin olumsuz eylemler yarattığının farkına varan kişi (ki bu olumsuz eylemler, bedenimizde ikâmet eden, hücrelerimizin içinde depolanan ve benliği dokuyan, negatif enerjiyi de yaratır), gerçekten de kendi benliği için yepyeni olumlu “titreşimler” yaratma becerisine sahip kişidir. Yarattığı bu olumlu titreşimler, düzelmiş bir sağlık ve esenlik olarak hücrelerinden içeriye süzülecektir.

Bilinç ve Bilinçsizlik

“Genel görelilik kuramı bize, zihnimizin dış dünyanın kurallarından daha farklı kurallar izlediğini gösterir. Kısıtlı algısının izlenimlerine dayanan rasyonel zihin, bazı yapılar oluşturur ve bu yapılar daha sonra zihin tarafından nelerin serbestçe kabul edilip, edilmeyeceğini belirler. Bu noktadan hareketle rasyonel zihin, gerçek dünyanın nasıl işlediğini dikkate almaksızın, kendi düzenlediği kuralları izleyerek, kendi gerekliliğince belirlediği yapıları, gerçek dünya üzerine yerleştirmeye çalışır.”

The Dancing Wu Li Masters, Gary Zukav

Her ne kadar bu aura alanları ya da elektromanyetik alanların bir gerçeklik olduğunu bilsek de, şimdilerde tereddütlü bir biçimde ispatlanıyor olsa da, siz de, ben de, bu alanların nasıl bir varlığa sahip olduklarını bilmiyoruz.

Bu fenomen durmaksızın devam eden bir gerçeklik, fakat biz yine de neredeyse bundan habersiziz. Bu içsel dünya hakkında bilinçli bir bilgiye sahip değiliz, aynı zamanda varoluşumuzu ön-

celeyen karmaşık ve önemli fonksiyonlar hakkında da bilinçli bir düşüncemiz yok.

Farkında olmadığımız birçok fonksiyon şu anda içimizde işliyor. Benliğimizin içinde bir yerlerde, kendi bireysel bilinç farkındalığımızın ötesinde bir bilgi ve bilinçlilik var. Ve bu bilinçlilik, atom seviyesinde gün be gün süren koşunun, biricik sorumlusudur.

Bilinçli zihin, günlük hayatımızda “bilincinde” olduğumuz, beş dışsal duyuyla –görme, duyma, dokunma, tat alma ve koklama– haşır neşir olurken; bilinçdışı, farkında olmadığımız iç dünyamızın karmaşıklığıyla ilgilenir.

Carl Jung benliği, bilinçsizlik durumunu aşan bir bütünlük olarak tanımlar ve modern psikolojiye bilinç ve bilinçaltı kavramlarını sokar. Ona göre bilinçli zihin tarafından anlaşılamayan ya da ifade edilemeyen şeyler, bilinçaltı tarafından kavranır ve bilinçaltı, bilinçli zihinle, semboller yoluyla iletişim kurar.

Bu sembollerin kullanımı, anaakım bilim ve tıp tarafından hâlâ çok az anlaşılabilmiştir. Semboller, bilinçaltı aktivitesinin doğrudan sonucu olan rüya halindeyken anlaşılır olur. Bununla beraber, bilinçli zihnin içine süzülen sembolizm, bilinçle hiçbir ilgisi olmayan organik, hücrenel ve atomik formları da temsil eder ve sanat çalışmalarında kendiliğinden belirebilir. Örneğin Shri Yantra, (Hans Jenny'nin, Tonoscope'da keşfettiği, yaratılış anını temsil eden “Om” sözcüğünün görsel temsili) 3000 yıl önce, yani Tonoscope'un icadından çok uzun yıllar önce, Budist rahipler tarafından çizilmişti. Rahipler bu sihirli ve anlamlı Shri Yantra'ya nasıl ulaşabildiler? Jung, bu görüntülerin tüm insanlığın içinde, “kolektif bilinçaltı” diye bilinen bir seviyede var olduğunu iddia etmektedir.

Öyleyse bilinçli zihnin güncel gerçekliğe ve günlük dünyaya bizi bağladığını artık biliyoruz, fakat aynı zamanda bir evrenin

varolduğunu, hiçbir referansımız olmayan enerjiler ve bilgiler barındıran bir ışık yoğunluğunun da hepimizin içinde varolduğunu biliyoruz.

Bilinç ve bilinçaltı, zihni oluşturan iki ayrı unsur olsa da, hiçbir şekilde birbirlerine eşit değildir. Bilimsel testlerin açığa çıkardığı bir başka şeyse, bilinçli zihnin, bütünü on birde biri olduğu ve geri kalan on bir de onluk bölümü bilinçaltının oluşturduğudur.

Bilinçli zihin buzdağının görünen kısmıdır, bilinçaltı ise parçanın büyük bölümünü oluşturan sualtındaki kısım. Üstelik bu içsel enerji, benliğin yaratıcı kaynağı olarak her şeyin bilgisine sahiptir ve bilinçdışı zihin yoluyla içsel benlikle temas kurulabilir.

Sağ ve Sol Beyin

“İkiyi Bir, içeriği dışarı yaptığınızda, Cennetin Krallığına gireceksiniz.”

Gnostik Thomas'ın İncili, İsa.

İnsan beyni, gerçekte bir değil, iki tanedir. Beynimiz ikiye bölünmüştür ve bu parçalar sağ ve sol beyin olarak bilinirler. Sağ ve sol beyin, milyarlarca sinir telciğinden oluşmuştur ve corpus colosum olarak bilinen tek bir kanalla birbirlerine bağlanmışlardır.

Sol beyin vücudun sağ tarafını yönetir ve öncelikle entelektüel, uygulanabilir ve analitik fonksiyonlarla ilgilidir. Bilinçli olduğu farz edilir. Sağ beyin vücudun sol tarafını yönetir ve öncelikle yaratıcı ve sezgisel fonksiyonlarla ilgilidir. Bilinçaltıyla iş gördüğü farz edilir. (Eğer solaksanız durum tam tersidir.)

İnsan beynini iki parçaya bölen evrimsel dizayn projesiyle birlikte, cismani boyutta devamlı olarak karşımıza çıkan önemli bir fenomenle yeniden karşılaştık; karşıt fakat birbirini tamamlama-

yan güçler çifti, yani Çin sembolü Tai Chi, ya da Yin Yang'le temsil edilen çiftler. (Bkz. şekil 10)

Erkek ve kadın, gece ve gündüz, sıcak ve soğuk, maddi boyuttaki her şey birbirlerini tamamlayan karşıt güçler olarak düşünülebilir. İşte insan beyni, evrenin bu güçlerini iki farklı yönden algılamak için tasarlanmış ve gelişmiştir.

Güneş'le ilgili, aktif ve eril olarak düşünülebilecek olan sol beyin (Yang), bilinçli zihinle iş görür ve mantıksal, pratik ve analitik fonksiyonlarla ilişkilendirilir. Ay'la ilgili, kabul edici ve dişil olarak düşünülebilecek olan olan sağ beyinse, bilinçaltı ile iş görür ve yaratıcı, sezgisel ve ritmik fonksiyonlarla ilişkilendirilir.

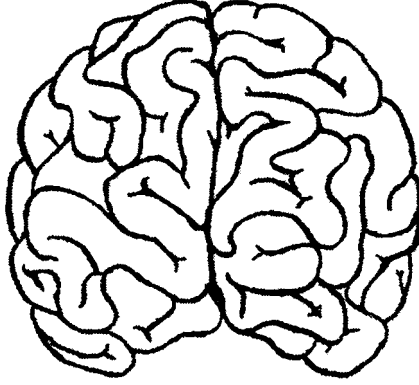
1990'ların sonuna doğru araştırmacı Bennett ve Shaywitz, beyin aktivitesini aydınlatan elektromanyetik rezonanslı kameralar kullanarak yaptıkları deneyler sonucunda, erkek ve kadınların beyin fonksiyonlarında şaşırtıcı farklılıklar olduğunu keşfettiler. Laboratuvar ortamında yapılan deneylerde eşit sayıda kadın ve erkeğe bir dizi soru soruldu ve üstesinden gelmeleri gereken görevler verildi. Erkekler istisnasız olarak, bütün deneysel uyarılara beyinlerinin sol tarafıyla cevap verirken, kadınlar aynı anda beyinlerinin her iki bölümünü de kullanıyorlardı.

Erkeklerin duygusal ve sezgisel fonksiyonlarla uğraşma kapasitelerinin (genelde) azlığı, sağ beyinlerindeki aktivite eksikliğine bağlanabilir. Aynı şekilde kadınlar da, beyinlerinin sol tarafını erkeklerden daha az kullanma eğilimindedir ve zaman zaman sol beyinlerinin potansiyeline erişme ya da ondan yararlanma konusunda yetersizlerdir.

Londra Psikiyatri Enstitüsü, Bilişsel Psikofarmakoloji Bölümünden Dr. Tonmoy Sharma'da, Manyetik Rezonans Canlandırması (MRI) yöntemini kullanarak, kadınların harita okuma gibi mantıksal fonksiyonları gerçekleştirme konusunda daha az becerikli olduklarını keşfetti. Aynı konuda erkekler üzerinde yapılan deneyin sonucunda, erkeklerin beyinlerinde her iki tarafta

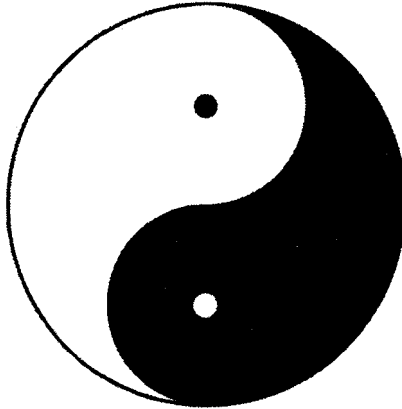
Sağ ve Sol beyin – arkadan görünüş –

Sol beyin:
Bilinçli
Mantıksal
Analitik
Eril

Sağ beyin:
Bilinçaltı
İmgesel
Sezgisel
Dişil

Yang
Etkin
Eril
Solar
Sıcak
Gündüz

Yin
Alıcı
Dişil
Aysal
Soğuk
Gece

Şekil 10

da fazlasıyla aktivite artışı gözlenirken, kadınların uyarıya verdikleri cevaplar beynin her iki tarafında da düşüktü. Bununla beraber, duyguların ifade edilmesi gibi sözsöz becerilerde, kadın beyninin sinyalleri iki tarafta da fazlasıyla yükselirken, erkeklerdeyse hemen hemen hiçbir aktivite gözlenmiyordu.

Beynimizin iki tarafını da tam bir bütünlük içinde kullanmamız gerekiyor, fakat maalesef günümüz toplumunda sağ beyin aktivitesine yönelik toplu bir baskı ve değersizleştirme yaklaşımıyla karşı karşıyayız. Bu durum sıklıkla, kadın niteliklerine yönelik doğrudan bir baskı olarak ortaya çıkar ve hâlâ pek çok dinde ve kültürde kadınlar erkeklerden “aşağı” görülürler.

Ancak Bennett ve Shaywitz’in araştırmaları gösterdi ki, kadınlar daha dört başı mamur, daha sezgisel ve duyarlı bir seviyede iş yapıyorlar. Ancak bugün toplumda önem verilen şey “dişil” sağ beyin mistik potansiyeli değil, akli ve pratik başarılarıdır. Sonuçta toplum hâlâ, özünde, erkek-egemen ve sol-beyin toplumdur.

Bununla beraber, her iki cinsin beyin faaliyetleri, enerji ve madde arasında bir aracı olarak iş gören beyin tarafından işleme tabii tutulmalarından önce, elektromanyetik alanda hasıl olan elektrik uyarılar yoluyla ölçülebilir. Buna göre, dört ana durum ya da bilinç seviyesi vardır ve her biri farklı bir frekansta, ya da dalga boyunda iş görür.

Normal uyanıklık halindeki bilinç dalgası, Beta ritmidir ve yaklaşık 13 ila 30 Hz (saniyedeki devir) arasında çalışır. İkinci dalga, Alfa ritmi olarak bilinen 8-13 arası frekanstır ve meditasyon ve rahatlama haliyle ilişkilendirilir. Üçüncü dalga Teta ritmidir, 4 ila 7 frekansındadır ve rüya halini gösterir. En yavaş ritim, derin uyku hali olan Delta ritmidir ve 4 Hz devrine kadar çalışır.

Amerikalı doktor Daniel Kirsch, 1972’den beri elektro tıp konusunda kendini ispatlamış bir bilim adamı ve Alfa Sim isminde ki bir teknolojinin de mucididir. Kirsch’e göre, beyindeki nöron-

lar seferber edilerek dört farklı beyin dalgası akort ediliyor, yani kendi normal frekanslarına getiriliyor ve böylece acı, uykusuzluk ve stres gibi tıbbi semptomların şiddeti azaltılıyor.

Özünde insan zihni, hem kendi organizmasından gelen sinyallere, hem de diğer objelerden, varlıklardan ve dışsal evrenden gelen uyarılara duyarlıdır. Tamamen enerjile çalışır ve diğer tüm enerji kaynaklarından etkilenir.

İnsan zihni, her şeyi saran, bir tür yüksek enerjiden oluşmuş, saf bir bilince, enerjiye ya da ışığa benzeyen tek bir evrensel zihnin parçası mıdır? Eğer öyleyse, zihinlerimiz sınırsız bir güce sahip olabilir.

Bedenin kısıtlamalarından kurtulan zihin, hepimizin içinde bulunan, sonsuz bir ışık ve kudret olan o ruh, yaratıcılık gücü sonsuz olan evrensel zihinle birleşebilir. Evrendeki her şeyle bağlantı içinde olan kendi “zihinlerimiz”, evrensel bir bilgi taşıyor ve bu bilgi bizim Batı tarzı, sınırlı anlayışımızla tanımlanarak empoze edilmiş gündelik hayatımızın sınırlarının ötesine geçer. Her şeyin birbiriyle bağlantı içinde olması, normalde “irrasyonel”, “mantıksız” ya da bilime aykırı diye reddettiğimiz mistik ve doğaüstü şeyler hakkında oldukça fazla açıklama getirmiyor mu?

Eğer “zihin” –halihazırdaki Batı tanımlamasıyla– beyin denilen organın içiyle sınırlı değilse, hakikaten de derinliklere ve güçlere sahip olmalıdır. Ancak bu güçler hâlâ reddediliyorlar ve kimsenin kulak asmadığı ve kendi bütünlüğümüzden koparılmış bir potansiyel olarak kalmaya devam ediyorlar.

Bu güçlere açıklama getirebilir miyiz ya da doğruluğunu bilimsel olarak ispatlayabilir miyiz? İlerleyen bölümlerde, insan zihninin doğaüstü ve paranormal güçlerini araştırmaya devam edeceğiz, fakat öncelikle, klinik hipnoz vasıtasıyla, bilinçle karşılaşp, onun derinliklerine dalalım. İşte tamda burada, mistik zihnin kendini bize açtığını görmeye başlıyoruz.

3

Maddeyi Yenen Zihin

Hipnoz

“Transa geçtiğiniz zaman, farkındalığınızda bir değişim tecrübe edersiniz. Tıpkı her bir kişinin dünyayı farklı bir yolla deneyimlemesi gibi, herkesin kendi trans deneyimi de biriciktir.”

The Hypnotic World of Paul McKenna, Paul McKenna

Gelin tüm bilincimizin, on bir mil derindeki devasa bir su kütlesi olduğunu tasarlayalım. Bu ana lojide, bilinçli farkındalığımız suyun yüzeyini bir karış geçecek, bir milden daha az bir kısmı da aşağı da kalacaktır. Geride kalan on millik derinlik bilinçaltı düşüncelerimizi temsil eder.

Gelin bir de, “bilincimizin” bütünü nü bir portakal olarak hayal edelim. Bilinçli düşüncelerimiz dış dünya manzarasına sahip kabuktur, portakalın içi ise bilinçaltı düzeyindeki düşüncelerimizi temsil eder ve bu bütünlük hepimizin içinde görünmez halde varolur.

Günlük “normal” ve “uyanık” farkındalığımızda ya da bilinç

halimizdeyken, beş duyumuzla ve bilinçli düşüncelerimizle farkında olduğumuz şey, “gerçekliğin” yalnızca yüzeydeki görünüşüdür. Bununla beraber bizler biliyoruz ki, hepimizin içinde cismani olmayan bir gerçeklik bulunmaktadır. Hem bilinç, hem enerji olan, bireyin ruhunu ve formunu ilgilendiren tüm enformasyonu içinde bulunduran ve bildiğimiz zaman ve mekânı, aynı anda aşan bir aura alanı varolmaktadır.

Elbetteki bizler tüm bu hafızadan bihaberiz ve günlük hayatımız içindeki bu tecrübe konusunda cahiliz. Çünkü, yaşamak ve hayatta kalmak için sürdürdüğümüz ebedi arayışımıza yoğunlaşmış durumdayız. Ancak, biz farkında olalım ya da olmayalım, bu bilgi içimizde, kişisel ve evrensel seviyelerde bulunmaktadır.

Her birimizin hayatındaki bu “üst-gerçekliğin”, ani kavrayış parıltılarıyla, apansızın gelen bir farkındalıkla, içgüdüsel bir hisle, bir rüya ya da hayal vasıtasıyla, bilinçli zihni kırıp geçerek kendini gösterdiği zamanlar olur. Ancak bilinç halini, planlı olarak değiştiren, denenmiş ve test edilmiş yöntemler de mevcuttur. Kişi, bunlar vasıtasıyla iç dünyasını algılayabilir ve bilinçli zihnin nafile çabalasa da elde edemeyeceği doğaüstü deneyime ve bilgiye erişebilir.

Bilinçaltının kilitli kapılarını açıp, içeriye nasıl gireceğiz?

Hipnoz işe yarar bir anahtar gibi görünüyor. Hipnoz altındayken, şuurliyken farkında olmadığımız ayrıntıları hatırlayabiliriz. Hipnoz altındayken ameliyat olabiliriz, acımızı kontrol edebiliriz ve yaralarımızı iyileştirebiliriz. Zamanda geriye gidip çocukluk günlerimize geri dönebiliriz ve daha da önemlisi, geçmiş yaşamlarımızı hatırlayabiliriz. Bunu reankarnasyon konulu bölümde göreceğiz.

İnsan vücudunda manyetizmaya benzer bir gücün varolduğuna inanan Avusturyalı fizikçi Franz Mesmer tarafından, modern Batı psikolojisine yakın bir geçmişte tanıtılan trans-indüksiyon, pek çok eski kültürde bir şifa aracı olarak kullanılıyordu.

Eski Çinliler, Mısırlılar, Hintliler, Yunanlılar, İrânlılar ve Romalı- lar, ruhsal amaçlarla ve şifa için, bu bilgiden faydalanıyorlardı. Hindu dininin en eski kutsal kitapları, 3000 yaşının üzerinde olan benzer işlemlerden bahsediyor ve bu işlemler modern hip- noz teknikleriyle büyük ölçüde benzeşiyor.

Hipnozdaki trans haline nasıl geçilebilir?

Öncelikle trans durumunun bazı insanlara has olduğuna dair eski bir efsaneyi başımızdan defedelim. Herkes hipnoz edilebilir.

Gerçekten de hepimiz, gündelik hayatımızda küçük translar yaşıyoruz. Belki de trans şu en basit durumlarda, doğal bir trans yaşıyoruz; pencereden dışarıyı izlerken, uzun ve geniş bir otoyol- da araba sürerken, televizyonda en sevdiğimiz programı izler- ken, ya da en basitinden, yapmaktan hoşlandığınız bir şeyle meşgulken.

Ümit ederim bu kitabı okurken de, herhangi bir şeye odak- lanmamış olduğunuzda duyacağınız seslerin ve gözünüze takı- lan görüntülerin farkında olmayacak kadar, yazılanlara kendini- zi vereceksiniz.

Odaklanma ne kadar büyük –dikkat ne kadar fazla– olursa, trans da o kadar büyük ve derin olacaktır.

Düzenli aralıklarla küçük hipnoz translarından hepimiz geçe- riz. Bunun nedeni ne?

Bildiğimiz gibi düşünceler sürekli hareket halindedirler, bir konudan diğerine atlar dururlar, özellikle de bu aşırı meşgul mo- dern dünyamızda. Bilincimiz bu düzeydeyken, yaklaşık 13-30 Hz frekansı arasında çalışan bir Beta beyin ritminde yaşıyoruz.

Zihnimizi bir şeye odakladığımızda, özellikle de bu bir sakin- lik ve rahatlama haliyse, müzik dinliyorsak ya da sakince otu- rup nehirden akan suyun sesine kulak veriyorsak veya dalgala- rın yükselişini ve alçalışını izliyorsak, zihinlerimiz otomatik ola- rak frekans değiştirmeye başlarlar. O anlarda 8-13 Hz frekansın- daki, sakin Alfa ritmine sürükleniriz.

Alfa ritmi meditasyonla ve rahatlamayla ilişkilendirilir.

Zihnimizi susturduğumuzda ve rahatlamaya başladığımızda, alfa dalgaları üretmeye başlarız. Hipnozdeki trans-indüksiyondan alınan tıbbi data, bu durumdayken bilinçli zihnin etrafından dolaşabileceğini, böylece bilincin ve gerçekliğin daha derin seviyelerine erişilebildiğini apaçık gösteriyor.

Alfa dalgalı beyin ritmi, değişen bilinç halinin ses perdesidir.

Aynı basit kelimeleri ve sesleri kullanan, ya da beynin dalga örüntülerini değiştirmeye yönelik telkinlerde bulunan hipnozcu, işlem gören kişinin bilinç halinin değişmesine neden olabilir; buna hipnotik-trans diyoruz. Hipnozcu ya da hipnoterapist, zihinsel dikkati sol beyinden sağ beyine, bilinçli den bilinç dışına yönelterek, hipnoz altındaki kişinin hafızasının ve bilincinin, başka durumlarda kendini göstermeyen kısımlarına erişimine yardımcı olabilir. Nitekim hipnozcu, bilinçli zihinlerimizin kısıtlamalarını ve hudutlarını aşmaktadır.

Örneğin, araknafobiklerin tek bir hipnoz seansından sonra büyük tüylü bir tarantulayı nasıl da şefkatle tuttuklarını gösteren uzun metrajlı bir belgesel bulunmaktadır.

Gerçekten de hayret verici!

Normal bilincin yanıtlarının etrafından dolaşan ve ruhun daha güçlü bir yanıyla bağlantıya geçen bu teknik, tıbbi sağlığı ve ruh sağlığının tüm alanlarında başarıyla kullanılmakta ve tıbbi uygulamalar için büyük bir potansiyel sunmaktadır. Tarifsiz acıları önleyen, hayatı ve organları koruyan ve yeni çareler yaratan bu tekniklere modern tıbbın pek fazla değer vermemesi sadece bir talihsizlik.

Örneğin yanık kurbanları, acı olayın üzerinden fazla zaman geçmeden yapılan hipnoza, dikkate değer şekilde uyumlu yanıt vermektedirler. Çalışmalar, hipnoz yapılan bir gönüllüye, sıcak bir objenin derisi üzerinde gezdirildiği telkin edildiğinde dahi,

deri üzerinde acı veren büyük kabarcıklar oluştuğunu göstermektedir. Ortada gerçek bir yanık ya da ısı uyarımı olmadığı halde bu durum gözlenmektedir. Aynı şekilde, bir yanık kurbanına, özellikle ilk bir iki saat içinde derisinin soğuk olduğu telkin edildiğinde, bu onu doğal iltihaplanma sürecinden koruyacak, canının acısını azaltacaktır.

Hipnoz uygulamaları, tıbbın tüm alanlarında yaygın olarak görülmektedir. Hipnoz, dişçilikte, hemşirelikte, psikiyatride, doğum olayında, anestezi ve genel cerrahi alanında da, bilinçli zihnimizin sınırlarını aşabileceğimizi ve daha güçlü bir bilinç formuna erişebileceğimizi ispatlamıştır. Yine, kişinin kendine uyguladığı hipnoz da büyük faydalar sağlamaktadır.

Aslen Hindistan'ın batı bölgesinden olan ve İngiltere Cambridgeshire'da bir huzur evinin müdürlüğünü yapan 58 yaşındaki Bernadine Coady, İngiliz Hipnoz Okulunda açılan kendi kendine hipnoz kursunu, 1994 yılında başarıyla tamamladı. Ve Nisan 1999'da geçirdiği bir ameliyatta, tıbbi bazı gerekçelerle, genel anestezi yerine hipnoz kullanmaya karar verdi.

Yazık ki o gün hipnozcusu ortalarda görünmedi. Ancak, azimli Bernadine kendi becerisini denemeye karar verdi ve kendi kendine hipnoz yaptı. Cerrahi müdahaleden önce sadece üç dakika kendisiyle konuştu ve zihinsel durumunu değiştirdi. Kendine hiçbir acı hissetmeyeceğini söyledi ve eğer hissederse bu acıyı kıyıcı dalgalara benzeteceğini telkin etti. Acı her oluştuğunda, suyun tıpkı med cezir gibi kıyıcıdan çekildiğini tahayyül etti. Ameliyat iyi geçti, Bernadine anestezi olmadan, sadece kendi zihin gücüyle bu işin üstesinden gelmişti.

Hipnoz süreci nasıl işler?

Bilinçli zihin yeteri kadar rahatladığında, beyin alfa dalgalarını üretmeye başlar, bu dalgalar da otomatik olarak, rüya ya da trans benzeri durumlar oluştururlar. Ve bu durumlar vasıtasıyla bilinçaltına erişim sağlanır.

Bilinçaltına bir kez indiğimizde ya da beynin sağ tarafına erişim sağladığımızda, kendimizi bereketli bir suyun içinde, anlardan, bilgiden ve deneyimden oluşan sınırsız bir havzada buluruz. Eğer bu seviyedekeyken bilinçaltıyla bağlantı kurabiliyorsak ve bilinçli zihnin sınırlamaların etrafından dolaşabiliyorsak, bağlantıya geçtiğimiz şeyin gerçekliği nedir?

Buraya kadar, bilinç seviyesinde tamamen bihaber olduğumuz bilgilerin bilinçaltımızda bulunduğunu ve bilinçli zihnimizin belli bir farkındalık oluşturmadığı bilgileri sürekli olarak emdiğini açıkça gördük.

Bu engin bilinçdışı data-banka erişim sağlayabilmek için entelektüel aparatımızı, bilinçli düşünce ve algının aracısını –yani beynin sol tarafını– kapatmamız gerekiyor. Onu aldatmalı, hipnotize etmeli, pasif olacağı bir safhaya getirip uyuşturmalıyız. Bu kapıyı kapatır kapatmaz, yani bilinçli zihni dinlenmeye, uykuya geçirir geçirmez, diğer kapı –bilinçaltının kapısı– önümüzde açılıverir.

Fakat bu demek değil ki hipnoz altındayken kişi uykudadır ne münasebet! Uykuya geçen bilinçli zihindir, ya da şöyle söyleyelim, bilinçli zihin bu süreç boyunca şuarsuzlaşarak bilinçaltının aktif hale geçmesini sağlamakta ve hipnoz olan özne erişilemez olan dataya erişmektedir. Hasta ne olup bittiğinin tam olarak farkındadır, olup biten her şey tamamen farklı bir düzlemde ve farklı bir zihinsel perspektiften gerçekleşmektedir.

Değişmiş Bilinç Halleri

Bir avuç kumda bir dünya görmek,
Ve Cenneti yabani bir çiçekte,
Avuç içinizde Sonsuzluğa,
Ve bir saat içinde Ölümsüzlüğe sahip olmak

William Blake

Gerçekliğin ölçütü nedir? Gerçekliği, bilinçli halimizle algıladığımız dış dünya, yani dışsallaştırılmış cismani evrenle (sol beyin) ilgili bir şey olarak mı, yoksa hayal gücünün ve bilinçaltının dünyası (sağ beyin) olarak mı tanımlayacağız?

Bu içsel dünyanın var olduğunu bilmemize karşın, içinde dönen, titreşen atomları görebiliyor ya da seslerini duyabiliyor musunuz? Hayır. En azından bilinçli zihninizle bunu yapmanız, kesinlikle imkânsiz. Gezegenlerin uzayda uğuldadığını duyabiliyor ya da aura alanlarınızı etkileyen enerji dalgacıkları yarattıklarını görebilir misiniz? Hayır. Ya da en azından bilinçli zihninizle bunu yapmanız imkânsiz.

Beş duyunuz ve bilinçli zihniniz açısından, tuğlayla örülmüş bir duvar tuğlayla örülmüş bir duvardır. Duvarı dikkatli bir incelemeye tabi tuttuğunuzda, içinde devridaim yapan ufak cisimler olan milyarlarca atomlardan oluştuğunu göreceksiniz. Bu atomik cisimler titreşiyor, elektromanyetik enerjiler salıyor, telcikleriyle şarkı söylüyor ve onlara hediye edilen içsel ışıklarını saçıyorlar.

Bizim beş duyumuz ise sadece tuğla duvarı algılayacaktır.

Fakat bu titreşen atomların gerçek olduğunu biliyoruz. Bilim bunu ispatladı. Göze görünmeyen bu aktivitenin bir yerlerde devam ettiğini biliyoruz. Bu bir gerçeklik. Kendi bedenimiz de, enerji, ışık, ses ve renk veren minik atomcuklarla doludur. Onları beş duyumuzla duyabilir ya da görebilir miyiz? Hayır.

Öyleyse gerçeklik hangisi? Tuğla örülü duvar mı, yoksa titreşen atomcuklar mı? Kendi varlığımızın içinde helezonik bir enerji ve ışık dünyası var. Bu dünya, bizim günlük gerçekliğimizin ve “normal” algılayışımızın çok ötesinde bulunan bir bilinçsellik ve enerji düzlemleriyle sürekli olarak tepkime halinde. Hangisinin daha gerçek olduğunu kim söyleyebilir? Bizim normal gözümüzle göremiyor olmamız, atomların var olmadıkları anlamına gelmez.

En nihayetinde gerçeklik dendiğinde, biri ya da diğeri değil, ikisinin birleşimi anlaşılmalıdır. Aslında bizler, birbirlerinden tamamen farklı olan bu iki dünyayı, cismani olan dışsal dünyayı ve gözle görülmeyen ışınların dünyası olan içsel dünyayı, algılama kapasitesine sahibiz.

Daha önce gördüğümüz gibi, dünyada yaşayan her varlığın, hayvanların, bitkilerin ve minerallerin içinde, tüm evrenin yaratıcı prensiplerini taklit eden mikro kozmik bir dünya var. Bu dünya, kendini bir biçime sokana kadar, on tane boyut (titreşim) vasıtasıyla kendi kendini maddeleştiren ışığın âlemdir. Evren özünde, ışığın materyalleşerek forma dönüşmüş hali, bizler de bu ışığın mikro kozmik seviyelerde ferdiyet kazanarak biçim kazanmış haliyiz. Ferdi biçimin oluşması için gereken ışık (enerji miktarı), formun kendi hacmine uygundur.

Bu içsel gerçeklikleri, aklını ve beş duyusunu kullanan bilinçli zihnimizle (sol beyin) idrak etme becerimiz olmamasına rağmen, bilincin değişmiş haliyle (sağ beyin), ışığın, enerjinin ve daha yüksek boyutlardaki gerçeklikler dünyasının bir parçasını deneyimlemeyi başarabiliriz.

Gerçekliğin hal değiştirmesine duyulan arzu, çoğunlukla, ister bilinçli olsun, ister bilinçaltından kaynaklansın, varlığın birliğine duyulan ihtiyacın tetiklediği tinsel bir durumdur. Bu, ikilikler dünyasını (düalite) aşma arzusudur ve her ırktan, her kültür ve dinden insanlar, bu değişmiş gerçekliği tecrübe etmek, bu içkin evrensel enerjiyi, içsel gerçekliği deneyimleme yoluyla, bilincin daha başka seviyelerine erişmek için uğraşırlar.

Belki de bu ritüellerin en eskisi, psikoaktif ya da halüsinojen bitkisel maddelerin kullanımınıdır. Uzun insanlık geçmişimizin bir safhasında insanoglu bu belli başlı bitkileri, büyük ihtimalle tesadüfen, keşfetti. Bu bitkiler (halüsinojen bitkiler tabiatları gereği, insan algısını ve bilincini olağanüstü bir şekilde değiştirebiliyorlardı. Bu yükseltilmiş algıya ve normalde gözle görünmeyen evreni görebilme yeteneğine kavuşma durumu,

normal bilinç halini ve günlük gerçeklikleri ezip geçiyordu.

Halüsinojen bitkilerin kullanımı çok geçmeden ilk kabile toplumlarındaki dini grupların ritüeli haine geldi. Bu tip dinsel ritüeller, Amazon ormanlarında ve Afrika ve Asya'nın kimi uzak bölgelerinde hâlâ sürüyor. Yenilerek ya da burun boşluğundan alınarak kullanılan bu özel bitkileri toplayıp öğüten yerli şamanlar, bu yolla tinsel dünyayla bağlantı kurmayı sürdürüyorlar, rüyalarında ve transa geçtikleri anlarda fiziksel dünyayı aşıp, ruhsal varlıkların ve ölmüş atalarının ışıklı dünyasına girebildiklerini iddia ediyorlar. Trans halindeyken, doğayla, toprakla ve kendi içsel ilahi varlıklarıyla bağlantıya geçiyorlar.

Algısal dünyanın sınırlarını aşma arzusu, genetik haritamızda, ruhumuzda ve doğal kültürlerde yaşamaya devam ediyor. Psikolog David Clark son otuz kırk yıl içinde büyük oranda artan halüsinojen ilaç kullanımının, kaybolmuş bir tinsellik ve ruhsal bütünlüğün arayışı içinde olan insanın, bu içsel tinsel gerçekliklerle yeniden bağlantıya geçme çabasına işaret ettiğine inanıyor.

Hayatının yarısını psikodelik (psychedelic) ve mistik deneyimleri araştırmaya harcayan yazar Aldous Huxley, *Algı Kapıları* isimli kitabında Meskalin'le yaşadığı ilk deneyimi şöyle anlatıyor: “Çiçeklere bakmaya devam ettim ve onların yaşayan ışığında soluk alıp veriş niteliği taşıyan bir şey sezdim- fakat bu soluğun geri döndüğü bir başlangıç noktası yoktu; geri çekilim yaratmıyordu, sadece güzellikten daha yüksek bir güzelliğe, derinden daha derin anlamlara akıp duruyordu. Aklıma Merhamet ve Suret Değiştirme gibi kelimeler geliyordu. Mesut eden imgelem, Sat Chit Ananda -Varlık-Farkındalık-Saadet sözcüklerinin anlamını ilk kez kavırıyordum, farkındalığım sadece sözel anlamda gerçekleşmiyordu, bu müthiş hecelerin neye gönderme yaptıklarını da tamamen anlıyordum. Her şeyin İçsel Işıkla parladığı ve her şeyin anlamının sonsuza uzandığı bir dünyanın içindeydim.”

Ünlü bir yazar olan Huxley, Meskalin deneyimini tarif etmek-

te elbette h nerliydi. Yayılan bir ışığın dünyası, kelimelerin öte-
sindeki güzelliğın dünyası. Cismani boyutun üstündeki aşkın bir
dünya. Halüsinojen bitkisel madde bilinçli “normal” gerçekliğın
bir şekilde etrafından dolaşıyor ve bizi ışığın içsel dünyasına
bağlıyor. Peki ama nasıl?

1952 yılında meskalinin kimyasal bileşimiyle (sentetik peyo-
te kakt s ) adrenalin arasında yakın bir benzerlik olduğu keşfe-
dildi. Daha sonraki araştırmalar avdar mahmuzundan elde edi-
len aşırı halüsinojen liserjik asitin (LSD), diğerkleriyle biyokimya-
sal bir bağı olduğunu ortaya çıkardı.

Bu keşfin ardından adrenalinin ayrıştırılmasıyla elde edilen
yan ürün olan adrenokromun, meskalin sarhoşluğında görülen
semptomların bazılarını ortaya çıkardığı keşfedildi. Adrenok-
rom ise insan vücudunda doğal olarak bulunur, bu da bize bi-
linç durumlarında çok önemli değişiklikler yaratan bir kimyasa-
lı, az miktarlarda  retebildiğimizi gösteriyor.

Halüsinojen bitkiler, bizi kendi mutlak varlığımızda zaten bu-
lunan bir şeyi harekete geçirerek mi etkiliyorlar? Yoksa başka
hünerleri de var mı? Terence McKenna *Food of the Gods* adlı ki-
tabında daha da ileriye gidiyor ve psikoaktif bitkilerin eski din-
sel inançlarla bir bağı bulunduğunu söylüyor. Daha da önemli-
si, günümüz dünyasında ruhsal bilincin gelişip ve sonrasında
Çarpıcı mistik deneyimlerin yaşanıyor olmasını doğrudan psiko-
aktif maddelere bağıyor:

“Eğerk bahsettiğim üzere halüsinojenler, doğal çevrede me-
saj-yayan moleküller gibi iş görüyorlarsa, primatlarla hal sino-
jen bitkiler arasındaki ilişki, bir türden diğerkine bir bilgi transfe-
rini işaret ediyor. Bu bitkiler olmasaydı, kültürel dönüşümler
pek yavaş seyrederdi, fakat görüyoruz ki bu hal sinojenlere sa-
hip olan bir kültür, ebediyen varolacak olan tuhaf bir bilgiyle,
duyumsal bir veriyle ve davranışla tanışıyor ve böylece tefek-

kürün en üst seviyelerine yükseliyor. Şamanlar bu yaratıcı ilerleyişin öncüleridir.”

McKenna şöyle devam ediyor, “Psikedelik deneyimin sürekli ve tekrar tekrar keşfi ve halüsinojenle yaşanan ritüeldeki veçit halinin sonucu olan dünyevi düzlemdeki kırılma, ruhun, biz modern insanların ego diye adlandırdığımız bölümünde durmaksızın yaşanan bir çözülmeye yol açtı. Bugün bu psikedelik bitkilerin Şamansal bir ortamdaki törensel kullanımı, egonun düğümlemiş yapısını, Doğu felsefesinin Tao diye adlandırdığı bütüncül bir hisse dönüştürdü.”

Son otuz yılda psikoaktif bitkiler ya da ilaçlar kullanarak bilinç değişimleri yaşamış olan dünya üzerindeki milyonlarca insan da, benzer hisler yaşadıklarını anlatıyorlar. Yükselmiş bir duymusal algı ve farkındalık hissi, kozmik sevginin ve güzelliğin tecrübe edilmesi. Bir bağlanmışlık, diğer her şeyle Birlik Olma hissi. Genişleyen algılar, genel zaman ve mekân algılanışını bozuyor ve telepati, beden-dışı deneyim ya da geçmiş-hayatları hatırlama gibi deneyimlerin sayısında artış gözleniyor.

Bitkisel ya da sentetik psikedelikler kullanarak bilinç halleri değişen ve mistik, dini ya da ruhsal deneyimler yaşayan insanlar, beyaz bir ışıktan, auralara benzer manyetik güç alanlarından veya ana kozmik ışınlar gibi çıplak gözle görünmeyen, hücrenel veya kozmik bir fenomenin varlığına işaret eden şeylerden bahsediyorlar.

Psikoaktif ilaçlar hakikaten de zihnin içindeki kapalı kapıları açıyor gibi gözüküyor. Bir mistik, hayalperest, sanatçı ve yazar olan William Blake’in cümleleriyle; “Algının kapıları ortadan kaldırılrsa, her şey ne ise o gibi, yani sonsuz görünür.”

Bitki ve insan arasındaki biyokimyasal reaksiyonlar ne olursa olsun, mistik olanı tecrübe etme arzusu insanlık için bir gerekliliktir.

Don Juan'ın Öğretileri: A Yaqui Way of knowledge isimli kita-

bında yazar Carlos Castaneda halüsinogen bitkilerin kullanımı konusunda çok marifetli olan Yaqui Hintli Don Juan'la yaptığı antropolojik çalışmalarında şöyle yazar: "Don Juan için bu bitkilerin önemi, insanda karakteristik algı aşamaları yaratma kapasitelerinde yatıyordu. Bilgisini açıklamak ve ispat etmek istiyordu, böylece bu bir dizi aşamayı yaşamam için bana kılavuzluk etti. Deneyimim sonucunda bu aşamaları, 'Alışılmışın dışındaki gerçeklik halleri'", yani gündelik hayatımızın sıradan gerçekliğine karşıt olan olağandışı bir gerçeklik olarak adlandırdım. Aradaki ayrım, alışılmışın dışındaki gerçeklik aşamalarının kendine içkin anlamından kaynaklanıyordu. Don Juan'ın bilgisi bağlamında bu aşamalar gerçektir, her ne kadar gerçeklikleri bizim gündelik gerçeklik anlayışımızdan farklı olsa da."

Bu içsel gerçekliği kavrama ve kendi ilahi vasıflarımızı deneyimleme arzusu, eski doğa dinlerinin sosyal ritüellerinde, ruhani bir ihtiyaç olarak itibar görür. Ancak bir zamanlar kutsal olan ve tinsel bir gereklilik olarak düşünülen şeyler, günümüz Modern Batı dünyasında illegal olmakla suçlanıyor.

Psikoaktif bitkilerin sebep olduğu değişmiş bilinç hallerinin günümüzde (bizim sol beyinli erkek egemen toplumumuzda) ne bireysel ne de kolektif bir fonksiyonunun olmadığı düşünülüyor.

İçsel bir ruhanilikten genel olarak yoksun olan günümüz toplumu ve medeniyeti, baş belası psikolojik, fiziksel, ekolojik hastalıkların, artan suç oranlarının, genel bir sosyo-kimyasal uyumsuzluğu istismarının ve bağımlılığının pençesinde değil midir?

Eski kültürlerde, bitkilerden bilgelik kazanmaya ve değişmiş bir bilinç haline girmeye (sağ beyin) değer verilirdi. Hayatta kalan bazı ritüeller, hâlâ dünyanın uzak köşelerinde varlığını sürdürse de, Sema ile dünya arasında aracılık rolünü üstlenen Şamanlarımızı yitirdik, Büyücü Doktorlarımız ve Hekimlerimiz artık yoklar.

Bu eski tinsel uygulamalarla olan bağımlı genel olarak yitir-

miş olabiliriz, yine de onlar hiçbir zaman tamamen kaybolmayacaklar. Ama bu ebedi ve ezeli ritüellere karşı, Avrupa'da ve Amerika'da birkaç yüzyıldır bir baskı uygulanmasına rağmen, son otuz kırk yıldır bu tinsel uygulamaların ansızın ve harikula-de bir şekilde canlandıklarına şahit oluyoruz. .

Altmışlı yıllarda merhum Timothy Leary'nin ilgisinin de (Turn on, Tune in, Drop out) cesaret verdiği ve rehberlik ettiği LSD kullanımı, toplumumuzu tamamen değiştirdi. Kolektif bilinçaltı keskin bir evrim geçirirken, müzik, resim ve tiyatro kültürü de evrildi ve değişti.

Bununla beraber altmışların başlarında, LSD'nin psikozları tedavi edebiliyor olduğu kanısı, bu uyuşturucu üzerinde yoğun bir tıbbi araştırma sürecini başlattı. LSD'yi ilk olarak 1938 yılında İsveçli bilim adamı Dr. Albert Hoffman sentezlemişti. İngiltere'de ve Amerika'da yürütülen çalışmalarda RD Laing gibi psikologların teşvikiyle masum hastalara aşırı dozda LSD verildi. Uygulama, ilacın normal terapi işlemlerine göre daha kısa sürede zihni açtığı prensibine dayandırılmıştı. Bir doktor hastasına LSD terapisini önerdi, çünkü ilaç "bütün hastalıkları iyi ediyordu".

Yazık ki, ilacın deneysel kullanımı, eğlence kabilinde uygulanan dozları oldukça aşmıştı; CIA tarafından yürütülen bir dizi deneyde, hiçbir şeyin farkında olmayan hastalara 77 gün boyunca LSD verildiği söylenmekte. Bununla beraber günümüzde, İlaçları İstismar Yasası, LSD'yi (ve diğer halüsinojenlerin kullanımını) yeraltına indirmiş durumdadır. Tıbbi bir ot olduğu resmen tescillenmiş, hafif bir sakinleştirici ve psikoaktif olarak bilinen cannabıs, iplik, kağıt ve kumaş sektörü için ucuz ve ekolojik bir kaynak olmanın yanı sıra, bin yıllardır bitkisel ilaç yapımında ve dini ritüellerde kullanılıyordu. Çünkü insanı hem rahatlatıyor, hem de zihnini açıyordu.

Batıda elli yıl öncesine kadar hemen hemen hiç duyulmamış olsa da, artık sadece İngiltere'de beş milyon insan, tıbbi amaç-

larla ya da eğlence için, düzenli olarak cannabis kullanıyor. Dini grupların da içinde olduğu kimi gruplar için, cannabisin tinsel bir önemi de var. Özellikle Rastafari kültüründe cannabis, kutsal bir bitkidir. Jah'la (Tanrı) iletişime geçmenin bir aracı, beyni ruhsal anlamda harekete geçirmenin yollarından biri olarak görülür. Cannabis kullanımı, pek çok dini alt grupta ve dünya üzerindeki pek çok evde dini bir ayin gibi uygulanmakta ve meditasyona yardımcı olarak kullanılmaktadır.

Cannabis gerçekten de tedavi edici, yaratıcı düşünceyi geliştirici ya da tinsel nitelikleri olan bir bitki mi? Cannabis Sativa'ya bir çok tıbbi hastalığa ve sinir bozukluğuna iyi gelen önemli bitki olarak bütün bitkisel tıp kitaplarında rastlayabilirsiniz. Ona Histeriyi yatıştırarak, uykusuzluğa, öksürüğe, soğuk algınlığına, nevrastenilere, kadınların ağrılarına (Kraliçe Victoria regl dönemlerinde bu otu kullanırdı) ve diğer pek çok rahatsızlığa de-va olacak güçler atfediliyor.

Tel Aviv üniversitesinde yapılan yeni bir araştırma cannabisin içinde bulunan kimyasal bir maddenin insan beyninde de doğal olarak varolduğunu ispatladı.

Cannabis beynin doğal gıdası mıdır?

Tel Aviv'deki Tel Hashomer Hastanesi nöroşirurji bölümü başkanı İsraili bilim adamı Dr. Maschon Knoller, cannabis özünden elde edilen yeni bir ilacın, beyin hasarlı hastaların hayatlarını kurtarabildiğini ispatladı. Yakın zamanlarda yapılan araştırmalar, normalde en kötü senaryo olan beyin felci ve ölümle sonuçlanacak olan ciddi kafa travmaları sonrasında, cannabisin içinde bulunan aktif maddelerin, beyin hücrelerinin kendi kendilerini öldürmelerini durdurduğunu gösteriyor. Bilim adamları, baş yaralanmaları sonrası, yerine konulamayan beyin hücrelerindeki bir dizi kimyasal reaksiyon sonucu oluşan hasarı engellemenin uzun zamandır bir yolunu arıyorlardı. Çözüm cannabis bitkisi gibi görünüyor.

Asaf Yefet, ciddi nörolojik sorunları engelleyebilen dexana-

binol denilen yeni bir ilaçla hayatı kurtulan ilk hastalardan biri. Atından düşen ve ciddi baş yaralanmasıyla Hashomer Hastanesine getirilen Asaf'ın ilk teşhis sonucu yaşama şansı %3'tü. Sonra derhal Dr. Knoller'in denetimine bırakıldı ve beyindeki hasara şifa olabilsin diye bir damlalıkla saatler boyunca dexanabinol verildi. Ancak bu ilaç, yaralanma olduktan sonraki ilk iki saat içinde kullanılmalıdır.

Beş gün sonra Asaf'ın bilinci yerine geldi, üç hafta sonra evine dönüş yoluna girmişti. Bütün kötü ihtimallerin karşısında ayakta kalan Asaf, üç ay sonra tamamen iyileşmişti.

Cannabisin içindeki aktif bir madde, beyinde çok az miktarlarda bulunan ve beyin hasarının sonuçlarından sorumlu olan glutamate adlı temizleyici bir enzimin faaliyetini engelliyor gibi gözüküyor. Bu konu üzerinde çalışan aynı hastane doktorlarından Profesör Aviv de, cannabis bitkisinin beyin hasarları, beyin kanamaları ve başa alınan darbelerde mucizevi bir tedaviye imkan veren bir madde içerdiğine inanıyor. Ulusal Beyin Hasarı Cemiyeti üyelerinden Bill Alker, kutsal olduğu bilinen cannabis bitkisinden elde edilen dexanabinol maddesinin hayat kurtarmada ve kalıcı maluliyeti önlemede "majör bir etki" yaratabileceğini söylüyor. Beyin hasarı alanların üçte biri ölüyor, geri kalanı da çoğu kez tekerlekli sandalyeye mahkum. Acaba bu tedavi, menenjitte de deva olabilir mi?

Cannabisin felce neden olan sinir sistemi hasarlarına ve ciddi nörolojik bozukluklara iyi geldiği ispatlandı. Milyarlarca kullanıcının cannabis için söyledikleri başlıca şey ise, "beni rahatlatıyor" cümlesi. Ancak tüm iyileştirici bitkiler gibi cannabisin de, tıbbın çeşitli alanlarında kullanımı söz konusudur.

On altıncı yüzyılda yaşayan ünlü bitki şifacısı Sir Thomas Culpepper, Kenevir dediği cannabisin pek çok özelliğine göndermeler yapıyor. Kafa iltihaplarına ve vücudun diğer yerlerindeki iltihaplanmalara iyi geldiğini söylüyor. Cannabis, gut hastalığının ağrısını hafifletiyor, eklem yerleri ve kas tellerindeki

yumruları çözüyor ve kuru öksürüğe iyi geliyor. Sarılık ve bağırsak iltihabı için faydalı, burun kanamalarını önüyor. Culpepper'e göre cannabis, Glokom hastalığına, uykusuzluğa ve sinirsel rahatsızlıklara da iyi geliyor.

Cannabis aynı zamanda yumuşak bir sakinleştirici ve psikoaktif olma avantajına da sahip (bunun nedeni şüphesiz beyni ve sinirleri rahatlatması ve kim bilir belki de bu şekilde alfa dalgaları yaratmamızı da sağlıyor) ve bu yüzden de her zaman popülerliğini koruyor.

İnsanlar cannabis, bu fazlasıyla stresli dünyada, beyinlerini harekete geçiren ve beyin fonksiyonlarını korumalarına yardım eden bir bitkiye karşı doğal, içgüdüsel ve biyolojik bir çekim hissettikleri için mi içiyorlar? Cannabis içmek, zihni rahatlatmaya ve daha gevşetici ve tinsel alfa dalgaları yaratmaya yardımcı mı oluyor?

Genel olarak toplum, değişmiş bir bilinç halinin ve psikoaktif bitki kullanımının sosyal ve kültürel bir geçerliliği bulunmadığını düşünüyorsa da, ben bilakis bu bitkilerin hayatımız için çok şey sundukları ve bu bin yılda yaşanan bazı olağanüstü süreçlerin ortaya çıkmasının, bu güçlü bitkisel maddelerin yeniden canlanmalarıyla aynı döneme denk gelmesinin tesadüf olmadığını kanıslıyorum.

Kabile ve şaman ritüel biçimlerinin kendiliğinden hayat bulduğunu ve modern kültürümüze hızla dahil olduğunu görmüyor muyuz?

Bu bin yılın ikinci yarısına katkıda bulunmuş olan pek çok büyük ressam, müzisyen, yazar ve kaşifin neredeyse hepsi, şu yada bu bilinç değiştirici ve zihin açıcı maddeyi kullandılar.

Son anketlere göre, Britanya'da, Avrupa'nın herhangi bir ülkesinden daha fazla sayıda insan keyif verici psikoaktifler kullanıyor.

Bu maddelerin İngiltere'de en yüksek oranlarda kullanılması

ve aynı zamanda bu ülkenin yaratıcı sanatlar ve müzik endüstrisi konusunda sadece Avrupa’da değil, dünyada bir numara olması tesadüf olabilir mi? Bu biricik yaratıcılık, bitkisel psikoaktiflerin kullanımına bağlanabilir mi?

Otoritenin (statükonun) tüm engelleme çabalarına rağmen, bitkisel maddeler, dünya çapında milyonlarca insan tarafından günlük olarak tüketiliyor. Bilinç halini bilerek ve düzenli olarak değiştirmeyi seçen o kadar fazla insan var ki, onları engellemek umutsuz ve imkansız bir iş gibi görünüyor. Rahatlamak isteyen, beyin dalgalarını değiştirip, bilincin daha tinsel ve yaratıcı hallerini deneyimlemek isteyen tüm dünya insanların başına nasıl polis dikebilirsiniz? Ve daha da önemlisi devlet otoritesinin ahlaki olarak böyle bir şey yapmaya hakkı var mı?

Suçlardan ve illetlerden bizim kadar muzdarip olmayan ilk toplumlarda, psikoaktif zihin açıcı iksirlerin düzenli ritüellerle alımı, bireyi ve toplumu dengede tutuyordu (sol ve sağ beyin dengesi). Tüm devirlerde kutsal ve tinsel görülmüş şeyleri baskı altına almak yerine, belki de onları kuçaklarsak, bugün apaçık ortada olan sosyal ve tinsel bir dermansızlığı, bir depresyonu azaltmış oluruz ve mutlu, sağlamış, uyumlu insanların sayılarının arttığına şahit olabiliriz.

Bugün pek çok insan, psikodelik deneyim vasıtasıyla, içsel bütünlüğünü, sağlamayı ve içsel bir dini vecit halini ruhani olarak tecrübe etmeyi amaçlıyor. Ancak tinsel bilgeliği arayan kişiye, bu derin ve yoğun deneyimini yaşarken, bir zamanlar, ona labirentin içinde kılavuzluk eden ve ruhani varlıkların dünyasını tanıyan bir “şaman” tarafından yol gösterilirken, bugün bu kişi, zihin açıcı bitkiselilerin, zihni ölümcül şekilde hissizleştiren uyuşturucularla (eroin ve kokain gibi) yan yana satıldığı ve bu bilinç halini değiştirme deneyiminde yapayalnız bırakıldığı kâhursuz yeraltı dünyasının içine sürüklenmektedir.

Bununla beraber psikodelik deneyim doğası gereği güçlü ve yoğunudur, bu yüzden hafife alınmamalıdır. Hayat yolunda yürürken bir takım kazalar her zaman bizi bekler. Ruhani aydınlanma ile psikoz arasındaki çizginin oldukça ince olduğu unutulmamalıdır.

Riskleri ne olursa olsun, bilinç halini değiştirmeye arayışında olan kişiler ve tinsel bilgiyi ararken bu maddeleri kullananlar daima olacaktır. İçsel uzayın hudutlarını, elbetteki doğru bir kılavuzla birlikte keşfetme dürtüsü, dışsal uzayın hudutlarını keşfetme arzusundan daha az ya da daha fazla tehlikeli değildir. İster içsel dünyaları ister dışsal dünyaları kavramak için bu maddeleri kullansınlar, bu insanlar, risklerin farkında olan gönüllü öncüler ve kaşiflerdir.

Zihin açıcı bitkileri ve ilaçları yasaklayan siyasi girişim, hiçbir zaman bir işe yaramayacak, çünkü insanlık, tarihin başlangıcından beri bireysel ve kolektif bilincini geliştirmeyi istiyor. Tütün ve alkol en büyük katiller olarak hâlâ yasal kalabilirken, yaratıcılığı ve tinsel gelişmeyi davet eden psikoaktif bitkiler tamamen ilgaldirler.

Ancak tinsel “vecde” duyulan arzu bizim genetik yapımızda, ruhsal varlığımızda saklıdır. Sentetik bir psikoaktif olan, sevgi ve zindelik duygularını coşturan “Ecstasy”, belki de bu yüzden yeni kabile kültürünün bir parçası oldu. Bitkiler, uyuşturucular ve müzik.

Dans, trans ve esrime. Bu bizim kanımızda, bileşimimizde var. Tinsel coşkunluğa uygulanan baskı, yalnız bir bütün olarak topluma değil, bireye de zarar verir. Belleğimizde yer alan kolektif kabile geçmişimiz ve doğayla olan ilişkimiz, benliğimizin içinde bulunan ve normal bilinçlilik halimizi aşan varlık hali, genetik yapımıza sonsuza kadar mühürlüdür. DNA’mız insanlık tarihinin müşterek belleğini taşır ve onu damarlarımızdan bugüne pompalar.

Aldoux Huxley dünyanın problemlerinin çözümünün, bireyin mistik deneyimler ve psikodelik tecrübe yoluyla değişmesi olduğuna ikna olmuş olsa da, ben dünyanın geri kalanının bu gerçeği anlaması için biraz daha zaman geçmesi gerekiyor diye düşünüyorum.

Ses, müzik ve kutsal dans

“Müzik ahlaki bir yasadır. Evrene ruh kazandırır, zihne kanatlar takar, imgelemi yükseltir, kedere bir tılsım kazandırır ve tüm varlığa şenlik ve yaşam katar. Düzenin özüdür. İyi, adil ve güzel olan her şeyin sebebidir, göze görünmez ama hayranlık uyandırır, tutkuludur ve ölümsüz bir forma sahiptir.”

Platon

Her şey enerji, ya da titreşimden ibarettir. Bu yüzden, ilk doğa dinleri ortaya çıkmaya başladığından beri müzik, bilincin değişik hallerini deneyimlemek için yapılan ruhsal ve dini ritüellerin güçlü bir aracı olmuştur. Musevilik, Hıristiyanlık ve İslamiyet de dahil olmak üzere dünyadaki her dinin kutlamalarında ve ritüellerinde, şarkı söylemek, melodiyle okumak ve kutsal müzikler çalmak, büyük bir öneme sahiptir.

Belirli ritimler, şablonlar, sesler ve tonlar, dinleyici üzerinde büyümlü bir etki yaratır. Bu durum, kişiyi yüksek bilinç seviyelerine taşıyabilmelerinden kaynaklanır. Bunu siz de biliyorsunuz. En sevdiğiniz müzik parçasını ve dinlerken nasıl da başka diyarlara gittiğinizi düşünün. Ses sizi ele geçirir ve tüm sıkıntılarınızı unutursunuz. Belirli notalar vücudunuzdaki sinirlerde hissedilir, ya da tüyelerinizi diken diken eder. Müzik duyguların güçlü bir ifadesidir.

İnsanlar ve hayvanların müziğe verdikleri tepkiler enteresan bir şekilde birbirine benziyor. O, “tüyleri diken diken eden unsur”, belirli seslerin bizi belkemiğimizden aşağıya doğru titret-

mesi durumu, uygun duygusal müzik çaldığında, köpeklerde de gözlenebiliyor. Sheffield Üniversitesinden Harriet Read bunu ispatladı.

Müzik, ya da ses, daha önce de belirttiğimiz gibi, maddenin şeklini etkileyebilme yetisine sahiptir. Ayrıca, müzik konusunda yapılan başka çalışmalar, “müziksel deneyim” esnasında beynin farklı bölgelerinin aydınlandığını keşfetti. Müziksel işlemleri beynin sağ tarafının gerçekleştirdiğini biliyoruz. Öyleyse belki, ses ile harekete geçen ve dinleyiciyi yüksek ruh hallerine taşıyan taraf sağ beyindir (feminen, sezgisel ve mistik taraf). Şarkı söylemek, beyin aktivitesini ve şarkı söyleyen kişinin titreşimlerini iki kat daha fazla değiştiriyor ve yanı sıra zihni, meditasyon haline de odaklıyor.

Müzik günümüzde otizm gibi bozukluklarda terapi olarak kullanılıyor ve dikkate değer sonuçlar alınıyor. Terapide kullanılan müzik, çocuğun anlayabileceği bir dil haline geliyor ve böylece hasta ile terapist arasında bir iletişim kanalı açılmış oluyor. Müziğin hepimizin ihtiyaç duyduğu esenlik için hayati bir yaşam gücü olduğu da keşfedildi. Ses ve titreşimlerin evrenin yaratılışında çok önemli bir rol oynaması gibi, farklı seslerin de bilinç halleri üzerinde büyük etkileri var.

Müzik hepimizce anlaşılabilir ve ihtiyaç duyulan evrensel bir dildir. Müzik, kendi başına hayat gücüdür. Müzik ya da tek başına belirli sesler, meditasyona ve daha önce bahsettiğimiz mistik bilinç hallerine benzer durumları tecrübe etmeye yardımcı olabilirler.

Kalahari Buşmanlarına göre trans halinde yapılan dans, dini seremoninin can alıcı noktası. Onlar transa girdiklerinde, bir kudretle dolduklarına, Tanrı’yla iletişime geçebilecekleri tinsel bir boyuta geçtiklerine, şifa güçleri kazandıklarına ve imgelem güçlerinin arttığına inanıyorlar. Buşmanlara göre trans dansı, tarihten daha eski ve içinde bütün dini felsefesinin tohumlarını taşıyor.

Manyetik alanlarımız yoluyla titreşimlerimizi derinden etkileyebilen, düşüncelerimizi ve hislerimizi değiştirebilen anlamlı ve belirgin bir melodiye dönüşmüş olan ses organizasyonu, yani müzik, öteden beri dini ve tinsel ibadetle bağdaştırılır. Hiçbir din ya da kültür, kutlama törenlerinde ya da ritüellerinde müziği asla olayın dışında bırakmamıştır. Özellikle bazı ilk kabile toplumlarında, trans hali, arzu edilen ve sıklıkla kolay erişilebilen bir durum olarak görülür.

Bütün dinlerin veya kutsal sistemlerin temeli olan kutsal mistik deneyimler (imgelem, ruhani aydınlanma, yani mistik olanın açığa çıkışı) olmasa da, atalarımız yüzyıllardır, değişmiş bilinç hallerinin daha yüksek ruhsal veya mistik kaynaklarını kullanarak ruhsal bir rehberle ulaşımlardır.

Mistisizm tinsel inançlarımızın gerçek kaynağıdır. Hepimizin bu tecrübeyi yaşamaya hakkı olduğuna inanıyorum. Sadece kutsal insanlar ve peygamberler mistik deneyim yaşamazlar, hepimiz yaşayabiliriz. Ve eğer psikolojik olarak hazırsak, bu deneyimi aramayı (ya da o bizi aramalı ve bulmalı) vazife edinmeliyiz.

Seremonisel sesler ve kutsal ses ve ritimler yoluyla oluşan hipnotik ruh hali yani trans içindeyken de, değişmiş bir bilinç haline, ulaşılabilir. Bu olay gezegenimizdeki bütün dini ritüellerde gözlenebilir, bu ritüellerin hepsinde de tinsel ibadete uygun bir bilinç haline ulaşmak için sesler kullanılır.

Müzik kültürü ne kadar farklı olursa olsun, sesin etkisi evrensel olarak aynı kalır. Tekrar eden hipnotik ritimler ve devinimler, nota, ton, hız ve intonasyon; hepsi de çalgıcının ve katılımcıların hislerini ve ruh hallerini etkiler. Müzik ve sesler, meditasyonun odak noktasıdır. Akli bir cevap mekanizmasıyla (sol beyin) ilgisi bulunmayan müzik, daha yaratıcı tepkiler gerektirir ve otomatik olarak sağ beyni aktive eder.

Değişmiş bilinç hali, dansın uzun sürmesi durumunda sıkla-

sır; çünkü bilinçli akıl bu sırada yavaş yavaş transa geçer ve ritimle hipnotize olur ve beyin dalgaları Alfa frekansına döner.

Dans öğrencisi Naomi Friedlander, dansın kendisi için bir nevi meditasyon olduğunu ve tıpkı beden-dışı deneyimlerde olduğu gibi, bedeninden uzaklaştığını söylüyor. Ona göre dans, özsel bir hal ve gerçekliği ruhun daha derinlerinde ifade eden bir durum. “Soyut bir sanat biçimi olarak dans, duyguları, fikirleri ve hisleri ifade edebilme özgürlüğüdür ve içinde taşıdığı kutsal ritimlerle, insanı bireysel vecit haline ulaştırma ve kutsal olanla birleştirme potansiyeline sahiptir”, diyor Naomi. Bu ritimler dışımızda olduğu kadar içimizde de varoluyor. Müziği meditasyon olarak kullanarak bilinç halimizi yüceltebiliriz.

Türkiye’deki Dervişler, göksel döngüleri temsil ettiği söylenen dairesel devinimlerle yaptıkları sema denilen dansla bilinirler. Dervişler yarı-hipnotik bir trans haline yakınlaşana değin sema ederler ve sonra keyifli bir hal oluşur. Ardından semazen, sağ beyninin uyarılması sayesinde, imgelemenin ve sezgisinin gerçekliğine açık bir hale gelir. Bazı semazenler, saatler süren bir konsantrasyon sonunda dış dünyanın bembeyaz bir ışığın içinde kaybolduğunu bile iddia ediyorlar.

Şarkı ve meditasyon Budizm’in de özündedir ve Budizm ritüellerinde bazı ifadeler ya da bazı kelimeler tekrar tekrar söylenir, ta ki bilinç halini değiştirecek ve yüceltecek bir titreşim ya da seda oluşturana kadar. Belli ifadelerin, sözcüklerin ya da ritimlerin tekrar edilmesi, sağ beyin fonksiyonlarını artırıp beyin dalgalarının değişmesini sağlayarak, zihin üzerinde hipnotik bir etki oluşturur.

Sufi metinlerinde, şarkılarla ulaşılan aydınlanmaya en uygun görülen üç temel kalın sesli harfin adı geçmektedir, bunlar A, I ve U’dur. Bu harfler Sufilerin, evrensel harmonik değişmezler dediği harflerdir ve sesi kullanan tüm mistik tariklerde kullanılırlar. “Bu seslerin efendisi olun, o zaman Cennete giden merdivenleri çıkacaksınız” (16. yüzyıl elyazmaları).

Tibetliler, binlerce yıldır harmonik sesleri kullanarak değişmiş bilinç hallerine ulaşırlar, Hindistanlı Yogiler kutsal sesleri bin yıldır kullanırlar. Avustralya Aborjinleri, harmonik ses dalgaları yoluyla Rüyalarına yolculuk yaptıklarını anlatırlar. Çin müziğinde, enstrümanların elementlerin sesini temsil ettiği ve doğanın seslerini yansıttığı söylenir. Flüt, ağaçların arasında doluşan rüzgarın sesini, davullar kalp atışlarını ya da gök gürültüsünü, zillirse suyun akışını temsil eder. Doğal sesleri ve ritimleri taklit eden dinleyici, farklı titreşimlerle farklı bilinç ve varlık düzeylerinden geçerek değişmiş bir bilinç hali oluşturabilir.

Yirminci yüzyıl Mistiği ve felsefecisi Rudolf Steiner, belli renklerin kullanımının algıyı açtığını ve kişiyi gerçekliğin haliha-zırdaki versiyonunun ötesine geçirdiğini de gözlemledi. Değişmiş bilinç hali zihni alıcı kılıyor ve daha yüce titreşimlere ve enerjilere duyarlı hale getiriyor.

Müzikle ulaşılan ruh halini de içine alan hipnotik trans fenomeni, saadet duyguları, aşkınsallık, acıya karşı kazanılan bağışıklık, ruhsal varlıkların dünyasıyla iletişime geçme arasında gidip gelen kişisel ve psikolojik deneyimleri hızlandırabilir ve bu deneyimler evrensel aşkla ve kişinin kendisiyle ve tüm doğa ve kainatla bir olması gibi duygularla birleşmiş olabilir. Keza, değişmiş bilinç hallerinde imgelemlerin sık sık deneyimlenmesine sıkça rastlanır.

Daha öncede belirttiğimiz gibi, beyinde oluşan ritimler, zihinsel aktivitenin hangi “seviyesinde” olduğumuzla yakından ilişkilidir. Beyin dalgalarını değiştirmek, normalde sadece, daha düşük dalga frekansları olan uyku, rüya ya da meditasyon halindeyken tecrübe edebileceğimiz imgeleri ve hayalleri uyandırmaya yardımcı olur.

Bu ritüeller on bin yılı aşkın süre boyunca uygulandı. Ancak tektanrıcılık gelip çatığında ve Batının materyalist teknolojisi ve bilimi ortaya çıktığında, bu ‘pagan’ ritüellerinin ve uygulamalarının da sonu gelmiş oldu. Eğer Batı toplumu bugün sayısız sos-

yal problemle cebelleşiyorsa, hiç şüphe yok ki nedeni, mistik ve feminen sağ beynin fonksiyonlarını tümünden reddetmesi ve erkek egemen sol beynin akli ve materyalist başarılarına haddinden fazla duyduğu saygıdır.

Her ne kadar bu ritüeller ve gelenekler günümüz kabilelerinde yok olmaya yüz tuttuysa da, bunları tekrar yerleştirmek ve ruhun dengesizliklerini düzeltmek için, tüm toplumda içgüdüsel bir uyanış gözlenecektir.

Meditasyon, trans ve aşkınsal deneyim

Göremezsin, çünkü biçimi yok.
Duyamazsın, çünkü sesi yok.
Dokunamazsın, maddesi yok.
Böyle bilinemez, çünkü o,
Birliği Kucaklayan Bütün.
Yüksek ve ışıklı değil, ya da alçak ve karanlık.
Tanımlanamaz ancak mütemadiyen var,
Ama aslında hiçbir şey değil.
O biçimsiz biçim,
İmgelemsiz imgedir.
İmgelemlerle kavranamaz.
Başlangıçsız ve sonsuzdur.
O Tao'nun özüdür.
Bu kadim varoluşla uyum içinde kalın ki,
Varolan her anın birliğini kavrayın.

Lao Tzu, İÖ 5. y. y

Meditasyonun kökleri bilindiği gibi Doğu'ya dayanır. Meditasyon, hareketsiz kalarak, bilincin değişik hallerini tecrübe etmektir. Beden ve zihin meditasyon yaparken bir itaat halindedir, ancak bu meditatif duruma trans dansındaki gibi etkin bir hareketle değil, devinimsiz kalarak ulaşılır.

Meditasyon sırasında kişi, tefekkür halindedir ve aydınlanmayı (illumina) arar. Meditasyonun amacı, kişinin kendi içsel huzurunu bulması, kendi Nirvana'sına ulaşmasıdır.

Meditasyon yaparken, sessizlik, sakinlik, sükunet gereklidir, gözler kapanır ve soluk alıp verme teknikleri uygulanır.

Gözlerimizi neden kapatmak zorundayız?

Çünkü alfa dalgaları, gözlerle fizyolojik bağlantı içindedir. Gözleri kapatmak, beyinde, trans hali için gerekli olan alfa dalgalarını üretilmesini sağlar. Ayrıca gözlerimizi yukarıya, alınımızın ortasına, yani beyin epifizinin olduğu bölüme ya da Üçüncü Göz çakrasına çevirmek bile, alfa dalgalarının oluşumunu hızlandırır. İşte bu yüzden gözlerimizi kapatırız.

Musevi Tefsir kitabı Zohar'da basitçe şöyle açıklanıyor:

“İşin sırrı gözlerdir. Bakın nasıl? Sır şu: gözlerinizi kapatın ve göz kürenizi döndürün. O parlayan ve kızaran o renkler oluşacak. Sadece gözünüz kapalıyken, onları görmenize müsaade var, çünkü onlar, yüce ve gizlidirler, böylece görünebilen ama parlamayan bu renklerle istediğiniz gibi oynayabilirsiniz.”

Buda'da içindeki Saadeti ve Nirvanasını aynı tekniklerle buldu. İçsel aydınlanma kavramı, Hıristiyanlığın doğasında da bulunur; İsa'nın şu sözleri, içsel aydınlanma potansiyeline doğrudan bir göndermedir; “Arayıp bulmanız gereken Cennet Krallığı içindedir, kapıyı çalarsanız, açılacaktır” Matta İncili 7:7). İsa şunları da söylüyor, “Görünü tek bir yerde topla (üçüncü göze bir gönderme), tüm bedeninin ışıkla dolacaktır.”

Kendi bedenimizin ve yaşayan tüm varlıkların bedenlerinin, içsel bir ışıkla kaplı olduğunu biliyoruz, öyleyse İsa'nın Cennet krallığı dediği şey, ışığın içimizdeki saltanatı mı? Nirvana'yı yaşayabilir miyiz, aramızda bu içsel bölgeyle bağlantıya geçebilecek biri var mı? Kanada'daki Laurentian Üniversitesinden Dr. Michael Persinger 1944 yılında, gönüllülerle yürüttüğü deneylerde farklı dini inançlardan gelen deneklerin Temporal Lobe'ları

na manyetik etkide bulunulduğunda önemli mistik tecrübeler yaşadıklarını keşfetti. Bu deneyimler içinde altıncı his de vardı, “Tanrı’yı” ve “Cenneti” hissetmek ve “Varlığın Birliği” duygusunu yaşamak da. Persinger’in bu deneyimleri harekete geçirmek için kullandığı mekanizma, “Tanrı’nın Makinesi” olarak adlandırılıyor ve gönüllülerin yaşadıkları tecrübeler, halüsinojen bitkisel ya da ilaçlar kullanan veya uzun meditasyon uygulamaları yapmış kişilerin tecrübeleriyle önemli benzerlikler gösteriyor. Halüsinojen bitkisel maddenin ve meditasyonun, temporal lobe’u biyokimyasal olarak harekete geçirdiğini iddia eden teoriyi de göz önünde bulundurmak gerekiyor.

Doktor Persinger’in araştırmasından yola çıkarak her birimizin içinde kutsal ve mistik deneyimler yaşama potansiyeli bulunduğu sonucuna varabiliriz. Sadece, bu potansiyeli aktüel hale getirecek uygun uyarımlar gerekiyor.

Paramahansa Yogananda *Bir Yoginin Otobiyografisi’nde*, “göksel” deneyimlerini şöyle anlatıyor: “Sri Ykteswar (kendi hocası) bilmecemsi sözlere teklif vermezdi. Hocam elini, yavaşça kalbimin üzerine, göğsüme vurdu. O an bedenim hiç kımıldamadan kök saldı; soluğum sanki dev bir mıknaş tarafından çekildi ve akciğerlerimden aktı gitti. Ruh ve zihin, fiziksel esaretlerinden derhal kurtuldular ve sanki akışkan bir ışık gibi her bir gözeneginin içinden akarcasına geçtiler. Bedenim sanki cansızdı: ama o yoğun farkındalığımı, sanki daha önce hiç bu kadar canlı olmamışcasına tecrübe ediyordum. Artık, benliğim bedenimin içinde sınırlı değildi, her yeri sarıp sarmalayan atomları kucaklıyordu.”

Yogi şöyle devam ediyor: “Görüş alanımdaki tüm objeler, anlık devinen resimler gibi kıpırdanıyor, titreşiyorlardı. Bedenim, Ustalar, sütunlu avlu, mobilyalar ve döşeme, ağaçlar ve güneş ışığı, aralıklarla, kuvvetli şekilde çalkalandılar, ta ki, hepsi de, ışıldayan bir denize dökülene değin. Bir bardak suya bırakılıp, sallanarak çözülen şeker kristalleri gibiydiler. Birleştirici ışık,

cismanileşen suretlerle nöbetleşe hareket ediyor, bu metamorfoz, yaradılıştaki neden sonuç ilişkisini açığa çıkarıyordu. Huddutsuz neşe, ruhumun ebedi sahillerinde dağılıp sükunete dönüştü. Fark ettim ki Tanrı'nın ruhu, tükenmeyen bir Bahtiyarlıktı; Bedeni ise, sayısız ışık tülleri.”

Ve son olarak şöyle yazıyor: “Ebedi ve Ezeli Kaynaktan akan ışıkların ilahi saçılımı, galaksilere doğru parlıyor, sözle anlatılamayacak olan auralarla tecelli ediyordu. Takım yıldızların içine yoğunlaşan şualar gördüm ardı ardına, sonra ışıklar şeffaf alev yapraklarına dönüştü. Katrilyonlarca dünya, ritmik bir intikalle, yarı şeffaf bir parıltıya aktı, sonra ateş sema oldu.”

Algının kapıları hepimizin içinde var ve inanıyorum ki hepimiz bu yüce bilinç aşamalarına ulaşmak için biyo-ruhsal bir ihtiyaç hissediyoruz. Değişmiş bir bilinç haliyle ulaşılan bu yüce gerçeklik, nihayetinde bizim bir parçamız, aslında kim ve ne olduğumuzun hatırlatan şey ve onu reddetmek, benliğimizin yarısını reddetmek anlamına geliyor.

Bizler madde olarak izhar olan ruhsal varlıklarız ve eğer kendi ilahi vasıflarımızın ve bu vasıfları yaşama ihtiyacımızın doğruluğunu teslim edersek, mistik aydınlanma aranılan ve eksikliği hissedilen bir tecrübe olacaktır.

Kutsiyetimiz, bizlerin, sevgili, adil ve ahlaklı yanındır, ölümlü benliğimizden daha fazlasıdır; o, ruhtur, gerçek anlamda kutsal yanımızdır.

En gerçek anlamında kutsiyetimiz, içinde insan türünün daha yüce varoluşunu barındıran, kendimizin ve dünyanın geleceğine umut taşıyacak daha yüce bir evrimin anahtarını elinde bulduran tinsel uyanışımız ve kavrayışımızdır.

İnsanlığın başlangıcından beri bu içsel dünyanın, bu içsel gerçekliğin peşine düşüldü. Ancak, yüce gerçeklikle bağlantıya geçebilmemizi sağlayan, kişinin kendi içsel krallığına, içsel Cennetine varması için tekamül eden ve tüm dünya dinlerinde izle-

ri baki kalan bu içsel dünyanın yerini, anlamsız harici gelenekler ve ritüeller almaktadır.

Jung, bu konuda çok yerinde bir tespit yapıyor; ruhumuzun içinde tecrübe ettiğimiz şey, Tanrı'nın tecrübesiyle bir olmadıkça, ibadetin dışsal biçimleri hiçlikten başka bir şey olmayacaktır.

Mucizeler ve Sihir

“Düşünce, his ve dile getirilen söz, Evrendeki yegane yaratıcı güçlerdir.”

St. Germaine Kontu

Tanınmış 20. yüzyıl felsefecisi ve Cambridge öğretim görevlisi Dr. CD Broad, bir zamanlar şöyle yazmıştı, “Şimdiye kadar yapmaya alışkın olduğumuz şeyleri bir kenara bırakıp, Bergson'un bellek ve duyum arasında kurduğu ilişki üzerinde, daha ciddi düşünmenin vakti gelmişti. Bergson'un önerisi şuydu; beynin, sinir sisteminin ve duyu organlarının esas fonksiyonu, üretmek değil, çıkarım yapmaktır. Gerçekte her insan, o ana kadar başına gelmiş olan her şeyi, her an hatırlama kapasitesine ve evrenin her yerinde olan biteni algılama yetisine sahiptir. Beynin ve sinir sisteminin görevi ise bizi afallamaktan ve ekseriyetle lüzumsuz ve alakasız bu bilgi yığını karşısında şaşkına dönmekten korumaktır. Beyin bu işi, her an hatırlayabilecek ya da algılayabilecek olduğumuz şeyleri dışarıda bırakıp, hakikaten de gerekli olan küçük ve özel bir seçkiyi bize bırakarak başlar”.

Diğer bir deyişle, bilinçli zihin, elektromanyetik alanlar, yani auralar yoluyla evrenin her yerinden mütemadiyen bize ulaşan diğer tüm bilgiyi süzgeçten geçirir ve kendini fiziksel olarak hayatta kalma işine odaklar. Vücudumuzda geçici bir süre bulunan kimyasal maddeler vasıtasıyla ya da tefekkür ve meditasyon zamanlarında oluşan farklı bilinç halimiz, bu içsel enerji dünyasına, kısa süreliğine de olsa gözümüzün ilişmesini sağlar.

Eğer bu saadet dolu bilinç hallerinde daha uzun süreler kalabilseydik, büyük ihtimalle cismani düzlemdeki faaliyetimizi sürdüremez hale gelirdik.

Bununla beraber, bu yüce enerji dünyasını, geometrik örüntüleri, ışığı ve berraklığı kısa süre de olsa gözetlemek, başka başka bilinç halleri olduğuna bizi ikna ediyor. Daha yüce bilinçlilik hallerindeyken, zihnin gücünün sınırsız olduğunu keşfederiz ve eğer bağlantıyı sürdürebilip zihni gücümüzü odaklayabilirsek, kendimizi “mucizeler” gerçekleştirirken ve “sihirle ilgili” maharetler gösterirken bulabiliriz. İncelmiş bir farkındalıkla ve zihin gücüne duyulan inançla, normal olan aşılabilir ve zihin gücünün top yekun kullanımıyla mucizeler ve sihir sadece mümkün değil, aynı zamanda gerçekleştirilebilir olur.

Doğanın yasalarını kavramak için, gerçek bir adanma haline girmek ve gayret etmek gerekir. Zihnin sınırsız gücüne ulaşan kapıdan girildiği anda, olmayacak hiçbir şey yoktur. Sihir ve mucizeler doğru anlaşıldıkları takdirde, artık ne sihir ne de mucize olarak görüleceklerdir. Aslında onlar, mistik evrenin tabii dokusunun bir parçasıdır ve içsel güçlerini geliştirip, kendileriyle doğanın güçleri arasında bağlantı kurabilenler için gerçekleştirilmeleri tamamen olanaklıdır.

Zihnin gücü sınırsızdır. Güç ideale inancsızlığı yüzünden, mütemediyen sınırlar çizen, bilinçli zihnin ta kendisidir. Maddeyi aşan zihin kuvveti dediğimizde, muğlak bir kavramdan ya da mantığa meydana okuyan hayalperest palavralardan bahsetmiyoruz, genelde basit açıklamaları olan gerçek olasılıklardan bahsediyoruz.

İncil sihir ve mucize hikâyeleriyle doludur. Yeni Ahitte anlatılan İsa'nın suda yürümesi olayından daha mucizevi ne olabilir? Şimdi, bu olayı aklınızda derhal “imkansız” kategorisine koydunuz ve evet gerçekten de, bunu yapmayı denediğinizde beceremediğinizi biliyorsunuz.

Öyleyse inancınız eksiktir.

Bilim adamlar günümüzde, basit yerçekimsiz mekanizmalar üzerine çalışıyorlar. Tonlarca metalden oluşmuş bir trenin yerden altı inç yukarıdayken çaba harcamadan ray boyunca ilerleyebilmesi için seramik süper-iletkenler kullanılıyor. Finlandiyalı bilim adamları, üzerine asılan nesnenin ağırlığını etkili bir şekilde azaltan, dünyanın ilk yerçekimsiz aletinin ne olabileceği konusundaki çalışmalarının sonucunu almak üzereler. Kontrol edilebilen bir yerçekimsiz mekanizma, bir nevi uçmak anlamına gelebilir. Finlandiya'daki Tampere Teknoloji Üniversitesi araştırmacıları bunun sonsuz kullanım olanakları sağlayacak yepyeni bir güç kaynağının temeli olduğuna inanıyorlar.

Acaba muazzam piramitleri inşa eden Mısırlıların ya da Stonehenge'i yapan Keltlerin elinde de buna benzer yerçekimsiz aletler mi bulunuyordu? Taşları sihirli bir şekilde havaya yükseltip, yüzlerce mil öteye taşıdığı söylenen Merlin'in hikâyeleri şimdi bir masaldan çok, gerçek gibi mi görünüyor? Modern çağda yaşamış hiçbir mühendis, matematikçi ya da müteahhit, bu iki büyük yapının sırlarını henüz açığa çıkarmış değil. Devasa taşları çaba harcamadan gökyüzüne kaldıran Mısırlılar, yerçekimsiz mekanizmanın bilgisine sahip miydiler, yoksa bu bilgi onlara, yazılı tarihten binlerce yıl önce altın bir çağda yaşamış olan üst bir kültürden, Atlantis'tekilerden mi miras kalmıştı?

Peki ya İsa'nın da aralarında bulunduğu, yerden havalandığı görülen ya da söylenen diğer insanlar? Bu mümkün mü?

Bedenimizin manyetik güçlerden oluştuğunu biliyoruz. Yüksek derecede gelişmiş bir varlığın kendi manyetik alanlarını bir hizaya getirdiğine ve onları yerden yükselmek için kullandığına inanmak bu kadar mı olanaksız? İsa'nın suyun üzerinde yürürken yaptığı şey buydu. Zihnini maddenin üstüne yükseltmekte usta bir kişi olarak, bütün bilincini manyetik alanına transfer etmesi kolaydı. Böylece bedeninin gerçekliğini azaltarak, yedi

gramdan az olan ruhsal bedenine odaklandı ve sonuç olarak suyun üzerinde yürüdü.

Bu tip mucizeler gerçekleştirme kavramı, elbetteki insanlığın büyük çoğunluğuna uzaktır. Fakat bu gezegende, zihin gücünü bu seviyelere yükseltmiş ve mucizevi olaylar gerçekleştirebilen insanlar da var, örneğin Hintli Yogiler.

Mucizeler, zihinle maddeye egemen olma konusunda ustalığa erişmek için içsel gücünü geliştiren bireyin, evrenin yasalarını uygulamasından ibarettir.

Sihir uygulamaları, genellikle kutsal sembollerin ve sözcüklerin kullanıldığı ve zaman zaman zihnin daha üst bilinç seviyelerine ulaşmaya odaklanmaya yardımcı olan duayı da kapsayan belirli ritüellerin uygulanışını temsil eder.

“Mucizeler ve sihir” diye adlandırdığımız şeyler aslında günlük hayatlarımızı yaşarken tecrübe ettiğimiz bilinç (titreşim) aşamalarının yükseltilmesi sonucu ortaya çıkarlar.

Suda yürüyen İsa'nın mucizesi en yüksek bilinç aşamalarımızda nelere muktedir olduğumuzu gösterir ve bu durumu kavramak, doğal enerjiyi, titreşimleri ve bu fenomeni kavrayıp, kullanmaktan geçer.

Evrimizin bu aşamasında, türümüz böyle bir ustalığa sahip olmaya hazır olmasa da, öyle hızlı geliyor ve evriliyoruz ki, bu doğaüstü mucizeleri gerçekleştirebileceğimiz zamanlar o kadar da uzak değil.

Zihin gücü, tek başına, tüm evrenin sorumlusudur; düşüncelerimizden ve eylemlerimizin biricik sorumlusudur. Eğer bir şeyi yapabileceğinize inanıyorsanız, yaparsınız; eğer kuşku duyarsanız başaramazsınız.

İçinizdeki kutsiyetle bağlantıya geçtiğinizde, her şey mümkündür. İçindeki kutsiyetle bağlantıya geçen birey zihnini cismani dünyanın üzerine çıkarma ustalığına erişir.

Olumlu düşünmenin gücü

“Hayatınızın her anı sonsuzca yaratıcıdır ve evren sonsuzca cömerttir. Sadece yeterince açık bir temennide bulunun, kalbinizin arzuladığı her şey size gelecektir.”

Creative Visualization, Shakti Gawain

Sihirli ritüelleri inceden inceye irdелеmeden de, hepimiz hayatlarımıza bir parça büyü katabiliriz. Bu, düşüncenin olumlu kullanımıyla –olumlu imgelem– ve zihin gücünün kontrollü uygulanışıyla yapılabilir. Prensipler gayet basittir.

Düşünce, biçime dönüşür. Düşüncenizi değiştirdiyseniz, biçimi de değiştirmiş olursunuz. Olumsuz düşünceler olumsuz eylemler yaratır. Olumlu düşüncelerse, olumlu eylemler-ve reaksiyonlar.

Eğer kendinizi başarısız olacağınıza ikna ederseniz, başarısız olursunuz. Şayet başarılı olacağınıza inanırsanız, başarılı olursunuz. İyimserlik bulaşıcıdır.

“*Riverdance*” ve “*Lord of the Dance*” adlı tutkulu ve esin veren dans şovlarını yazan ve koreograflarını yapan ve bugün çok başarılı bir performans sanatçısı olan Michael Flatley, yoksul bir İrlanda ailesinden geliyordu. Öğretmenlerini oldukça üzen, okuldaki zamanının çoğunu pencereden dışarıyı izleyerek geçiren Michael,o pencereden bakarken geleceğini zihninde canlandırdığını söylüyor: “Bunu çok net anlatamıyorum,” diyor Michael, “sadece, ışıklı renklerin içinde ne istediğinizi imgeleyin, o size doğru gelecektir.”

Microsoft’un kurucusu Bill Gates’in hayali de her evde bir bilgisayar bulunmasıydı; hem de bilgisayarlar kocamanken ve az sayıda bulunurken. Onun rüyası gerçek oldu. Hâlâ hayal etmeye devam ediyor.

İsteğin gücü ve insanın kendi yazgısını olumlu imgelemesi Nasıl olur da esas kaderini böylesine etkiler? Olumlu düşünmek

gerçektende hayatlarımızı yoluna koyabilir ve fevkalade maharetler kazanmamızı sağlayabilir mi?

Bugün kendimiz için ne istediğimizi “imgelememiz” ve “olumlu düşünmemiz” konusunda bize cesaret veren pek çok Yeni-Çağ kitabı mevcuttur. Bize hayatlarımızı bu şekilde dönüştürebileceğimiz söyleniyor. Düşünce, gerçektende böylesine büyük işler görebilir mi?

Bir Amerikan hastanesinde yürütülen deneylerde, hasta gruplarından birine olumlu düşünceler ve dualar söylenmiş, diğer bir gruba ise bu yaklaşım uygulanmamış. Kılı kırk yarararak kontrol edilen deneylerde, dualar okunan hasta grubunun diğerlerinden çok daha hızlı iyileşme gösterdiği görülmüş. Hastaların hiçbiri deney sırasında hangi grupta olduklarını bilmiyorlardı.

Yazar Russell Stannard “*God Experiment*” adlı kitabında, Boston, Massachusetts’te, New England Deaconess Hastanesinin Zihin/Beden Tıp Enstitüsünde projeler şefi olan araştırmacı Dr. Herbert Benson tarafından yürütülen deneylerin dokümanlarını bize sunuyor.

Dr. Benson duanın gücünü ispat eden çok çok önemli kanıtlar buldu, ki bu kanıtlar benzer test sonuçları elde eden R. C. Bird tarafından da doğrulandı.

Dua, yoğunlaşmış ve kişisel benliğin dışında, daha yüksek bir zihinsel kaynağa yönlendirilmiş düşünce gücüdür. Grup halinde dua eden insanlar zihin güçlerini olabildiğince yoğunlaştırırlar. Dua, meditasyon ya da tefekkür hemen hemen bütün dinlerde, yüksek bilinç aşamalarına ulaşmak için aracı olarak kullanılır.

Elbetteki dua, sadece maddi şeyler istemek için değildir, olumlu ve odaklanmış düşüncelerimizle insanlara yardım edebilir, onları koruyabilir ve şifa bulmalarına yardımcı olabiliriz.

Düşüncenin noksan oluşu ya da bir insana gösterilen ilgi, aynı derecede güçlü etkiye sahiptir.

Prenses Diana'nın Tanrı tarafından korunması ve mesut olması için dua eden resmi görevlilerin işlerine son verildiği söyleniyor, hem de prensesin ölümünden çok kısa bir süre önce.

Dua ve kutsamanın suya ilk kez indirilen gemiler için de önemli olduğu söylenir. Tanrı bu gemiyi ve içindekileri korusun duası, *Titanik*, *Britanik* ve *Olimpik* gemileri demir alırken unutulmuştu. *White Star Line* şirketinin zaman kaybı olarak gördüğü bu tür formalitelere inancı yoktu.

Bu dev gemilerin ikisi, *Titanik* ve *Britanik*, dramatik kaderleriyle yüzleştiler, *Titanik*, New York'a yaptığı ilk yolculuğunda, bir buz dağına çarptı ve 1200'den fazla insanla birlikte battı. *Olimpik* ise denizin ortasında battı gitti. Üçünün de dua almamış olması ve kaderlerinin kötü olması bir rastlantı olabilir mi?

Düşünce öylesine güçlüdür ki, şifa verebilir, mahvedebilir, ya da hem bireysel hem de toplu halde hayatlarımızı olağanüstü bir şekilde değiştirebilir.

Düşüncelerimiz olayların sonucunu etkileyebilir mi?

Amerika'da yapılan yeni bir araştırma için sürdürülen deneyler, bu sorunun cevabını kesin olarak verdi. Gönüllüler rasgele sayılar üreten bir bilgisayar programı karşısında dilekte bulundular ve görünürde tesadüfi olan sayı seçimini, sadece isteklerinin gücüyle etkilemeyi başardılar.

Rus Bilimler Akademisinde fizikçi olan Dr. Lev Pyatnitsky, insan zihninin çevreyi etkileme becerisi hakkında çalışıyor. Dr. Pyatnitsky, musluk suyu kullanarak yaptığı çalışmalardan birinde 15 gönüllüden altısının, zihinlerini sudaki moleküllerin daha yakından kümelenmelerini sağlayacak kadar odaklayabildiklerini kanıtladı. "İstatistiksel olarak" diyordu doktor, "bozuk parayı atıp, milyarlarca kez tura gelişini görmek gibiydi."

Halihazırda gördüğümüz gibi, fizik-öncesi beden üzerinde ilk harekete geçirici faktör, düşüncedir. Düşünceler, ruh durumları ve hisler, aura alanında elektromanyetik değişimler

projelendirirler ve bu aura alanı da er ya da geç maddi planda şekil alır.

Öyleyse, bir düşünce ve eylem sadece sizi etkilemez: Düşündüğünüz ve yaptığınız her şey, geri kalan materyal düzlemde müteakabil bir etki yaratacaktır. Kendiniz için tesis ettiğiniz titreşimler, (yani, kendi düşünce örüntülerinizin doğrudan sonuçları) titreşimleri kendine çekecek olan evrende bir yankı bulacaktır.

Maddi planda ve zihinsel gücümüzü çabalarımızın sonucuna olumlu şekilde odaklarsak, her şeyin istediğimiz gibi olması o kadar muhtemeldir. Bu durum, bilimsel olarak da ispatlandı. Düşünce alışkanlıklarınız ve modelleriniz aracılığıyla oluşturduğunuz titreşimler, ister inanın ister inanmayın, er ya da geç, düşüncenin kaynağı olan daha yüksek enerjiden doğmuş olan maddi planda kendilerini göstereceklerdir. İşte o zaman, içinde bulunduğunuz dünyanın kendi yarattığınız dünya olduğunu keşfedeceksiniz.

İmgelem (sağ beyin) güçlerimizi kullanarak dünyayı değiştirebiliriz; onu iyiye doğru dönüştürebiliriz. Hipnoz örneklerinde de gördüğümüz gibi, zihin telkine karşı oldukça duyarlıdır.

Beyinde harekete geçmiş sinir hücrelerinin, oksijeni daha hızlı kullandıkları kısa süre önce kanıtlandı. Öyleyse beynin bir bölgesindeki oksijenin çekilmesi, bir diğer bölgedeki faaliyetin arttığını gösterir. Özel bir bölgede tekrar eden uyarımlar, yeni ve daha kökleşmiş sinir ağı yolları yaratır. Örneğin; piyano çalmak gibi zor ve başlangıçta yavaş ilerleyebilecek yeni bir işe yöneldiğinizde, bu durum açıkça izlenebilir. Başlangıç evresi yavaştır fakat düzenli pratik ve tekrardan sonra, her şey doğal bir şekilde yürümeye başlar.

Zihinde yaratılan imgelemler, beynin şeklini hakikaten de değiştirir.

Araştırmacı ve yazar Ian Robertson *Mind Sculpture, Your Brain's Untapped Potential* adlı kitabında, belirli vazifelerin tek-

rar tekrar uygulanması halinde, beynin kendisi için yeni sinir yolları yarattığını ve iş yeteri kadar tekrarlandığında, bu yolun beynin daimi sinir ağının bir parçası olduğunu ispatladı.

Yazar kitabında şöyle yazıyor, “Zihni pratik esnasında, beynin içinde gerçekte neler olduğunu görebilir miyiz? Çok şükür ki evet. Bir PET tarayıcısı (farklı zihinsel ve fiziksel aktiviteler sırasında beynin hangi bölümlerinin aktif olduğunu gösteren bir beyin tarayıcısı) kullandık ve insanların kendilerini hareket ederken imgelemelerini istedik –istenilen, joystick’i hareket ettirmek gibi basit bir görevdi– ve insanlar zihinlerinde bunu canlandırırken beyinde hangi alanların hareketlendiğini gözledik. Sonuçlar, aynı kişilerin, joystick’i gerçekten hareket ettirmeye hazırlandıkları andaki beyin hareketleriyle karşılaştırıldı.”

“Bu iki farklı durumda, beynin çok benzer noktaları harekete geçiyordu. Diğer bir deyişle, bir hareketi zihinde canlandırmak, bu hareketi yapmaya hazırlanırken harekete geçen beyin makinesinin aynı bölgelerini tetikliyordu. Sonuç olarak, beyin söz konusu olduğunda, bir hareketi imgelemekle, o hareketi yapmak birbirinden pek de farklı şeyler değildi.”

Olumlu şeyler imgelemek de beyni olağanüstü bir şekilde etkiliyor. İmgelemeyi sürdürdüğünüzü imgeleyin ve sonra kendiniz için olumlu titreşimler yaratın, sizin için materyal boyutta gerçekleşecektir.

Bir durumu ne kadar gözümüzde canlandırırsak, olması o kadar muhtemeldir.

Ancak burada bir uyarıda bulunalım; sadece kendi hayatınız üzerinde olumlu düşünceler kurgulayabilirsiniz. Elbetteki bir kişiye sevgi, destek, arkadaşlık gibi, olumlu düşünceler gönderebilirsiniz, ancak asla, kendi arzularınızla onları idare etmemelisiniz. Bu iki taraf için de kötü sonuçlar doğurur. Kimilerinin dediği gibi, ne dilediğinize dikkat edin, çünkü karşınızdaki için ne isterseniz, size geri dönecektir.

Olumlu düşünmek, kendiniz için yeni fırsatlar yaratmak anlamına gelir. Olumlu düşüncenin gücü ve imgelemin aydınlık, kontrollü ve yaratıcı şekilde kullanımı, bireyin evrensel enerjiye yakınlaşmasını ve onunla uyum sağlamasını temsil eder.

Gördüğümüz gibi, yükseldikçe mükemmelleşen enerji seviyelerinde ve saf evrensel enerji olan titreşim aşamalarında var olan bireyin enerji matrisinde, daha yüksek ve gizli enerjiler bulunur. Bu enerjilerle bağlantıya geçebiliriz.

Özünde kendini saf düşünce olarak izhar eden bu yüksek enerji seviyeleri, düşünce titreşimlerinize karşı aşırı derecede hassastır ve düşünülenler ne olursa olsun kuvvetli bir gerçeklik olarak meydana çıkacaklardır. (“İnsan gönlünden geçirdiği şeydir”- Mesel 23:7.)

Daha önce de gördüğümüz gibi değişimler, kendilerini fiziksel boyutta göstermeden önce aurada (elektromanyetik güç alanı) meydana gelirler. Bu basit süreci anlayarak, düşüncelerimizi olumlu imgelem yoluyla kontrol edebilir ve yönlendirebiliriz.

Gerçekten de olumlu düşünmek kendimiz için yeni ve daha ahenkli yaşam modelleri yaratmamızı sağlar nitekim, bilinçaltımızı izleyerek ve bilinçaltının esnekliğini ve etkilenebilirliğini bilinçli olarak kullanarak, huşu uyandıran zihnimizin maddeyi aşmasını sağlayabiliriz.

Zeki New York şovmeni, sihirbaz ve illüzyonist David Blaine’in pek çok masalsı olayın üstesinden gelmesinin bu güçle bağlantıya geçmesinden kaynaklandığına şüphe yok. Bu maharetlerinden bazıları, canlı canlı gömüldüğü yerde yedi gün kalmak ve bir buz kalıbının içinde üç gün yaşayabilmek! Ama şüphesiz ki en büyük başarısı, Londra Kulesinin karşısındaki bir arsada, yerden otuz adım yüksekte, küçük bir pleksiglas kutunun içinde askıya alınmış bir vaziyette 44 gün ve gece kalacağını söyleyerek kendini tecrit etmesi ve sadece kendine taşınan suyu içerek 5 Eylül’den 19 Ekim’e kadar dayanabilmesiydi. Hayatta

kaldı ve insan zihninin ve bedeninin nelere kadir olduğunu ispatladı.

David Blaine bize, canımızda ve ruhumuzda, düşünmeye ve inanmaya cüret ettiğimizden daha fazlasının olduğunu, alenen ve tevazu ile hatırlattı. O hem düşünmeye hem de yapmaya cüret etti ve gülümsemesiyle ortaya çıktı; sadece sevginin gücüyle ve maddeye egemen olan zihin gücüyle başardı!

4

Geleceğin Zihinleri

Uzay, zaman ve altıncı his

“Hiçbir zaman bir şeyleri tam olarak bilemeyiz; inanıyorum ki insan benliğinin bir bölümü, uzay ve zaman yasalarına tabii değildir.”

Carl Jung

Büyük patlama ve cismani evrenin yaradılışından önce, ne zaman ne de uzay vardı. Zaman ve uzay fiziksel evrenin doğuşuyla varlığa geldiler. Zamansız bir zaman hayal edebiliyor musunuz? Ya da uzaysız bir uzay? Uzay ve zamanın var olmadığı durumda, uzay ve zaman olabilir mi?

Bilim adamları önceden zamanın mutlak olduğunu, yani sabit ve bükülemez olduğunu düşünseler de, Einstein zamanın mutlak olmadığını, ama mutlak surette görelî olduğunu kesin olarak ispatladı. Zaman, ışığın hızına ve gözlemcinin sürati ve konumuna görelî bir fenomendir, diyordu Einstein.

Daha önce de gördüğümüz gibi, uzayın derinliklerine baktığımızda, ışığın bir yerden diğerine yolculuğunun uzun sürmesinden dolayı aslında zamanda geriye doğru bakıyoruz. Tam tersine, o bambaşka bir yerde bulunan uzak bir gezegende yaşayan bilinçli varlıklar, uzayın derinliklerine baktıklarında ve bizi burada Dünya'nın üzerinde gördüklerinde, buraya kaç ışık yılı uzakta olduklarıyla bağıntılı olarak –yani dünyadan gelen ışığın onlara ne kadar sonra ulaşacağına bağlı olarak– görebilecekleri şey Dünya'nın tarihinde her hangi bir andır.

Söylediklerimi daha da netleştirmek için gelin bu gezegenin bir milyon ışık yılı uzaktaki X gezegeni olduğunu varsayalım. Onlar Cleopatra'nın Mısır tahtında olduğu dönemin uzaya yayılan imajlarını yakalayacaklardır. Oysa iki milyon ışık yılı uzaktaki Z gezegeninin sakinleri, Jura zamanından yayılan imajları, ya da ışık dalgalarını alacaklar ve görebilecekleri tek şey, dinazorlar olacaktır. İkisinin arasında bir yerlerde bulunan Y gezegeniyse, ilk maymunların dört ayak üzerinde durmaya başladıkları zamanın ışık dalgalarını yakalayacaktır. Eğer inter-galaktik cep telefonlarıyla Dünya'daki son gelişmeleri tartışacak olsalar, Dünya zamanına bakış açıları konusunda tamamen farklı tellerden çalardı. Ancak hepsi de doğru olurdu.

Zaman mutlak değildir ve zaman ve uzay gözlemcinin hızına ve konumuna göreli kavramlardır. Bizim onları algılayışımız ise, tamamen beş duyuyla algılanan zahiri uzay-zaman zemininde oluşan bakış açımıza görelidir.

Zaman günlük hayatımızda da izafi bir nitelik gösterir. Zamanla olan bu ilişkiyi eminim tecrübe etmişsinizdir. Bazı günler, örneğin mutlu olduğunuz ve eğlendiğiniz günler, zaman tamamen kanatlanır, ama üzgün, yalnız ve depresif olduğunuz günler, sonsuza kadar sürecekmış gibidir.

Zamanın bu değişken algılanışı, algımızda mantıki ya da zih-

ni bir çelişki yaratıyor gibi görünmüyor. Hatta tamamen ilgili kişinin duygusal haliyle bağlantılı gibi gözüküyor. Bununla beraber evreni genelde nasıl gördüğümüz ve uzay-zaman fenomenini nasıl algıladığımız, biyolojimizde programlıdır. Şöyle ki; bilinçli halimizle tüm ses ve ışık tayfının sadece ufak bir bölümünü algılar, uzayı, zamanı ve tüm evreni, özel bir yolla, yani halihazırda aşına olduğumuz yolla anlarız.

Uzay-zaman sürekliliğinde bize mantıklı ve uzamsal görünen şeyler, gerçekte kendi bakış açımızdan görünen manzaradır. Aslında biz genellikle, cismani evrenin kendimizle aynı uzay-zaman komşuluğunda faal olduğu titreşimsel alanda meydana gelen olayları algılarız.

Evrenin bize mütemadiyen bombaladığı duyumsal verinin bütününü filtrelerden geçirmeseydik, şaşkına dönebilirdik. Bizler, cismani boyuttaki algımızı belirleyen elektromanyetik tayfın küçük bir parçasını algılamak üzere programlandık. Bilincimiz, sınırlamak, süzgeçten geçirmek ve materyal dünyada hayatta kalmamıza yardım edecek kozmik bilgiyi elde etmek üzere geliştirdi.

Bununla beraber bazen, bir önceki bölümde de gördüğümüz gibi, ara sıra “normal” bilincin örtüsünü kaldırıp bakabilir, (kimi zaman da, buna izin verilir) ve çeşitli farkındalık hallerini deneyimleyebilir, ya da aşına olduğumuz uzay-zaman deneyiminin başka hallerini de içeren farklı gerçekliklere şahitlik edebiliriz.

Değişmiş bilinç halleri hemen her zaman, zamanı algılayışımızı bozar ve madem ki bizler özümüzde uzay-zaman öncesi görünmez bir enerji tarafından yaratıldık, içimizde, nüvemizde ve hatta atom öncesi varlığımızda bu zaman ve uzay öncesi enerjinin özünü taşıyor olamaz mıyız?

The Tao of Physics adlı kitabında Fitzjof Capra şöyle yazıyor, “Doğunun bilgeleri yüksek bilinç aşamalarındayken tecrübe ettikleri dünyadan bahsediyorlar ve bu bilinç hallerinin keşinkes farklı bir uzay-zaman deneyimi yaşattığını söylüyorlar.

Meditasyon yaparken, yalnızca alışılmış üç boyutlu uzayın ötesine geçtiklerini değil, aynı zamanda –ve daha da belirgin bir şekilde– zamana dair sıradan farkındalıklarını da aştıklarını vurguluyorlar. Dediklerine göre, onların doğrusal ardışıklığı yerine, sonsuz, zamansız ama aynı zamanda dinamik bir şimdiyi deneyimliyorlar.”

Modern kuantum kozmolojisi uyarınca fizikçiler, zamanın olmadığını ve geçmişin, şimdinin ve geleceğin bir olduğunu ve gerçekliği kuşattıklarına inanıyorlar. Oysa izafiyet teorisine göre durum biraz daha farklı. Uzay ve zaman şimdi, dinamik nicelikler, ya da nitelikler olarak görülüyor ve bir cisim devindiğinde, ya da kuvvet harekete geçtiğinde, uzayın ve zamanın bükülmesini etkilediği kabul ediliyor. Aynı şekilde uzayın ve zamanın yapısı da cisimlerin devinimlerini ve kuvvetin hareketini etkiliyor. Uzay ve zaman sadece etkileyen değil, aynı zamanda evrende olup biten her şeyden etkileniyorlar. Dikkate değer bir başka şey de, matematiksel alan teorisinin, pozitronların (pozitif elektron) zamanda ileriye doğru hareket eder gibi, ya da elektronların zamanda geriye gider gibi göründüklerini öne sürmesi.

Nevada Üniversitesi'nden Dean Radin, yaptığı deneyler sonucunda, gönüllülerin, bir bilgisayar tarafından rasgele gönderilen üzgün ya da mutlu görüntüler arasındaki farka reaksiyon gösterdiklerini ve birbirinden ayırt edebildiklerini öne sürdü, şaşırtıcı olan ne mi? Bunu görüntüler ekranda belirmeden beş saniye önce yapabiliyorlardı!

İnsan zihni zamanda ileriye ve geriye doğru yolculuk yapabilir mi? Pozitronların ve elektronların uzayda ve zamanda ileriye ve geriye doğru devinimlerini ışık tayfında, bilinçaltı seviyesinde, ya da atom altı seviyede algılayabilir miyiz?

Zamana dair mistik teoriler ve kuantum teorileri zamanın bir şekilde illüzyon olduğunu ve gerçekte 'zamanın' hiç varolmadı-

ğını öne sürüyor gibi gözüküyorlar. Üstelik uzay-zamanında algıladığımız bütün olaylar aslında aynı anda gerçekleşiyorlar!

1915 yılından önce uzay ve zaman sabit olarak düşünülüyordu; yani içinde olayların olduğu, ancak kendisi bu olaylardan etkilenmeyen bir boyut. Bu durum göreliliğin özel teorisi için de böyleydi. Cisimler hareket eder, kuvvetler çekilir ve itilir, ama zaman ve uzay etkilenmeksizin devam eder. Uzay ve zamanın ebediyen devam edeceğini düşünmek o zamanlar doğaldı.

Uzay-zamanını beş duyumuzun limitleriyle algılıyor olmamız, yukarıda söz ettiğimiz fenomeni, mantıksal bir yolla anlamamızı imkansız kılıyor. Bunu ancak bilincin değişmiş halleriyle yapabiliriz. Söyleyebileceğimiz tek şey, uzay ve zamanın gözlemciye göreli olduğudur. Şayet uzay ve zaman göreli kavramlarsa ve onları algılayışımız oldukça kısıtlıysa, zaman ve uzay hakkındaki halihazırdaki kısıtlı tanımlamalarımız, insan ruhunun bütünü düşünülüğünde yeterince doğru mudur? Ve bu duruma göre, zamanda yolculuk absürd bir fikir mi, yoksa mümkün mü?

Bilimkurgusal anlamda zaman yolculuklarından ya da zaman makineleri inşa etmekten söz etmiyorum. Zihinsel ya da ruhi anlamdaki zaman yolculuğundan bahsediyorum. Bilinmeyen bir altıncı his kullanarak, telepatik zihinsel güçlerle uzayı ve zamanı aşabileceğimiz ve bedenlerimizin konforundan uzaklaştırdığımız “farkındalığımızı” uzayda ve zamanda uzak yerlere gönderebileceğimiz fikri, binlerce yıldır mistik düşünceler ve fikirler için bütüncü bir kavram olmuştur. Yasal bilim okullarının müfredatlarında bulunmasa da, zihin-zaman-uzay yolculuğu kavramı, insan ruhunda kökleşmiş, zamanın dolambaçlı yollarında hayatta kalmayı başarmıştır ve aktif ve açık fikirli insanların hâlâ zihnini meşgul etmektedir.

İnsanoğlu uzay-zamanının sürekli dizisinin (continuum) ötesini algılayabilir ya da uzayda veya zamanda uzak mesafelerde oluşan olayları görebilir ya da sezebilir mi?

İnsanlar akli becerilerini; okumayı, yazmayı, iletişim kurmayı ve dili geliştirmeden önce, yani evrimimizin daha ilk aşamalarındayken, doğayla kurduğu psişik bağlantılarını koruyordu, ki bunları hayvanlarda ve bitkilerde halen gözlemleyebiliyoruz. Bitkilerin, insanların düşüncelerini telepatik olarak hissettiklerini görmüştük, yazar Rupert Sheldrake, *Dogs That Know When Their Owners are Coming Home and Other Unexplained Powers of Animals* isimli kitabında, hayvan telepatisi konusunda gerçekliği ispatlanabilir yüzlerce örnek veriyor, sıradan evcil köpeklerin, sahiplerine gösterdikleri olağanüstü psişik duyarlılıkları bize aktarıyor.

Henüz fark edilmemiş kanserleri sezen ya da yaklaşan sara nöbetlerini haber veren köpeklerden tutun da, yol üstündeki tehlikeleri bir şekilde sezebiliyor gibi görünen binlerce evcil hayvana kadar, bir çok hayvan, yaklaşan olaylara ve normal du-yularla algılanamayan olası tehlikelere karşı bir tür farkındalık gösteriyorlar.

Depremleri tahmin eden, sahiplerinin hastalıklarını, hatta ölümlerini hisseden, binlerce kilometre uzakta olsa da, kendi ailesine yönelik tehlikeleri sezebilen hayvanlar, kediler, köpekler, atlar, yılanlar, tavşanlar ve tavuklar, uzay-zamanını aşabildiklerini ve sismik aktiviteyi tahmin etmek gibi telepatik ve kehanet-si becerileri olduğunu ispatladılar.

26 Eylül 1997'de İtalyan kasabası Assisi şiddetli bir depremle sallandı. Ancak depremden önceki gece kasabadaki hayvanların hemen hepsinin garip davranmaya başladıkları çok sonra saptandı. Köpekler uluyorlardı, diğerleriye ya kayıtsızdılar ya da huzursuz. Kediler saklanıyorlardı. Kuşların uçuşu düzensizleşiyordu. Sıçanlar lağımlara kaçıyorlardı. Çin'de, sismik aktivel-ler öncesinde, yılanların kış uykusundan uyandıkları ve domuz ve tavuk gibi kümes hayvanlarının tuhaf davranmaya başladıkları kaydediliyor. Hayvanlar depremleri bir şekilde bizden önce sezebiliyorlar, hem de bizim o müthiş teknolojimize rağmen.

Eski kùltùrlerde hayvan davranışları gözlemlenir ve yaklaşan tehlikenin işaretleri olarak yorumlanırdı.

Bu kehanetler “koca karı hikâyeleriyle” ve doğa insanların adetleriyle birleşti ve bazıları günümüze kadar varlığını sürdürdü. Hayvanlar, şamanlar için saygı duyulması gereken güçlü ruhsal varlıklardır. Kartalın keskin görüşüne gıpta edilir. Büyük kedinin gücü ve zarafeti arzulanır. Filin dayanıklılığı onurlandırılır. Yılanın bilgeliğine dikilmiştir gözler. Ayının vahşi kudreti, tilkinin hüneri, köpeğin sadakati. Tüm hayvanların özel güçleri olduğuna ve insana bir şeyler öğretilip ona kılavuzluk edebileceğine inanılıyordu.

İnsan ve hayvan arasındaki bağlar günümüzde de sağlamdır. Bugün, evcil hayvanların olduğu evlerde, çoğu zaman daha az hastalığa rastlanıyor. Hayvanlar bize kayıtsız şartsız sevgi verir. Güçlü psişik özelliklere sahip olan hayvanlardan biri de yunuslardır, bu hayvanlar hastalıkları ve marazları sezebilirler. Florida Keys’de, hayvanların engelli çocukları ve yetişkinlerin iyileşmesine yardımcı oldukları bir program bulunmaktadır.

Dr. Sheldrake insanlar ve hayvanlar arasında güçlü duygusal bağlar bulunduğuna inanıyor. Ona göre bu bağ, iki tarafı birbirine bağlayan uzun bir kauçuğa benzetilebilir. Her bir titreşim ve olay ipin diğer ucunu etkiliyor. Bu örnek bana, çocukken, iki te-neke kutu ve bir tel parçasıyla yaptığımız şu basit telefonları anımsattı!

Bu aurasal veya morfolojik güçlü bağlantı, güçlü bağlarımız olan canlılarla aramızdaki telepatik farkındalığı, yani ipin diğer ucundakilerin “titreşimleri” duyumsamasını açıklıyor, peki ama özel hissimiz ya da bağımız olmayanlarla aramızdaki telepatik farkındalığı nasıl açıklayacağız?

Daha önce gördüğümüz gibi, birbirimize ve tüm evrene atomik ve atom altı seviyedelerdeki bir tür görünmez ve esrarengiz yolla bağlıyız. Bazı bağlar, duygusallık ve bilinç bağlamında di-

gerlerinden daha güçlüdür ve bazı mesajlar, gönderenin ve alıcının arasında faaliyette olan dalga boylarına bağlı olarak yerlerine daha hızlı ulaşırlar.

Düşünceler, zihin ve beyin... tıpkı bir radyo ya da televizyon gibi, farklı dalga boylarında çalışırlar. Zihinlerimizde bir yerlerde, düşüncenin, sesin ve ışığın, hem alıcısı hem de vericisiyiz ve birbirimizle şu ya da bu derecede telepati kurabiliyoruz. Televizyon ya da radyo dalgalarını uzayın içinde göremesiniz ve duyamasanız da, radyonuzu açtığınızda sesin geleceğini, televizyonunuzu açtığınızda görüntünün belireceğini bilirsiniz. Bu durum, zihindeki altıncı hisle tamamen aynıdır. Yayıdığımız düşünce dalgaları görünmezdir. Aura alanı tarafından mütemadiyen alınan bu dalgalardan haberdar olmasını istediğimiz kişinin “frekans ayarını yapmayı” becermemiz gerekmektedir.

Eğer şu aciz hayvancıklar, atlar, kediler, köpekler, yunuslar, domuzlar ve tavuklar, yılanlar ve maymunlar ve hatta bitkiler, gelecekteki olayları hissedebiliyor ya da önceden uyarıda bulunabiliyorlarsa başka varlıklarla ve gelecek zamanlarla aralarındaki görünmez bağlar yoluyla, zamanın ve uzayın fiziksel sınırlarını aşabiliyorlarsa, güya biz “daha üstün” insanların, bu “daha aşağıdaki” yaratıkların sahip oldukları güçlere ve hünerlere sahip dahi olmadığımızı öne sürmek gülünç olmaz mı?

Dr. Sheldrake hayvanın insana telepatikliği konusunda yetmiş ve üzeri vaka incelediyse de, insanın hayvana telepatikliği konusunda sadece beş vaka bulabildi. Telepati kuranların hepsi de kadındı.

Tüm biyolojik türler altıncı hisse sahip mi? Biz insanlar, altıncı his yeteneğimizi kayıp mı ettik, yoksa baskı altına mı aldık? Materyal, bilimsel ve akli başarıları kovalarken, onları evrim tarihimizin sunak taşında kurban mı verdik?

İnsanlar hâlâ bu yeteneğe, altıncı hisse sahipler mi? Eğer öyleyse, altıncı his nasıl iş görüyor?

Telepati&ESP

“İnsanın maneviyatı zamanda ya da mekânda bulunmaz, o bütünüyle sonsuzluktur.”

Meister Eckhart

Hiç çalmaya başlamadan önce telefona doğru yürüdüğünüz oldu mu, ya da çaldığında içgüdüsel olarak kimin aradığını sezdiğiniz? Belki de, yıllardır görmediğiniz bir arkadaşınızı düşünerek yolda yürüyordunuz ve aniden karşınıza çıkıverdi?

Daha da çarpıcısı, çok çok uzakta olmanıza rağmen bir arkadaşınızın ya da sevgilinizin başına gelen bir şeyi hissettiğiniz, ya da gelecekteki bir olaya dair önseziler yaşadığınız ve daha olay olmadan haberini verdiğiniz oldu mu?

Telepatik iletişim insanların şu beş duyudan, görme, duyma, dokunma, tatma ve koklama duyularından, başka bir yolla iletişim kurmalarını sağlar, aralarındaki uzun mesafelerin önemi yoktur. Belki de telepatik iletişim, maddi planda temas ettiğimiz dalga boylarından daha yüksek bir dalga boyunda varoluyordur; belki de daha üst boyuttaki bir iletişim biçimiyle ilgilidir.

Süpersicim teorisine kısaca geri dönelim. Daha üst boyutlar kavramı bize, belirli titreşimlerin ve enerjilerin, cismani dünyanınkinden farklı normal duyularla algılanamayan bir titreşimsel frekanslar düzleminde varolabildikleri fikrini veriyordu. Öyleyse telepati, atom altı düzeyde kurulan bir iletişim olabilir mi?

Fizikçi JS Bell, 1964 yılında, konuya dair matematiksel bir ispat sundu. Bu ispat, atom altı partiküllerin uzayı ve zamanı aşan bir yolla bağlı olduklarını, böylece birinde ne olursa, diğer tüm partikülleri aynı anda etkilediklerini ileri süren teorisini doğruluyordu. Atom altı bağlantılar anlaktı ve yolculuk etmek için zamana ihtiyaç duyulmuyordu.

Einstein, her hangi bir partikülün ışıktan daha hızlı yol almasının imkansız olduğunu düşünse de, Bell'in teoremindeki sonuçlar "süper lümen" olarak görülebilir, bir başka deyişle, söz konusu işlemler ışıktan daha hızlıdır. (Ben bu süper lümen parçacıkların tachyon olarak bilindiklerini kabul ediyorum.)

Öyleyse şimdi bu tachyonların saf düşüncenin cismanileşmiş halleri olmaları mümkündür, çünkü, telepati konusundaki bilgilerimizden çıkarsayabildiğimiz gibi, telepatik iletişim alıcının ve vericinin uzaklıklarından tamamen bağımsızdır, bundan dolayı da ışıktan daha hızlı hareket eder.

Atom altı seviyedeki bütün maddenin bu süper lümen bağlantısallığı, Paul Davis'in atomik ve atom altı olarak tüm kainatta, her yerde ve her zaman aşikâr olan "süper güç" olarak gönderme yaptığı şeyin belki de ta kendisidir. Eğer enerji/ışık formu -belki de saf 'ZİHİN'- olarak gözükün ve aslında en derin ve en mükemmel seviyelerde, her şeyin bütününde, her şeyin mevcudiyetinde varolan, ama BİR olan bu "yüce evrensel bilincin" her yerde ve her zaman bulunuşunu kabul edersek, bilince bakışımızı temelden değiştirmemiz gerekebilir.

Gerçektende bizler artık, bu hudutsuz ve gizemli evrendeki bireysel varlıklar değiliz, bizler bütünü kısımlarıyız; yaradılışın birliğinin, en yüksek varlık seviyesindeki saf zihnin ve madde şeklinde görünür olan düşüncenin parçalarıyız.

Değişmiş bilinç halleri sırasında sıklıkla rastlanan, aşkınsal "tüm varlıkla bir olma" tecrübesini hatırlayacaksınız. Eğer yaradılışın tamamı dev bir organizmaysa, o zaman belki de ayrılık diye bir şey yoktur. Bu sadece bir yanılsama ve gerçekte bizler, yaradılışın her parçasıyla her yerde ve her zaman bağlantıyızdır. Çünkü özünde zaten oradayız. Esasen biz şimdi her yerdeyiz, ancak elbette ki atom altı seviyede.

Gördüğümüz gibi her birimizin içinde, evrene elektromanyetik güç alanı (aura) yoluyla bağlanan atom altı bir dünya varolu-

yor, halihazırda belirttiğimiz gibi evrenin herhangi bir yerinde, zaman ve uzay önemli olmaksızın olan herhangi bir olay elektromanyetik gövdede (aura) derhal hissediliyor. Bu olay, dalgalar ya da titreşimler yoluyla gerçekleşiyor.

Bu bilginin elektromanyetik alandan bilinçaltına, oradan da bilince transferi, basit bir formaliteden başka bir şey değildir. Bilinçaltının yapması gereken şey yalnızca, kendi elektromanyetik güç alanının atom altı yapısında aldığı bilgiyi, sizin ve benim farkında olduğumuz bilinçli zihin seviyesine geçirmektir. Bu ise, genellikle semboller yoluyla yapılır ve bu semboller işitsel, görsel, dışsal ya da içsel olarak kavranabilir sembollerdir.

Görüştüğüm bir medyum, “başkalarının göremediğı” şeyleri gördüğünü iddia ediyordu. Tüm dışsal etkilerden kendini soyutluyor ve gözlerini kapatarak, rüyaya benzeyen görüntüleri/sembollerini sessizce izleyip, başka herhangi bir şekilde mevcut olmayan bilgileri elde edebiliyor. Aynı anda vücudunda duyular hissettiğini ve bu duyuların başka birinin ruh halini, rahatlığını, korkusunu, öfkesini ya da neşesini vs. yansıttığını söylüyor. Kendine bir tür “güç” verip ona güvenerek, bu güce kanal olduğunu ve böylece yorum yapabildiğini anlatıyor. Medyum, elde ettiğı bilginin söz konusu kişiyle ilgili olduğuna inandığını söylüyor.

Bu bayan daha sonra, kendi enerji alanının içine karışabildiğinden, onunla “bir olabildiğinden” böylece içsel bilgiye ulaşabildiğinden de bahsetti. “Bundan çok daha karmaşık,” diye ekledi, “çünkü o bilginin anlattığı şeyler benim parçam ve o anda enerji alanı, geçmiş, şimdiyi ve geleceğı yansıtıyor. Mesafe söz konusu değil. Mesafe fizikseldir ve enerji alanı söz konusu olduğunda, konu dışsıdır.”

İnsan türü olarak bizler, birbirimizle ve çevreyle iletişim kurarak karmaşık analitik ve dilsel beceriler (sol beyin) geliştirmeden önce, telepatik yollarla çevresel faktörleri değerlendirme (sağ beyin) becerilerimizi kullanabiliyorduk. Diğer hayvan tür-

leri, evrim sürecinde sol beyin aktivitelerine yönelik gelişim geçirmedikleri için, hâlâ sağ beyinleriyle uyum içindeler ve oldukça telepatikler.

İnsanların hâlâ telepatik güçleri var mı? Altıncı hissin varlığını destekleyen bilimsel kanıtlara sahip miyiz?

İskoçya'daki Edinburgh Üniversitesinde yapılan telepati ve ESP konusunda halen sürdürülen araştırmalarda önemli sonuçlar elde edildi. Rasgele seçilen gönüllülerle yapılan tamamen kontrol altındaki deneylerde, yüzde 45 başarı elde edildi. Sonuçlar, mantığa meydan okuyorlardı.

“Göndericinin” ve “alıcının” kesinkes birbirlerinden ayrı tutuldukları, bilimsel olarak kontrol edilen deneylerde, gerçek telepati güçlerinin varlığına dair güçlü kanıtlar ortaya çıktı. Titizlikle kontrol edilen bu deneylerde, “göndericiden” bir dizi görüntü içinden birini seçmesi ve seçtiği görüntüyü “alıcıya” “yönlendirmesi” istendi. Yapılan tüm çalışmalar, deneylerde ortalama rakamların üzerinde bir sonuç yakalandığını gösterdi. “Ganzfield” denilen bu deneylerde, seçilen görüntülerin doğru tayin edilme oranları, tamamen şans eseri diye nitelendirilebilecek oranların çok üzerindeydi.

Edinburgh Üniversitesi Parapsikoloji Koestler Kürsü Başkanı Profesör Robert L Morris'e, yaptığı deneylerin istatistiksel sonuçlarıyla ilgili fikrini sorduğumda bana şu cevabı verdi: “İnsanlardaki telepati gücüyle ilgili kesin fikirlerim yok. Bununla beraber insanların bazı ilave iletişim araçları vasıtasıyla çevreleriyle etkileştiklerine dair, sayısı gittikçe artan ses kanıtlarına ulaşıyoruz. Ancak sonuçlar hâlâ çok fazla ‘gürültülü’ ve bu da sistematik bir çalışma yapmamızı zorlaştırıyor. Karşı karşıya olduğumuz şey, yeni bir beceriden daha fazlası olabilir. Araştırmamızda, göndericinin olduğu ve olmadığı durumlarla ilgili sonuçlar elde ettik. Bu yüzden kanıtlarımız bir tür genel ESP kanıtları olabilir, yani muhakkak ki telepatiyle ilgili bir ispat olmaları gerekiyor. İnsan iletişimi ve bu alanı ilgilendiren her konuda bir

şeyler öğrenmekle ilgileniyorum, ancak 'ispat' gibi terimler kullanılmaktan kaçınıyorum, çünkü ispatlar teknik olarak mantıkçılar ve matematikçiler tarafından elde edilirler. Bilimdeyse, her zaman biraz şüpheye yer vardır.”

Telepatik güçlerle ilgili yirmi yılı aşkın süredir yoğun bir çalışma yürüten kurumun adını öğrenmek sizi biraz şaşırtabilir; çalışmaları yürüten Amerika Birleşik Devletleri Hükümetinin ulaştığı sonuçlar ziyadesiyle olumlu. Maryland'de bulunan Fort Mead'daki CIA ve DIA idaresi altında yürütülen çalışmalarda ana maksat, hassas bilgiler elde etmek ve akli hedeflere sadece zihin gücüyle nüfuz edebilmek için fiziği kullanmak. Bu program “Uzaduyum” olarak adlandırılıyor.

Ancak uzaduyum denekleri pek çok çalışmada olduğu gibi rasgele seçilmiyor, halihazırda psişik deneyimler yaşadıkları bilinenler arasından özel olarak seçiliyor. Bunlar, beden-dışı ve ölüm-anı deneyimleri yaşamış olanlar, yabancılar (uzaylılar) tarafından kaçırıldıklarını ve UFO'larla kontak kurduklarını söyleyenler ve bu insanların sayıları da oldukça yüksek. Hatta bir deneklerden biri de, savaşta başına aldığı darbeden sonra psişik deneyimler yaşamaya başlamış.

Yıllardır bu projede çalışan Ingo Swan biraz çalışmayla herkesin bu becerileri geliştirebileceğine inanıyor, bir diğer psişik olan Dr. Keith Harary ise bu izlenimleri “görüntüler ve hisler yoluyla, sanki bilinçaltı bir seviyede, zihninin bir yanı diğeriyle iletişime geçmeye çalışıyormuş gibi” edindiğini ve hatta hislerin, kokuların ve tat duyusunun bu deneyimin algısal kısımları olduğunu söylüyor.

Uzaduyum projesinde yer alan bir başka psişik, yaşadığı tecrübenin sanki bir “tarayıcıya” sahip olmak, ya da bu bilgiye ulaşmak için “zihninde bir kanal” açmak gibi olduğunu söylüyor. Programda yer alan bir başka kıdemli askeri personelse şöyle diyor, “Orada bir şey olduğunu biliyoruz, açıklayamıyoruz, fakat işe yaradığını biliyoruz.”

Birey olarak telepatik güçlerimize nasıl erişeceğiz?

Zihni açmak için, öncelikle zihni kapatmalısınız. Garip bir Zen bilmececi gibi görünebilir bu. Oysa çok basittir. Öncelikle zihninizin cismani dünyayı algılayan kısmını (sol beyin) kapatmalısınız, ardından alfa dalgaları oluşturmak için basit teknikler kullanarak görünmeyenin dünyasıyla bağlantılı olan zihninizi (sağ beyin) açmalısınız. Telepatik bilgi elektromanyetik güç alanı dahilindeki atom altı seviyesinde, mütemadiyen alınmaktadır. Yapmanız gereken tek şey, bilinçli zihni (sol beyin) durdurmak, söz konusu özneye ya da nesneye odaklanmak ve (sağ) beyin (bilinçaltı) vasıtasıyla gelen düşünce izlenimlerini dinlemek. Bu izlenimler karşısında alıcı olmak mecburiyetindedir. Basitmiş gibi görünüyor, fakat odaklanmayı ve yoğunlaşmayı böyle mükemmel şekilde öğrenmek biraz vakit alacaktır.

Bu zihni kabul, nerede ve hangi organ vasıtasıyla oluşur? Bu psişik izlenimleri nasıl ve nerede karşılırsınız? Sık sık gönderme yapılan bu “yazıcı” tam olarak nerede bulunuyor?

Alnın tam ortasında bulunan salgı bezi, beyin epifizi olarak adlandırılır. Bu bez ayrıca, Doğu Edebiyatında ve Ezoterizmde, “Üçüncü Göz Çakrası,” bazen de kısaca “Gönül Gözü” olarak bilinir. Hepimiz “Onu gönül gözümle gördüm” ifadesini duymuşuzdur. “Gönül gözü”, altıncı his olabilir mi?

Sudaki akrabalarımız yunuslarda bu salgı bezi merkezi alnın ortasında bulunur ve ufak bir manyetik alanla tanımlanır. Kardeşlerimiz yunuslar bu nokta vasıtasıyla, okyanuslardaki evlerinde birbirlerine bilgiler yollar ve alırlar. Şu meşhur Üçüncü Göz Merkezi aslında, görünmez elektromanyetik bilgiyi bireysel hayat formlarına akıtan manyetik bir alıcı mı? Üçüncü göz merkezi binlerce yıldır, sayesinde daha yüksek ve daha mükemmel titreşimsel evren(ler)e bağlanabildiğimiz, “ruhsal” merkez olarak kabul edilmektedir.

İsa “Haydi görünüşü durulaştır ve tüm bedenini ışıkla dolsun”

derken buraya gönderme yapmaktadır. Üçüncü göze yapılan bu açık ve doğrudan gönderme, bir darbimesel olmasının yanı sıra çok derin anlamlar da taşır. İsa Hindistan'ı uzun uzadıya gezmişse, Doğu kavramlarıyla aşinalığı da olmalı, Yogilerden ve Brahmanlardan üçüncü göz hakkında bir şeyler öğrenmiş olmalıdır. Öyleyse ışığın içsel dünyasına bağlanmamızı sağlayan üçüncü göz merkezi, yani gönül gözü müdür? Bizler, bu atom altı itkileri, ışık alanı (aura) üzerinde mi karşılıyoruz?

Gözlerimizi kapattığımızda alfa dalgalarını otomatik olarak üretmeye başlarız. Sonrasında, beyin epifizinin üzerindeki üçüncü göze odaklandığımızda, Alfa dalgalarının ortaya çıkışı daha da hızlanır. Meditasyon yapan insanların üçüncü göze odaklanmalarının nedeni budur.

Daha öncede incelediğimiz gibi, doğal ya da yapay olarak ortaya çıkmış Alfa Dalgalarıyla bağlantılı gözüken değişmiş bilinç halleri yaşamaya muktediriz. Bilincimizin değiştiği bu anlarda, şu anki referans noktalarımızın ötesindeki uzay/zaman olaylarına erişebiliriz. Bu erişimi, görsel biçimler şeklinde (bir sembol, bir resim ya da izlenim) ya da işitsel bir formda, yani gerçekten de zihnin kulağıyla algılanan bir ses ya da mesaj şeklinde kucaklayabiliriz. Bu deneyimi, "içgüdüsel" bir his şeklinde de yaşayabiliriz.

Milyonlarca vakaya ve insanların hakikaten de, bir nevi telepati ya da ESP deneyimi yaşayabildiklerine dair, dünya çapındaki birçok eski ve yeni bilimsel kanıtı rağmen, bilim camiası, psikologlar ve tıbbi dogmatikler, kendilerine has bir hevesle, altıncı hissin varlığını reddetmeyi sürdürüyorlar.

Bununla beraber, yeni bir bin yıla başlarken, dünyadaki evrimsel trend açıkça, zihinsel, telepatik ve psişik güçlerimizin geliştiğini gösteriyor. Her gün binlerce insan, henüz bilim tarafından açıklanmaları yapılmamış psişik deneyimler yaşadıklarını söylüyorlar.

Bilimsel kanıt olsa da, olmasa da, bizler her zaman tüm evrenle uyum içindeyiz ve bu becerileri geliştirmek, kendi iç seslerimizi ve sevgili hayvan dostlarımızın seslerini dinleyerek elde edebileceğimiz iç görüden faydalanmak mecburiyetindeyiz.

Kehanet ve Gaipten Haber Verme

“Bütün mistik ve dini gelenekler, dinin bütün tuzaklarını aşan kutsal vahiy kavramının yanı sıra, çok özel bazı teknikler de sunarlar.”

Prophecy, RJ Stewart

Telepati ve ESP, hiçbir iletişim aracı bulunmamasına rağmen, uzak kaynaklardan anında bilgi toplamamızı sağlarken, çok daha ilginç bir psişik ya da telepatik iletişim biçimi vardır ki, sadece uzaydaki uzak noktaları görmemizi değil, aynı zamanda belirli bazı koşullar altında, zamanda uzak anları görmemizi de sağlayabilmektedir.

Yazar Michael Drosnin, *Bible Code*'da, dünyanın belli başlı grup teorisi (kuantum fiziğine temel teşkil eden matematik alanı) uzmanlarından olan, İsraili matematikçi Dr. Eliyahu Rips'in hikâyesini, belgelerle sunuyor. Rips, İncil'de gizli bir kod keşfetti. Bu kod, İncil'in yazıldığı tarihten binlerce yıl *sonraki* olayların ayrıntılarını haber veriyor gibi gözüküyordu. İncil'de İkinci Dünya Savaşı, Ay'a Seyahat ve Hale-Bopp kuyruklu yıldızının Jupiter'e çarpacağı da öngörülüyordu. *Bible Code* ayrıca, Başkan Kennedy ve Yitzhak Rabin suikastlarını da doğru olarak haber veriyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir? Tarihimiz bizden binlerce yıl önce yaşamış olanlar tarafından nasıl bilinebilir? Bu durum geleceğin tesadüfi olmadığını, zaten yazılı olduğunu göstermiyor mu?

Alın yazısı konusu, pek çok Batılı insanda nefret uyandırsa

da, -ki öncelikle “Peki ama benim özgür iradem ne olacak?” sorusu sorulur ve bu en öfkeli itirazdır- takdiri ilahi teorisi, geleceğin tahmin edilebilir olduğuna dair giderek artan kanıtlar ışığında, ebediyen göz ardı edilemeyecektir.

Kirlian fotoğraf tekniği uygulanan iki eşit yaprağın küçük enerji alanlarında ya da auralarında kendilerine ait geleceklerinin yazılı olduğunu daha önce görmüştük. Bu durum bilimsel olarak da kanıtlanmış ve olayların maddi planda kendilerini göstermezden önce bu görünmez enerji alanında gerçekleştikleri doğrulanmıştı.

Gelecekteki olaylar bir gün cismani düzlemde gerçekleşmek üzere halihazırda enerji alanında bekliyorlarsa, bizler bir şekilde bu kodun şifresini çözebilir miyiz?

Esrarengiz gizemci ve kahin Nostradamus’u düşünmeden, gaipden haber verme ve kehanet üzerine kafa yormamız mümkün değildir. Nostradamus on altıncı yüzyılda bazı sihirli ritüelleri ve astrolojiyi kullanarak geleceği hayret verici bir kesinlikle tahmin etti. Pek çok kehanetinin arasında, kusursuz bir şekilde öngördüğü Büyük Londra Yangını, İkinci Dünya Savaşı ve Başkan Kennedy Suikastı da vardı.

Eğer gelecek halihazırda “yazılı” ve önceden takdir edilmiş olmasaydı, Nostradamus milyonlarca gelecek “alternatifi” görecekti ve bu kadar fevkalade kehanetlerde bulunamayacaktı. Ayrıca nasıl olur da, *İncilin Şifresi* ve Nostradamus aynı şeyleri, İkinci Dünya Savaşı ve Başkan Kennedy Suikastının da aralarında bulunduğu olayları haber verebildi?

Daha önce incelediğimiz gibi, cismani âlem, görünmez bir enerji alanının zuhur etmesiyle ve cismani düzlemde gerçekleşecek olaylar daha önce bu alanda varlığa geliyorlarsa, bu enerji alanı halen üretiyor olmalıdır, ya da başka bir deyişle, “gelecek” gerçekten görünür olmadan önce, yani cismani düzlemde zuhur etmeden önce, onu üretmiş olmalıdır.

Değişimleri yeryüzü düzleminde görünür olmadan önce sergileyen böyle bir enerji alanına, bizim ve gezegenimizin sahip olduğunu kabul edersek, evrenin de bir auraya ya da elektromanyetik güce (anti-materyal evren?) sahip olduğunu ve cismani boyutta meydana gelecek olayların tüm evrenin aurasında zaten yaratılmış olduğunu düşünmeye bir adım yaklaşmışız demektir.

Ayrıca, astrolojiye geri dönersek ve gezegen enerjilerinin birbirleriyle münasebetlerinin matematiksel olarak tahmin edilmesi vasıtasıyla, bu enerjinin yaşayan formlar üzerindeki gerçekleştirmelerinin öngörülebildiğini hatırlarsak, geleceğin halihazırda yazılı olduğu gerçeği üzerinde düşünmeye mecburuz demektir. Pek çok resmi din, gaipten haber vermeyi ve kehaneti kozmolojinin meşru bir kısmı olarak kabul etmese de, dini metinlerin çoğu bu kehanetlerle doludur ve bunlara İncil'de dahildir.

Elbetteki hiçbirimiz, peygamber ya da kahin değiliz. Çoğu insan gelecek hakkında kehanetlerde bulunabilmelerini sağlayan spontane aydınlanmalar yaşasalar da, kimileri de geleceklerine ışık tutacak bir kılavuz arıyorlar, astrologlara, tarot okuyucularına, medyumlara, gaipten haber verenlere (falıcı), rune okuyucularına başvuruyorlar; çünkü gelecekle için bir rehber, bir fikir bulma çabası içindeler.

İnsanların şu ya da bu kahinin yanında bilgelik arıyor olmaları yeni bir şey değildir, insanlık tarihinin başlangıcından beri bu böyle devam ediyor. Yuva diye adlandırdığımız bu büyük ve gizemli dünyada, daima yardım ve kılavuz ararız. Bu anlaşılabilir bir şey. Olası olaylara karşı önceden uyarı arayışı içinde olmamız günah değildir, çünkü önceden uyarılmak demek, önceden silahlanmak demektir, özellikle de depremlerde ve diğer doğal afetlerde. Geleceğin neler getirdiğini ve buna en iyi şekilde nasıl hazırlanacağımızı bilme ihtiyacı, günümüze değin yaşamıştır.

Gaipten haber vermeyi, astrolojiyi ve kehaneti, Kilise karşıtı

kişilerce ve kafirlerce uğraşılan işler olarak niteleyen Hıristiyan Kilisesi, İsa'nın kehanet konusunda bir usta olduğuna aldırma-
makta ve bu gerçeği yok saymaktadır. Hakikaten de İsa ihanete
uğramadan önce Peter'e kısaca şöyle demişti, "Horoz ötmeden
önce beni üç kez inkâr edeceksin". Yeni Ahit'e göre bu gerçek-
ten de olmuştur. Kilise ve "Hıristiyan Öğretisi" tarihleri boyun-
ca, mistiklere ve mistik hünerlere karşı bilerek düşmanca bir ta-
vır sergilediler, öyleyse, İsa'nın tüm zamanların en büyük misti-
ği olduğunu tamamen unutmuş durumlar ya da bunu bilmez-
likten geliyorlar.

Uzayın ve zamanın doğası hâlâ incelemeye ve tanımlamaya
tabiidir, her ne kadar bilinçli zihne göre zaman ve uzay sabit bir
gerçeklik olsalar da, şu ana kadar yaptığımız bilinçaltı inceleme-
leri bağlamında, ikisi de varolmamaktadır.

Rüyalar ve Önseziler

"Rüyalarda ve hülyalarda izhar olan bilinçaltına dikkat eden
birey, tutum ve yaklaşımını değiştirme kararı alır, geldiği bu
noktada, egosu ve iradesi daha üst bir noktadadır ve artık
kendi imali olmayan tümleyici bir faktör tarafından idare
edildiğinin farkındadır. "

Essential Jung, Carl Jung

Rüyaların maksadı ve anlamı ne olabilir? Bu konu insanlığı
çok eskilerden beri heyecanlandırmaktadır.

Ta ilk rüya görüldüğünden beri, gördükleri rüyalar yoluyla
olayları algılayan ve bunu mevcut uzay-zamanı senaryosu dışın-
da gerçekleştiren kişiler vardır. Eski kabile insanları için rüyalar
büyük anlam ve önem taşıyordu. Hatta Kızılderililerin düzenli
olarak yaptıkları "rüya festivalleri" bile vardı. Bu festivalde ka-
bile üyeleri bir araya toplanır ve görülen rüyalar incelenerek ka-
bilenin gidişatına ilişkin kehanetler ve alametler saptanırdı.

Modern toplumlarda, kişisel psikoloji analizleri dışında rüyalara çok fazla itibar edilmese de, pek çok büyük medeniyet ve kültürlerde, Afrika'da, Aborjin'lerde, Hindistan'da, Çin'de, Mezopotamya'da, Mısır'da, Arabistan'da, Yunanlılarda, Roma'da ve Avrupa'da, rüyaların anlamları ve yorumları vasıtasıyla, devletin ve kişinin durumuna dair işaretler aranırdı.

Sizinde bildiğiniz gibi, rüyalarda zaman ve uzam bulunmaz. Rüyalarda olmak istediğimiz yerde oluruz. Rüyalarda o anki gerçekliği, düşüncelerimizin, isteklerimizin ve arzularımızın o anki görünümünü deneyimleriz.

Her ne kadar Batı düşüncesinin modaları ve trendleri materialist gelişmeleriyle bağlantılı olarak büyük değişimler gösterse de, Şamanlar doğal dünyayla ve rüyaların dünyasıyla olan bağlantılarını koruyorlar. Geçmişleri 60,000 yıl önceye dayanan Avustralya Aborjinleri eski geleneklerini hâlâ sürdürüyorlar ve hızla önemini kaybeden ilkel ve gizli bilgi sistemiyle aramızda sapa sağlam bir hayati bağ kuruyorlar. Aborjinler, "Rüya Zamanının" geçmişin, şimdinin ve geleceğin bir arada var olduğu ve rüya görülerek erişilebilen evrensel bir enerji hali olduğuna inanıyorlar.

Pek çok eski kabile kültüründe olduğu gibi, Kuzey Amerika Kızılderilileri de Aborjinlerle aynı inançları paylaşıyorlar, bir Oglala Sioux olan ve Oturan Boğa'nın bir arkadaşı olan Çılgın At, insanların yaşadığı dünyanın, gerçek dünyanın bir "gölgesi" olduğuna inanıyor. Ona göre, 'gerçek dünyaya' girebilmek rüya görmesine bağlı, ve 'gerçek dünyada' her şey dans ve titreşim halinde gözüküyor.

Çılgın At'ın maddeyi dans eder ve titreşir halde algılayışı, bilinçaltında kuantum fiziğinin bilgisine sahip olma ihtimalini ve "rüya dünyasında" algıladığı dünyanın, içinde tüm cismani formların aslen yaratıldığı madde-öncesi enerji dünyası olduğu fikrini akla getiriyor.

Rüya dünyası, 'gerçek dünya' olabilir mi, ya da 'gerçek dünya' olarak düşündüğümüz şey bir rüya mı? Çinli filozof Lao Tse şöyle diyor, "Kendini rüyasında kelebek olarak gören bir insan mıyım, yoksa insan olduğu rüyasını gören bir kelebek miyim?"

Kelebek çok eski zamanlardan beri ruhun sembolüdür.

Modern Batı biliminin uykuya ve rüyalara bakış açısı, bilinçli zihin tarafından tüm gün boyunca elde edilen datayı "yükleyecek" olan beynin şalter kapatma ihtiyacı olarak şekillense de, binlerce yıldır mistikler arasında rağbet gören çok daha malumatlı bir teori bulunmaktadır.

Deniyor ki, uyku sırasında, "ruh" ya da "can", yani kişinin "bilincinin özü" (elektromanyetik güç alanı, aura, astral beden, ruhsal beden), ruhsal dünyaya (fizik-ötesi dünyaya) gitmek için bedeni terk eder ve başka bir boyutta yapılan bu yolculuğun kayıtları da rüyalarda bulunur.

Ruh geceleri bedeni terk mi ediyor?

New York'taki Maimonides Tıp Merkezinde ince elenip sık dokunarak yapılan bilimsel denemelerde, uyuyan gönüllülerden, göremeyecekleri bir yerde saklanmış olan paket ya da zarflardaki bilgileri elde etmeleri istendi. Uykularında rüya gören bu gönüllülere, zarfların yerini bulmaları ve içlerinde ne yazdığını kaydetmeleri söylendi. Ertesi sabah, paketlerin ve zarfların içinde ne olduğunu tarif edebilen kişi sayısı şaşırtıcı derecede çoktu.

Aşağıdaki hikâye "rüya seyahatlerini" kanıtlayan ilginç bir vaka gibi görünüyor.

"Birkaç yıl önce bir arkadaşım garip bir rüya gördüğünü itiraf etti. Rüyasında annemin evini ziyaret etmişti. Sonra, annemin evinin içini en küçük ayrıntısına kadar tarif etti. Arkadaşım oraya daha önce hiç gitmemişti. Bense, ne annemin nerede yaşadığından bahsetmişim ne de adresi vermiştim."

Uzak ve bilinmeyen bir mekânın tarif edildiği benzer bir vaka ise şöyle: “Evin içine doğru uçtuğumu çok net hatırlıyorum. Giderken evin dekorunda kullanılan renkleri not ediyordum. Koridor açık pembeydi, cam kapıların bulunduğu koridora bağlanan oturma odasıysa pastel yeşili. Ön kapıdan uçarak çıkarırken -kapıya doğru dosdoğru uçuyordum ve hâlâ yerden iki metre yukarıdaydım- evin ön cephesinin beyaz olduğunu ve girişin iki yanında iki uzun çam ağacı olduğunu fark ettim. Daha sonra arkadaşım, ayrıntılarını verdiğim evin tıpatıp kendi evi olduğunu doğruladı.”

Yukarıdaki örnek, gelecekteki olaylardan haber vermekle ilgili olmasa da, aşağıdaki örnek söz etmeye değer.

“Üç gece üst üste aynı garip ve sinir bozucu rüyayı gördüm. Rüyamda büyük bir şehrin üzerinde uçuyor gibiydim, ya da en azından perspektifim yerden yüksekteydi. Şehirde pek çok uzun bina vardı, ancak maalesef her şey bozulmuş görünüyordu. Şehrin bazı yerleri alevler içindeydi, çökmüş binalar ve molozlar vardı, arabalar şehrin her yanında hareketsiz duruyorlardı ve bazıları ağır şekilde hasarlıydı. Kıyamet günü yaşanıyor gibiydi ve bir felaket atmosferi vardı. Bu rüyalar benim için fazlasıyla aşıkardı, çünkü normal rüya rutinimi izlemiyorlardı ve çok fazla rahatsız ediciydiler. Öyle etkileyiciydi ki, pek çok insana anlattım.

“Aynı rüyanın dördüncü gününün sabahında gazetede şu başlığı okudum: “Büyük Deprem Los Angeles’i Vurdu.” Artık biliyordum. Bütün bunların ne demek olduğunu o an anlamıştım.”

Rüyalardan haber almak ve önseziler yaşamak nadir görülen durumlar değildir.

İngiltere’den Chris Robinson birkaç önemli olayı kesin olarak tahmin ettikten sonra, sebatkar ve doğru tahminleriyle tanınan bir kişi oldu ve polise, araştırmalarında yardımcı olmaya başladı. Chris, bir gece rüyasında, hırsızların arabasını çalmaya

çalıştıklarını söyleyerek kendisini uyaran büyük annesini gördükten sonra, bu gücü aniden kazandığını anlattı.

Ertesi gün bir komşusu, bir grup gencin arabasına girmeye çalıştıklarını gördüğünü ve gecenin bir yarısında onları kovaladığını söylemişti. Chris'in yıllar önce ölmüş büyükannesi olanları nasıl görmüştü ve nasıl rüya yoluyla bağlantıya geçmişti? (Ruhsal Varlıkların Yol Göstermeleri konusuna bu bölümün sonunda geleceğiz.)

Öyleyse rüyalar, gerçekten "hayaller" değil de, bambaşka bir boyutta gerçekleşiyor olan ve bilinçli zihinlerimizle normalde algıladığımız gerçekliğin bir kaydı mı?

An Experiment with Time kitabında yazar WG Dunne çok önemli olaylar olmasalar da, gençken rüyalarında, gelecekte olacak kimi olayları görebildiğini bize anlatıyor. Böylelikle, zaman ve uzayın, "rüya halindeyken" bizim bildiğimiz şekilde var olmadıklarını ve kişinin zamanda, geçmişe de geleceğe de aynı şekilde seyahat edebileceğini ve böylece gelecekteki olayları tahmin edebileceğini fark etmiş.

Kitabında şöyle yazıyor, "Netice itibariyle evren gerçekte zamanda uzanır ve yayılır ve bizim orantısız görüş alanımızın, yani gelecekteki bölümün anlaşılabilir bir şekilde kayıp olmasının ve çoğalıp artan geçmiş zamanın yol alan şimdiyle bağının kopmasının nedeni, sadece uyanık olduğumuzda var olan ve tamamen akıl tarafından konulan engellerdir. İşte bu yüzden, bu ortak network sadece uzayda –şu yada bu şekilde– uzanmaz, aynı şekilde zamanda da geriye ve ileriye doğru yayılır."

Ruhumuz ya da bilincimiz geceleri fiziksel bedenimizi terk ediyor ve uzayın/zamanın başka bir boyutunda canının istediği gibi dolaşmak üzere özgür kalıyor olabilir mi?

Hiç kendinizi uçarken gördünüz mü, ya da gece yarısı vücudunuzda bir sarsıntıyla uyandınız mı? Ya da belki bir gece yarısı uyandığınızda hiçbir şekilde hareket edemiyordunuz? Bu du-

rum uyku felci olarak bilinir. Genel geçer bir tıbbi açıklaması olmamakla beraber ruhani kişiler bunun, hâlâ dışarıda olan astral bedeninizin fiziki bedeninize girmek üzereyken oluştuğuna inanıyorlar. Bahsedilen bu tecrübelerin sonuncusunu yaşayan herkes, ancak yüksek bir zihinsel çabanın ruhu bedene geri döndüreceğini bilir. Bunlardan herhangi birini yaşadıysanız, kendi rüya yolculuklarınızın bilincine varmaya başlıyorsunuz demektir.

Kendi rüyalarımızdan çıkarsadığımız başka bir şey de, rüyalarda zamanın olmadığı, sadece “şimdinin” olduğudur. Rüyalarımızda uzay-zaman-mekân bulunmaz, “her yerdeyizdir”. Rüyalarımızda uçabiliriz.

5

Her Şey Zihindir

Beden-dışı deneyimler

“Çok kolay görünüyordu, önce birinci kattan denediler, sonra da yataktan, ama her defasında yukarıya gideceklerine aşağıya düŐtüler. ‘Peki sen nasıl yaptın?’ diye sordu John dizine vurarak. Peter marifetli bir çocuktur. Şöyle cevap verdi. ‘Önce sevgi dolu ve harika düşünceler getirirsin aklına ve onlar seni yukarıya kaldırırılar... A tabii ki, önce üzerine peri tozu serpmeleri gerekir. ’”

ˆ *Peter Pan, JM Barrie*

Uçma düşüncesi insanları her zaman büyülemiŐtir. Belki de insan ruhunun içinde, uzayı/zamanı ve yerçekimini aşabileceğimizi ve gerçektende uçabileceğimizi düşündüren bir Şey –belki uzak bir anı, belki bilinçaltı bir kavrayış– vardır. Elbetteki fiziksel bedenlerimizle uçmak için hava taşıtı kullanmamız gerekir, ama tüm kültürlerin mit ve efsanelerinde uçmaktan bahsedilir. Elbette ki bedenle değil, ruhla ve zihinle uçmaktan.

Pek çoğumuz için uçmak genellikle sadece rüyalarımızda ba-

şarabileceğimiz bir şeydir, fakat uyurken değil uyanırken de (bedenlerinden dışarıya) uçabildiklerini anlatan pek çok insan var. Bu nasıl mümkün olabilir?

Bedeni uykuda ve son olarak da ölüm anında terk eden ruh kavramı, pek çok din tarafından kabul görür. *Future Science* isimli kitabın yazarları Krippner ve White, bu ruhsal vücudun varlığını kabul eden 69 esas dini sıralıyorlar.

Ruh, cismani formu hem önceleyen, hem de yaratan sonsuz ve ölümsüz bir bilinçtir. Bireyin bu bilincinin, fiziksel bedeninde varolan ve şimdiye kadar kabaca “elektromanyetik güç alanı”, “aura”, eterik beden, astral beden ve benzeri isimlerle tarif ettiğimiz daha üst enerjiyle bağı vardır.

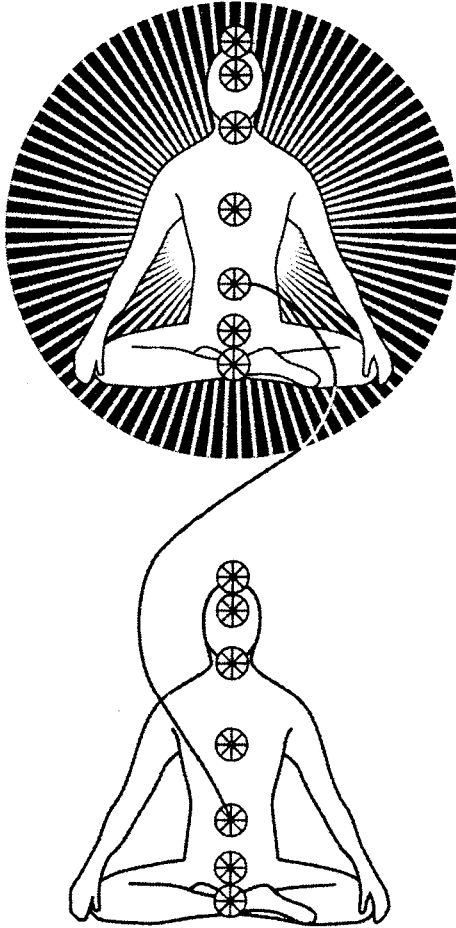
Her şey gibi yüce enerji ya da bilinç tarafından yaratılan her bir ferdi ruh (insan ya da başka bir şey), kendinden önce gelen hem de bu yüce enerjiyi ihtiva eder. Hepimiz nihayetinde, hem atomik hem de atom altı seviyede var oluruz. Fiziksel biçimlerimiz, kesin ve net bir şekilde belirlediğimiz gibi, bu enerjinin doğrudan meydana çıkışıdır.

26 Ekim 1959'da iki Amerikan atom bilimcisi Nobel Fizik Ödülünü aldılar, anti-protonu keşfetmişler ve maddenin partikül ve anti-partikül olarak iki formda varolduğunu kanıtlamışlardı. Bu yeni teorinin önermelerine göre, başka bir dünya, tamamen anti-maddeden yapılmış bir anti-dünya olabilirdi. Bu anti-materiyal dünya, materyal dünyanın yörüngesinin tersi yönde dönen atomik ve atom-altı partiküller içeriyordu.

Anti-materiyal parçacıklar nasıl açıklanabilir?

Dünyanın ilk eski yazılarından olan *Bhagavad Gita*, imal edildiğimiz bu materyal-olmayan parçacığı şöyle tarif ediyor: “Yaşayan bir mevcudiyet olan ve cismani olmayan zerre, tüm materyal zerrinin iş görmesinde etkilidir. Bu yaşayan mevcudiyet, hiçbir zaman yok edilemez. Cismani olmayan zerre, cismani enerjinin kütlesi içinde bulunduğu sürece, bu mevcudiyet, ken-

Aurik Beden
(spiritüel beden yani
ruh beden dışına yansıtılıyor)

Şekil 11

dini yaşıyan bir varoluş olarak gösterir. İki zerrenin daimi çarpışması içinde, yok edilemeyen, sadece cismani olmayan zerrecik olacaktır. Cismani olmayan zerreciği hiç kimse, hiçbir zaman –geçmişte, şimdi de, ya da gelecekte– yok edemez” (*Bhagavad Gita* 2. 19).

Bhagavad Gita 2. 13’de şöyle deniyor: “Cismani olmayan zerrecik, cismani beden içinde. Cismani beden, bebeklikten çocukluğa, çocukluktan yaşlılığa sürekli değişir, daha sonra cismani olmayan zerrecik, bu işe yaramayan bedeni bırakır ve bir başka cismani bedene yerleşir.”

Yeni Ahit’in ilkinde Aziz Paulus, Korint kilisesinde halka şöyle sesleniyor, “Bir doğal (fiziksel) beden vardır, bir de ruhsal (spiritüel) beden.” (Bkz. şekil 11)

Özümüzde iki varlığımız, hem ilahi hem de fiziksel.

Bir fiziksel bedenimiz var, bir de tinsel, ya da ruhi (astral) bedenimiz.

Daha önce Yaradılış’tan aktardığımız bir pasajın, bize Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, dediğini hatırlıyorsunuz değil mi?

Evren orijinalinde kendini saf Işıkla gösterir ve şimdi biz, kendi gerçek suretimizi keşfediyoruz. Ruhlarımızın sureti de saf ışıktır. Tanrı her şeyi kendi suretinde yarattı. Tin, ya da ışık, kendini formda gösterdi. Her birimiz birer mikro-kozmik evreniz. Işıkla başlayıp âlemi varlığa getiren aynı süreçler yoluyla yoğunlaşarak, madde haline geliriz.

Özümüzde, kendini biçim olarak gösteren saf ruhsal varlıklarız ve ruh bedeni ölüm sırasında tamamen terk etmek zorunda olduğu için, bunu başka başka zamanlarda da yapabileceğini düşünmemek için hiçbir sebep yoktur. Ayrıca, bedeni ölüm sırasında terk edebilen, terk eden ve terk edecek olan ferdi ruh, başımıza gelen her şeyin, düşündüğümüz, söylediğimiz ve yaptığımız her şeyin tam bir kaydını taşır.

Tinsel beden (ruh), gelişen embriyoya ilk birkaç hafta içinde yerleşir ve ölüm anında fiziksel bedeni terk eder. Bununla beraber “ruhun” bilinçli ve uyanık olduğumuz saatlerde de, hiçbir uyarı vermeden, kendini fiziksel bedenin dışına çıkarabildiği olur. (Bkz. şekil 11)

Bu durum pek çok sebepten dolayı gerçekleşebilir. En bilinen sebepler, bitkinlik, korku, kaza geçirmek, şok ve travma yaşıdır. Ancak bu beden-dışı deneyim, zihin açan kimyasallarla, esrarla, meditasyonla, anestezi sonrasında ya da vecit durumlarında meydana gelen “değiştirilmiş bilinç halleri” sırasında da yaşanabilir. Aşağıdaki örneklere bakalım:

İngiliz Telekom’dan emekli mühendis Charles Gill rutin bir operasyon için 1986 yılında hastaneye geldi, operasyonda genel anestezi kullanılması gerekiyordu. İlaç damara yavaş yavaş verilirken, Charles’tan “ona kadar” sayması istendi. O ise aniden rahatlamış ve kendini tavana yakın bir yerde dolanırken bulmuştu. “Ya tavana doğru yükselmişim, ya da tavan bana doğru gelmişti” diyor Charles. “Sanki bilincim göbeğimden çıkıp gidi vermişti. Karşı konulamıyordu, ama mükemmel bir özgürlük ve serbestlik hissiydi. Ancak bu his birkaç saniye sürdü, sonra anestetik tekrar idareyi aldı ve sonra hatırladığım şey, harika bir hisle dolu olarak bakım odasında gözlerimi açtığım. Bu hissin, beş yaşındayken yatak odamın tavanında canım istediğinde “uçtuğum” ve küçük erkek kardeşim Colin’i karyolasında uyurken yukarıdan izlediğimde hissettiğim şeyle aynı olduğunun tamamen farkındaydım.”

Beden-dışı deneyim, hastalık sırasında da yaşanabilir, ancak her ne kadar hastalığa ya da anesteziye bağlansa da, bazen, herhangi bir tıbbi olayın olmadığı, ilaç ya da anestezi kullanılmayan daha sıradan durumlarda da oluşabilir.

Meşhur bir fizikçi (meslektaşlarının alay konusu olmamak için adının verilmesini istemiyor), on sekiz saatlik çalışmanın ardından yorgun ve tükenmiş olarak yatağına uzandı ve kendini

bedenin dışında havada dalgalanıyor olarak buluverdi! Tamamen şaşkın olmasına rağmen merakı artıverdi ve oraya buraya uçarak bu durumu kısa bir süre tecrübe etmeyi sürdürdü, ardından da camı açıp dışarı çıkmak üzere –daha doğrusu camın içinden geçmek suretiyle çıkmak üzere– pencereye yöneldi. Tam bu noktada, kendisine olan bitenin önemini kavraması onu bir şekilde alarma geçirdi ve tok bir ses çıkararak bedeninin içine girdi. “Bunu açıklayamıyorum,” diyordu bana. “Ben bir Fizik Profesörüyüm, bu olay bana tüm öğretilenlere aykırı. Ama size şunu söyleyeyim, bunu yaşadığıma eminim.”

Beden-dışı deneyim, kaza sonrasında da başımıza gelebilir.

1983 yılı yazında, 24 yaşındaki mekanik mühendisi Paul Ford, keskin bir viraja girerken ansızın, duran bir greyderle karşı karşıya geliverdi. Bir an sonra kendini epeyce yukarıda, fiziksel bedeninin üzerinde uçarken ve kaza manzarasına bakarken buldu. Geri geldiğinde, oturduğu sürücü koltuğunun kazanın etkisiyle arka koltuğa itilmiş olduğunu gördü. Ucu ucuna paçayı kurtarmıştı.

Kaza anında gerçekleşen bir başka vakanın kahramanıysa, 19 yaşındaki bir öğrenci. “Olayın olmasına ramak kala bayılmıştım. Kısa bir süre sonra, belki saniyeler belki de dakikalar sonra şöyle düşündüğümü hatırlıyorum, “işte bu, öldüm, ölü olmak böyle bir şey”. Gerçekten dürüst olmak gerekirse, bir problem yoktu, normalde hissettiğim gibi hissediyordum, sadece fiziksel bir bedenim yoktu. Bilinçsizliğime dair bir bilinç geliştirdiğimi hatırlıyorum, artık varolan fiziksel bir dünya yoktu. Cadde, araba ve insanlar yoktu, hiçbir şey yoktu. Sadece karanlık vardı. Ama, bu karanlığın ortasında bir ışık vardı ve bu ışığın ortasında da o an sadece saf düşünce olarak tanımlayabileceğim başka bir şey. Bana öyle geliyor ki o, saf düşünceydi, bununla beraber kendi kişiliğimi ya da benliğimi de bu ışığın içinde duyumsuyordum. Diyorum ya, kendimmiş gibi hissettiriyordu, fakat bedenim ve fiziksel dünya görünürde yoktu. Kazayı yaşadığım za-

man beden-dışı deneyim hakkında hiçbir şey duymamıştım ve bu durumu sadece bana ihsan edilmiş bir şey olarak kabul ettim. Ne zaman ki beden-dışı deneyim hakkında bir şeyler öğrendim, başıma gelenin bu olduğunu anladım. Eğer bu 'öbür tarafta' olmak denilen şeyse, evet öyleydi ve bir sorun yoktu."

Endişe ve huzursuzluk da, beden-dışı deneyime yol açan etkenlerden biridir. Saygı duyulan bir yazar, televizyon programı yapımcısı ve sunucusu olan Lord Bragg, (Melvyn Bragg) yaşadığı beden-dışı deneyimi şöyle anımsıyor. Küçük bir erkek çocukken ailesinden ayrı kalmak durumunda kalmış. Bu olay kendisine öyle büyük bir acı vermiş ki, birdenbire kendini bedeninin dışında, şehirdeki ağaçların yüksekliğine kadar havalanmış, ailesini sokaklarda ararken bulmuş. Bu geçici ayrılığın kederini yaşayan genç Melvyn, yaşadığı evi fiziksel olarak terk edemediği için, bedenini gayri ihtiyari terk edivermiş. "Bu olay bir iki kez başıma geldi," diyor Bragg, "ancak tekrar bedenime geri döne-meyeceğimden korkmuştum. Sonra bir daha olmadı."

Olan bitenin korkusunu yaşamak ve bedenine güven içinde geri dönüp dönemeyeceğinin tereddütünü yaşamak, beden-dışı deneyimin alışıldık özelliklerinden biridir. Ancak "astral beden" ya da "ruhsal beden" hayata, göbek deliğinin bulunduğu yerden her hangi bir mesafeye uzanabilen bir bağla bağlıdır ve ancak ölüm anında kesilir. Bu bağ Doktor Rupert Sheldrake'nin daha önce bahsettiği biçimlendirici varoluşsal bağlara, yani ektoplazma (dışplazma) bağlarına benziyor. Fiziksel dünyaya doğduğumuzda, göbek bağının kesilmesiyle rahimden ayrılış tamamlanır. Bu dünyadan ayrılışımızsa, ölüm sonrası eterik bağın kesilişiyle gerçekleşir.

Beden-dışı deneyim hiçbir yorgunluğun, fiziksel tehlikenin, ya da hayatı tehdit eden bir durumun yaşanmadığı, bilincin değişmiş halleri yaşanırken de oluşabilir:

Diane Schufler şimdilerde otuzlu yaşlarının sonlarında, evli ve iki çocuğu olan bir iç mimar. Gençken bir gün esrar içmeyi denemiş ve jointi birkaç kez derin çektikten sonra kendini birdenbire tavanın tepesinde bulmuş. Başına ne geldiğini anladığında çok korkmuş ve bu yüzden kendisini aniden bedeninin içinde bulmuş. Daha sonra konuştuğumuzda, bunun bir hüner olduğuna inandığını söyledi, eğer imgelem gücümüzü çalıştırsak gerçekten de bu deneyimi yaşayabilirmişiz.

Yaratıcı Yönetmen David Palmer ilk beden-dışı deneyimini yaklaşık otuz yıl önce ilk LSD kullandığında yaşamış. Şaşırtıcı deneyimi, maddeyi aldıktan birkaç saat sonra başlamış, kendini caddede yürüyen bedeninin ardından ilerlerken, daha doğrusu uça uça giderken bulmuş. Bu ilk deneyim onun için hayret verici olsa da, daha sonra olayı nasıl kontrol edebileceğini öğrenmiş. Canının istediği zaman bedeninin içine girip çıkabiliyor. Hatırladığı bir tecrübesini şöyle anlatıyor: “Hampstead Heath’da rahat bir şekilde uzanmış bulutları seyrediyordum, aniden kendimi gökyüzünden geçen bir uçağın penceresinden içeriye bakarken buldum, çok eğlenceliydi.”

Pek çok insan beden-dışı deneyimi bedenlerine oldukça yakın yaşıyor, ancak David, astral bedeniyle “astral bir düzlemde” –daha üst bir boyut– seyahat ettiğine inanıyor. Bu durum astral seyahat olarak bilinir. David bazen farklı ruhsal varlıklarla karşılaştığında biraz korktuğunu söylüyor, ama bu durumda kendini hemen bedenine dönmüş buluyor.

Yeniden söyleyelim, bu ani korku artmaya başladığında, kişi (projector) kendini aniden bedeninin içine dönmüş buluyor.

Bununla beraber korku yaşamak da, “ruhu” beden dışına çıkmaya da itebilir. Araştırmalarım sırasında tecavüze uğradıkları anda beden-dışı deneyimi yaşayan kadınlarla görüştim. Pek çok vakada, beden-dışı deneyimi yaşanan durumun ‘dışında’ olmaya duyulan duygusal arzuyla başlıyordu. Size bu üzücü hikâyeleri anlatmayacağım, beden-dışı deneyimin en derin duygula-

rımızla ve yaşama mekanizmalarımızla yakından ilişkili olduğunu söylemek, şu an yeterli görünüyor.

Ayrıca, boğulmak üzere oldukları anlarda beden-dışı deneyim yaşayan pek çok vaka hikâyesi duydum, Kanal 4'te yayımlanan *Richard ve Judy* şovun sunucusu Richard Madeley de bu kişilerin arasında. 17 yaşındayken, beklenmedik bir fırtına onu açığa sürüklediğinde bu tecrübeyi yaşamış.

Uzun dönem meditasyon yapan kişiler de, uçma duygularının eşlik ettiği beden-dışı deneyimler yaşıyorlar ve her ne kadar bu deneyimler hayal mahsulü, inanılmaz ve tamamen sübjektif gelse de, aşağıdaki iki genel özellik durumun hiçte böyle olmadığını gösteriyor.

Öncelikle, bedeninin dışında bulunma deneyimini yaşayan kişilerin, sıklıkla o yerde (ya da buldukları diğer bir yerde) geçen olayları tam olarak tarif edebildiklerini görüyoruz. İkinci olarak, bedeninin dışına çıktığını anlatan kişiler, fiziksel bedenlerinin buldukları yerden başka bir yerde olan bir kişi tarafından görülebiliyorlar. Bu söz ettiğim, “karşılıklı” olarak bilinen fenomenidir.

1970 yılının bir gecesinde, şimdi dini yayın yapan bir İngiliz televizyon kanalında program yapımcısı olarak çalışan Alan Clarké, elli yıl ötedeki başka bir yerde geceyi geçirmek üzere evden ayrıldı, bayan arkadaşı evde kalmıştı. Ancak kız gecenin bir yarısı uyandığında Alan'ı daire girişinin kapısında gördü. Olayı şöyle anlatıyor, “Sanki bir ışık topu gibi görünüyordu, ama onun Alan olduğunu görebiliyordum. Uçar gibi bana doğru gelmeye başladı ve ben bir şey söyledim, ancak konuşmuyordum, sanki telepatik bir iletişimdi. Her şey tamamen doğaldı.” Tam o anda yeniden uykuya dönmüştü, ancak sabah uyandığında kendini Alan'ın gecenin bir yarısında eve geldiğine inandırdı. Daireyi araştırdı, odalara baktı, ancak arkadaşı gelmemiştir ve ertesi güne kadar da gelmedi. “Yeniden düşündüğümde,” diyor genç kız, “ben de bedenimden dışarıya çıkmış olmalıyım, çünkü otur-

ma odasındaki kanepede uyuyordum ve kanepenin arkası oda-ya açılan kapıyı görmemi engelliyordu.”

Bu olağandışı bir beden-dışı deneyimdir, bedeninin dışına çıkmış bir insanın, elli mil ötede yaşanan karşılıklı (mütekabil) görü gücüdür.

Zihninde kurgulayan bedenın karşılıklı görüsü, Yogilere sık sık atfedilen bir deneyimdir. Onlar bazı durumlarda bambaşka bir yerde hareketsiz kalan fiziksel bedenlerinin uzağında, birkaç yerde birden görünebilmektedirler.

Eğer bedenlerimizi yaşarken terk edebiliyorsak, en son ayrılık ölümle mi olacak?

Ölüm-anı deneyimi (NDE)

“Ruh için doğmak ve ölmek yoktur. Ne önceden varolmuş- tur, ne de sonradan yok olacaktır. O, doğumsuz, ölümsüz, her zaman var olacak, ebedi ve ilkseldir, beden öldüğünde, o ölmeyecektir.”

Baghavad Gita 2. 20

Doğduğumuz andan itibaren kesin olan tek bir şey vardır; ölüm. Hepimiz bu son perdeyi oynayacağız. Ancak öldüğümüz zaman bize ne olacağı hakkında pek az fikrimiz var. Hepsi de bi- ze şu ya da bu şekilde, ölüm-sonrası bir hayat vadeden dinleri- mize mi inanacağız, yoksa Tanrı yoktur, amaç yoktur, sadece ar- dı sıra kişisel bir kayıtsızlık doğuran rasgele kimyasal durumlar vardır diyen bazı bilim adamlarına mı inanacağız?

Can eşi ya da ruh fikri, en az 60,000 yaşında olsa da, ancak son yirmi beş yıl içerisinde –tıbbi diriltme tekniklerinde önemli gelişmeler kaydedilmesinden bu yana– ölen ve yeniden hayata dönen insanların ilk elden gerçek hikâyeleriyle karşılaşılıyor. Bu olaylar tüm dünya üzerindeki insanların başına sıklıkla geli-

yor. Sadece Amerika'da ölüm-anı deneyimi yaşayan bir milyon üzerinde insan var. Irkın, dinin, rengin, yaşın, cinsiyetin ve "ölüm" sebebinin önemli olmadığı bu deneyimlerde, %100'e yaklaşan oranlarda önemli benzer noktalar kaydedildi:

- 1- "Ölümleri", donanımlı tıbbi personel tarafından kesin olarak onaylanan kişiler, (ölüm sebepleri ne olursa olsun) hiç acı duymadan bedenlerinin dışına çıktıklarını ve genellikle de tavanda, altta yatan bedenlerini görebildikleri bir noktada uçarcasına hareket ettiklerini anlatıyorlar.
- 2- Kişi daha sonra yoğun huzur, güzellik ve sevgi duygularının eşliğiyle, ışığın kaynağına doğru giden bir ışık tüneline uçtuğunu anlatıyor.
- 3- Daha sonra kişi, genellikle kendini güzel bir bahçede buluyor, mükemmel güzellikte bir müzik dinliyor ve sonrasında ya kutsal bir varlık gördüğünü ya da bu hissi yaşadığını ya da ölmüş akrabalarının kendisine zamanının gelmediğini söylediklerini anlatıyor.
- 4- Kişi daha sonra kendini bedenine geri dönmüş buluyor.

Ölüm-anı deneyiminin yaşattığı diğer hisler arasında, kuvvetli bir huzur hissi, esenlik, mutlak bir kayıtsız şartsız sevgi, sınırsız bilgiye eriştiğini duyumsama, telepatik güçlerde artış, hayatayken yaşanan önemli olayların hatırlanışı ve bazen de gelecekteki olaylardan birkaç kesit bulunuyor.

Her ne kadar Dr. Susan Blackmore gibi şüpheciler, ki kendisinin de pek çok kez beden-dışı deneyim yaşamış olması ironiktir, ölüm-anı deneyiminin, halüsinasyondan ya da ölen bir beynin aşırı oksijen almasından ibaret olduğuna inansalar da, bu durum;

- 1- Klinik olarak, tıbbi ya da bilimsel olarak doğrulanamaz ya da ispatlanamaz ve bilimsel araştırmaya tabi tutulamaz.

Kuramsallığı muğlaktır, ispatlanmış bir gerçekten ziyade, yontulmamış bilimsel bir varsayımdan ibarettir.

- 2- NDE oluştuğu zaman öznenin, bedeninin ve beyninin, biyolojik ve klinik olarak ölü olma durumunu ispatlamaz.
- 3- Bedenin dışarıya çıkması deneyiminin ölüm anı deneyiminin ilk evresiyle özdeşleşmesi, hayat ve ölüm senaryosuyla ilgili değildir ve bir çok koşulda ve etkenle oluşabilir. Psiko-aktif uyuşturucular almak, bitkinlik, endişe, ateşlenme, meditasyon, kazalar, bilinç değişimler ve benzeri durumlar gibi...
- 4- Söz konusu kişinin gerçekte KLİNİK OLARAK ÖLÜ olduğu durumlarda beden-dışı deneyim ve ölüm-anı deneyimi sırasında başka mekânlarda gerçekleşen olayları, ki bunlar daha sonra o mekânlarda yaşayan insanlar tarafından doğrulanmış olaylardır, tam olarak tanımlayabiliyor olmaları izah edilemez.
- 5- Ve son olarak, birkaç milyon insan, tıbbi olarak ölü oldukları durumlarda, bedenlerinin dışına çıktıklarını, “ışık tünellerinde” ve göksel varlıklar arasında uçtuklarını anlatmaktadırlar. Bunu izah edemez.

Ölüm-anı deneyimi konusunda ünlü bir uzman olan Dr. Peter Fenwick, Royal Psikiyatrlar Koleji Akademi Üyesi, bir nöropsikiyatr, MB, BChir, DPM ve FRC-Psikiyatr. Londra’daki Maudsley Hastanesinde ve Oxford’daki John Radcliffe Hastanesinde danışman nöropsikiyatr olarak çalışan Fenwick, Londra Psikiyatr Enstitüsünde kıdemli okutmandır ve Londra’daki St Thomas Hastanesinde fahri danışman olarak görev yapmaktadır. St Thomas Hastanesindeki fahri danışmanlık görevi sırasında NDE ile tanışmış ve hastalarından düzenli olarak işittiği ölüm-anı deneyimleri konusundaki merakı giderek artmaya başlamış.

Ardından bu konu hakkında bilgi toplamış ve bu insanların tıbbi olarak ölüyken, fiziksel bedenlerinin çok uzağında bulunan

yerlerde neler olup bittiğini ayrıntılı bir şekilde anlatabildiklerine dair kanıtlar elde etmiş. Aynı zamanda, incelediği çeşitli ölüm-anı deneyimlerinde şaşırtıcı benzerlikler olduğunu görmüş.

1969 yılının 9 Temmuz günü, Jean Williams'ın hayatı boyunca unutamayacağı bir gün olacaktı. O gün gerçektende öldüğü ve yeniden hayata döndüğü gündü. Emekli bir hemşire olan Jean, Liverpool Kadınlar Hastanesinde ciddi bir cerrahi operasyon geçirmişti, ancak akşam saat altı buçukta, kendi deyimiyle işler “çok kötüye” gitmeye başladı. Aşağıda olayı kendi cümlelerinden okuyalım:

“Cumartesi sabahı hemşire geldi ve ateşimi ölçeceğini söyledi. Operasyondan sonra kanamam devam ediyordu, ancak o an kimsenin bundan haberi yoktu. Hemşire ateşimi ölçtü ve diğer hasta yatağına doğru ilerledi. Ben çay fincanımı almak için öne doğru eğildim ve ansızın yığılıp kaldım. O anda, bedenimden çıkmış gibiydim, çünkü karşı duvardaki saate doğru uçuyordum. Yürüdüğümün farkında değildim, sadece saate doğru uçar gibi gidiyordum. Gerçek gibiydi. Gerçekten de yukarıda saatin yanındaymış gibi hissediyordum, ölü bedenimse yatakta uzanıyordu. Rüya gibi değil, gerçek hayat gibiydi, o anda bir doktor ve iki gece hemşiresi belirdi, kan basıncımı yerine getirmeye çalışıyorlardı. Diğer tarafta Avustralya aksanlı bir doktor olayı idare ediyordu. Diğer doktor göğsüme doğru bastırıldı ancak hiçbir şey olmadı. Hemşirelerden biri şöyle dedi, “Üzgünüm kan basıncını yerine getiremiyorum.” Doktorsa şöyle dedi, ‘Üzgünüm hemşire, hasta öldü, damar tıkanması’. Bu paniğin sebebini anlayamıyordum; çünkü ben orada, saatin yanında özgürdüm, benim yaşamam için neden savaştıklarını anlayamıyordum. Yatağıma oksijen silindiriyle beraber dışarıya çıkarttıklarını gördüm ve o an geriye dönmem gerektiğini hissettim, bensiz gitmelerine izin veremezdim, böylece bulunduğum yerden vücuduma, bir gürültüyle geri dönüverdim. Sonra yeniden çok fazla acı hissetmeye başladım, ama bedenimin dışındayken hiç acı hissetmi-

yordum.” (Jean Williams’ın tavanda bulunduğu yerden şahit olduğu olaylar tamamen doğrudu ve odada bulunan tıbbi personel onun anlattıklarını doğruladılar.)

Jean şöyle devam ediyor, ‘Kendime geldiğimde saat on bir buçuktu, yani saat altı buçuktan, on bir buçuğa kadar yukarıda, cennet olduğunu düşündüğüm bir yerlerde kalmıştım. Olay, ışıklı bir tünele girmemle başladı, canlı bir parlaklıkta, çok berak bir tünel. Capcanlı renklerle donanmış o güzel bahçeye doğru ilerledim, bir koro şarkı söylüyordu, trompetler çalıyordu ve çok güzel bir müzik vardı. Tanıdığım insanları ve babamı gördüm, etrafta uçar gibi geziniyorlardı. Babam bana seslendi ve öldüğümü, ertesi gün ölüm belgemi almak için geri gelmemin beklendiğini söyledi. Sonra çok canlı bir parlaklık oldu ve sadece yüce Tanrı olduğunu farz edebileceğim bir şey gördüm. Bu figür gerçekten ışıklıydı, tamamen ışık yayıyordu. Uzun bir kıyafet giymişti, benimle konuşmadı ancak bana hoş geldin dedi, etrafında küçük çocuklar oyun oynuyordu. Bu yerden geri gelmek istemedim, gerçektende çok güzeldi.”

Evli ve iki çocuklu emekli binbaşı Derek Skull, kendi deyişimiyle “pragmatik ve ayakları yere basan bir insandır. Fakat geçirdiği kalp krizi sırasında damdan düşer gibi yaşadığı ölüm-anı deneyimi, hafızasında sonsuza kadar kalacak.

10 Eylül 1978’de Derek ilk kalp krizini geçirdi ve kendini Kingston Hastanesi’nde buldu. İlk gün ağrısını hafifletmek için ona morfin verdiler, kendi deyişimiyle “huzuru buldu”.

“Aniden,” diye devam etti, “Havalandım ve gelin havada taşınarak diyelim. odanın köşesine doğru uçtum. Arkama baktığımda, bedenim yatağın üzerinde duruyordu. ‘Aman Yarabbi bu ne’ diye düşündüm, fakat gerçektende vücuduma yukarıdan bakıyordum, manzaraya tam olarak hâkimdim. O anda kıpkırmızı bir pantolon giymiş olan karımı gördüm, hemşireyle konuşuyordu, ‘Tanrım, tam zamanında geldi,’ diye düşündüm.” Derek’in sonrasında hatırladığı şey, yatağında yatan bedenine geri dön-

düğü ve kıpkırmızı pantolon giymiş olan karısını karşıladığıydı. “Hayalimde canlandırdığım bir şey olmadığına eminim,” diye ekledi, “çünkü çok açık ve netti.”

Bir süre sonra Derek Skull ikinci bir kalp krizi ve peşi sıra ikinci bir NDE yaşadı ve şunları söyledi, “Bedeninizden bir şey, –ona ruh deyin, ya da başka bir şey deyin– geçici olarak dışarı çıkıyor ve olup biteni incelemek üzere uygun noktaya gidiyor, buna kesinlikle ikna olmuş durumdayım.”

Barbara Lambert 2 Mart 1970’te Stone Doğumevi Hastanesindeydi, ilk çocuğunu yeni doğurmuştu. Doğum çok zor geçmişti, yatağında yatarken canı hâlâ öylesine yanıyordu ki, öleceğinden korkuyordu.

Peşi sıra hatırladığı şey, tavandan altı yedi santim aşağıda havada asılı olduğu ve bedeninin uzandığı yatağı izlediği idi. İlk başta korkmuştu, ancak kısa bir süre sonra durum daha normal gözükmeye başladı. “Sonrasında uzun ve karanlık bir tünelde çok parlak bir ışıkla yol aldığımı hatırladım, bu öylesine parlak bir ışıktı ki Güneş yanında sönük kalırdı, gerçektende göz alıcıydı. Tünelin sonuna doğru sürüklenmek normalmiş gibi hissediyordum, bu çok huzurlu ve doğal geliyordu. Başka bir yöne gidebilecekmiş gibi hissetmiyordum” sanki bir mıknaş beni tünelin sonuna doğru çekiyordu.

‘Daha da yaklaştıkça, durmak zorundaymışım gibi geldi. Daha ileriye gidemezdim. Sonra küçük bir kır bahçesi ve takım elbiseli (ancak kravatu yoktu) bir adam gördüm, benden birkaç adım uzaktaydı ve bir çite yaslanmış duruyordu. Beni öyle bir selamladı ki, sanki fiziksel bir görüntüm varmış gibi hissettim. Bana neden ölmek istediğimi sordu. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: ‘Bu büyük babam mı?’ Öldüğünü biliyordum, bu yüzden tam da ölüm noktasında olmalıydım. Ben dokuz yaşımdayken ölmüştü ve biraz daha ileriye gidersem, öleceğimi hissettim. Sanki beni bir karar almaya yönlendiriyormuş gibiydi ve şöyle dedi, ‘Bebeğe kim bakacak?’ ‘Bilmiyorum’ diye cevap verdim,

sonrasında da kendimi tekrar bedenimin içinde buldum. Bu kesinlikle bir rüya değildi. Dün gece, geçen hafta ya da geçen yıl gördüğüm rüyayı hatırlayıp anlatamam, fakat bu olay yaklaşık olarak 30 yıl önceydi ama sanki beş dakika önce olmuş gibi geliyor. Öylesine net ki bunu asla unutmayacağım.”

Amerika’da Atlantik’in öte yanında Raymond Moody Jr. MD ölüm-anı deneyimleriyle ilgili araştırmalar yapıyor ve yüzlerce vaka araştırması yaptı.

Reflections on Life after Life isimli kitabında kalp krizi geçiren orta yaşlı bir adamın hikâyesini bize aktarıyor. Adamın hikâyesi diğer NDE’ler içinde oldukça tipik bir örnek: “Kalbim iflas etmişti ve tıbbi olarak ölüydüm. Her şeyi tüm canlılığıyla hatırlıyorum. Etraftaki her şey solmaya başladığında, tarif edemeyeceğim bir ses duydum: trampet vuruşunu andıran bir sestti, çok hızlıydı, sanki bir vadiye doğru hızla akan bir akarsuyun sesi-ydi. Sonrasında yükseldim ve kendimi bedenimden birkaç adım yukarıda buldum. Ne korkuyordum, ne de bir acı hissediyordum. Sadece huzur vardı. Bir iki saniye sonra döndüm ve olduğum yerden fırladım. Yol aldığım yer karanlıktı, belki bir çukur belki de bir tüneldi, ama parlak bir ışık vardı. Giderek de parlaklaşıyordu. Ve ben onun içine dalıyor gibiydim. Kesinlikle bambaşka bir yerdeydim. Her yerde altın rengi bir ışık vardı. Güzel-di. Müzik vardı. Mükemmel bir huzur hissi ve gönül hoşluğu vardı. Bu, sevgiydi. Sanki onun bir parçası olmuş gibiydim.”

Buna benzer bir olayı, bir kadın şöyle aktarıyor, “Ortamda bir tür titreşim vardı. Titreşim etrafımı sarıyordu, vücudumun her yanındaydı. Sanki bedenim titreşiyor gibiydi, ama titreşimin nereden geldiğini bilmiyordum. Titreşim olduğunda, bedenimden ayrıldım. Uçarcasına gitmeye başladıktan sonra, karanlık bir tünele doğru yöneldim. Bu siyah tünelin içine girdim ve parlak bir ışık belirdi. Etraftaki en parlak ışıktı. Burası çok güzel bir yer-di. Renkler vardı, çok parlak renkler ve Yeryüzündeki gibi değil-lerdi, anlatılamaz renklerdi. Her şey parlıyordu, harikaydı...”

Tüm NDE'lerde olduğu gibi, bu hastalar da ölümden dönmüşlerdi. Ancak, bu iki vakada şuna dikkat etmek gerekir, iki kişi de fiziksel ve astral bedenlerinin birbirinden ayrılışının tamamen farkındaydılar ve OBE'lerde ve NDE'lerde sık sık rastlanılan ve ayrılışa eşlik eden yoğun titreşimin sesini gerçekten de duymuşlardı.

Bu insanların ölümden dönmelerine yarayan tıbbi diriltme teknikleri tarihimizde nispeten yeni olsa da, bu teknik eski kültürler tarafından biliniyordu ve suni tenefüs kullanılan diriltme tekniklerine güveniliyordu. Bu vakalardan birinden, İncil'de, 2 Kral Bölümü, 4:18-37'de bahsedilmiştir.

Bu vaktinden önce yola çıkararak, ölüme seyahat edip, geri dönen gezginler, Cennet'e şöyle bir göz atmamızı sağlıyor olabilirler mi?

Ölüm ve Diriliş

Ruh hiç doğmadı: hiçbir zaman bir sonu da olmayacak;
Zaman hiç olmadı: Son ve Başlangıç rüyadır:
Doğumsuz ve ölümsüz ve değişmez ruh sonsuza kadar
kalacak.

Ölüm ona hiç dokunmadı, fakat ölüm onun yuvası gibi
gözükür.

Sir Edwin Arnold

Ölüm-anı deneyimi, ölümün kendisine bir ilk bakış mıdır? Cennet ve öte-dünya hakkındaki kavramlarımız, ilk insan bedendışı deneyimi ya da ölüm-anı deneyimini yaşayıp bunu herkese anlattıktan sonra, ilk ilkel dinler içinde mi şekillendi? Ve binlerce yıldır, nesilden nesle aktarıldı mı?

Her ne kadar Batı dünyası için ölüm fikri, nihayete ulaşmak demek olsa da ve benlik, esasen, fiziksel formla ve beyinle tanımlansa da, Doğu'nun bakış açısı oldukça farklıdır.

Doğu felsefelerinde ve dinlerinde, insan zihindir. Bu zihin kendini fiziksel düzlemde ifade etmek için, bir bedene sahip olur. Batının bakış açısı ise bunun tam tersidir. Yani, Batı düşüncesinde bizler bedeniz ve bedeniniz arzularını ve isteklerini karşılamak için bir zihnimiz var (ki bu zihin beyin olarak tanımlanır). Bu görüşe göre hayat (bilinç), beden öldüğünde sona erer. İlk görüşe göre, hayat (bilinç), bedeninin ölümünde sona ermez.

Bazı Doğu felsefelerinde, yaşayanla ölü arasında hiçbir şekilde fark yoktur. Yogilere göre evren, bilinçli ışık enerjisiyle doludur ve tüm evren içinde varolan tek şey saf bilinçtir.

Bireyin ruhu saf bilinçtir (enerji) ve fiziksel ölüm yaşandığında, bir ışık topuna benzeyen bu enerji, fiziksel bedeni terk eder. (Burada ilginç olan şu, ölümden hemen sonra bedeninin ağırlığı ölçüldüğünde, ölüm öncesine göre yedi gram DAHA AZ çıkmaktadır. Işık topu (ruh), ruhun yaşadığı her bir hayatın anılarını ve yaşadığı kişilikleri barındırır ve belki de kaynağına doğru yaptığı yolculuk boyunca, başına gelecek olanları da saklamaktadır.

Fiziksel ölümü yaşayan ruh kavramı, bütün dinlerde yaygındır, ancak belki de en açık ve etkili örnek İsa'nın Dirilişidir.

İsa'nın Dirilişi, beden-dışı deneyim, ölüm-anı deneyimi ve ölümden sonra ruhun yaşamasıyla ilgili doğruları ifade etme çabası mıydı? İsa'nın ölümünden sonra yeniden gözükmesi ruhun ölümden sonra yaşadığını ispatlıyor mu?

Birçok geleneksel Hıristiyan alimine göre İsa'nın Dirilişi, fiziksel ve bedensel bir olaydı; ancak ben bu yorumdan kendi adıma oldukça şüpheliyim. Daha önce de gördüğümüz gibi, Kilise otoriteleri kendi yorumladıkları kutsal yazılardan bile şüphe duymaktalar, Kardinal Hume bir keresinde şöyle demişti, "Dirilişin gerçekten de olup olmadığından emin olamayız."

Elbette ki Kilise daha dirilişin 'gerçekleştiğinden' emin olamıyorsa, o zaman Dirilişin, devamlı savunduğu gibi, kesinlikle fi-

ziksel oluşundan, ruhsal olmayışından da (her ne kadar ölüm-anı deneyimini ruhsal olduğu fikrini verse de) şüphe etmek mecburiyetindedir.

Dört İncil İsa'nın ölümünden uzun bir süre sonra yazıldı. Gerçekleri hangi derecede yansıtıyorlar ve hangi politik güdü, eski Roma Kilisesini orijinal yazıları tekrar yorumlamaya itiyor? Yoksa yığınlar üzerinde güç sahibi olmak ve onları kontrol etme arzusu mu?

Öyleyse, Kitabı-Mukaddes'te yer alan 'fiziksel diriliş' öyküsüyle ilgili olarak şunları söyleyebiliriz:

- 1- Beden-dışı deneyim ve ölüm-anı deneyimi hakkında bildiklerimizle uyuşmuyor.
- 2- İsa'nın hayatı, "bize doğru yolu göstermek için" kendini feda ettiğini gösteriyor. Hiçbir zaman uygulayabileceğimizi düşünemediğimiz, yeniden cismanileşmeye dair düşsel numaraları bize göstermek için, tekrar yeryüzüne gelmek onun doğasında olan bir şey değil. (Çünkü acilen şifa dağıtmak ve besin bulmak dışında, bu becerileri hayatı boyunca uygulamadı). İsa'nın bizlere, kendi tinsel diriliş yolunuzu göstermek ve ölümsüzlük vaadinde bulunmak istediğine inanıyorum.
- 3- 325 yılında İznik Konsülünde Yeni Ahit'ten çıkarılan hayatı metinler ve eski yazılar, İsa'nın mistik ve doğaüstü kuvvetleriyle ve gerçekleştirdiği mucizelerle ilgiliydi. İçlerinde Kabalist çalışmalar, kayıp olduğu yıllarda Hindistan'da Yogilerle ve Britanya'da Druid'lerle yaptığı çalışmalar bulunuyordu.

Kendi adıma, Dirilişin sembolize ettiği şeyin tamamen tinsel olduğunu düşünüyorum. İsa bedenini terk etti ve "ruhsal bedeni", astral, yani eterik bedeni içindeki tinsel formunda göründü.

İsa'nın Dirilişİ emsalsiz bir olay mıdır, yoksa hepimiz fiziksel ölümü yaşayıp baki kalacak mıyız? Amerika Charlottesville'deki Virginia Üniversitesinden Profesör Ian Stevenson, geçmişleri kırk yıla uzanan çok sayıdaki vaka üzerinde çalışıyor. Çalıştığı raporlar, yeni ölmüş ya da ölmek üzere olan kişilerin, yakın bir arkadaşlarına ya da akrabalarına görünmeleri üzerinedir. İsa da ölümünden sonra havarilerine böyle görünmüştü.

Bu fenomen üzerine en eski vakalardan biri, 1250 yılında, İngiltere'de Lacock Manastırının Baş Rahibesi, binlerce mil ötede haçlı seferinde bulunan oğlu William Longespee'yi yanı başında gördü. Rahibe arkadaşlarına olayı anlattı, fakat kimse ona inanmıyordu. Altı ay sonra Mısırdan gelen bir mesaj, oğlunun öldüğünü bildiriyordu, hem de tam hayaletinin kendisine görüldüğü anda.

Ölüm-anı deneyimi, hepimizin dirilebileceği, hepimizin fiziksel ölümü yaşayıp ruhumuzun hayatta kalacağı fikrini bize keşinkes veriyor. Daha önce de gördüğümüz gibi, eğer bilinç bedenin dışındaysa, istediği zaman başka uzak yerlere gidebiliyorsa ve bazen karşılıklı tecrübelerle görünebiliyorsa, bu durumun ölümden sonra, yani bağ tamamen kesildiğinde de böyle olacağından şüphelenmek için hiçbir neden yoktur. Dirilişte olan şey bu muydu?

İkinci Ahit 16:19'da, İsa'nın 'ölümden uyanışından' sonrasında şöyle okuruz, "Ardından, Rab (İsa) onlara Cennete kabul edildiğini ve Tanrı'nın sağ elinde oturduğunu" söyledi. Eğer İsa fiziksel formundaysa, bunu yapması olanaksız olurdu. Evrenin kurallarını düşünürsek, İsa tinsel halinde, yani kutsal ışık formunda "Cennete yükselmiş" olmalıydı. Fiziksel form (madde) ve tinsel form (anti-madde) birbirinden aniden ayrılır. İsa "Cennete" (saf ışık) tinsel bedeninde (elektromanyetik güç alanı ya da enerji bedeni) girmiş olmalıdır.

Yuhanna İncili 11:17'de İsa, öldükten sonra yeniden görünür ve Mary Magdalene'ya şöyle der, "Bana sıkı sıkıya tutunma,

çünkü henüz Baba'mın yanına yükselmedim." Burada İsa yine "yükselişe" doğrudan gönderme yapıyor. İsa'nın yükselişi, evrenin tüm kuralları nezdinde düşünülürse, fiziksel olamaz. Kabalaya ve Hayat Ağacına göre, İsa ışığın kendisine ulaşmak için, on boyutun üzerine yükselmişti.

Roma imparatorlarının, piskoposlarının ve papazlarının peşin hükümlü bozgunculuklarına maruz kalmadan, doğrudan Akaşik Kayıtlara (ruhsal boyut hakkında Hayat Kütüphanesi) dayandığını öne sürdüğü *The Aquarian Gospel of Jesus the Christ* adlı kitabında Eliphas Levi, Mesih'in havarilerine görüldüğü günü şöyle yazıyor:

"Balıkçı (İsa) aniden, ışığın çok parlak bir formuna dönüştü ve papazlar ve İncil yazıcıları ve ferisiler, ölümcül bir korku içinde geri çekildiler; Galilee'den gelen adamı görüyorlardı."

İsa sonradan onlara şöyle der: "Ölünün dirilişini göstermek için Yeryüzüne geldim, dünyevi insanın vücudunun, kutsal insanın vücuduna tahavvül edişini göstermek için." Bölüm xxı mısra 14&18).

Bölüm 178'de İsa şöyle söylüyor, "Çıkıp gidin ve Yeryüzündeki kavimlere, ölünün dirilişi müjdesini ve ebedi ve ezeli hayatın müjdesini verin," ardından da, 'İnsan bedenim, kutsal sevgiyle, daha yüksek bir surete dönüştürüldü, bu sureti vücut içinde gösterebilirim, ya da istediğim zaman hayatın daha yüce planlarında tezahür edebilirim. Yapabildiğim şey, tüm insanların yapabileceği bir şeydir."

Budizm'in ölüme yaklaşımı en iyi Dalai Lama'nın sözleriyle özetlenebilir: "Bir Budist olarak ölümü normal bir süreç olarak düşünür, dünyevi varoluşum içinde kaldığım sürece başıma gelecek bir gerçeklik olarak görürüm. Ölümü bir tür son olarak değil, yıpranıp eskiyen giysilerimizi değiştirmemize benzeyen bir şey olarak düşünüyorum."

Fiziksel ölümü yaşayan 'ruh' kavramı, tüm dünya dinlerinde

vardır. Ruh, benliğin matrisi içindeki en yüksek enerji formlarının niteliklerini ve benliğe içkin olan bireyselleşmiş formların özelliklerini ihtiva eden bilinçli bir ışık ya da enerji formu olarak düşünölmelidir.

Ruh, Tanrı'nın, her şeyin içinde bulunan kıvılcımıdır, bu yüksek enerji formundan oluşmuştur ve bireyin geçmişinin, bugününün ve geleceğinin bütün anılarını içinde bulundurur ve bu yaşamların tüm anılarını, daha yüksek enerjisel vücutlarda ya da vasıtalarda taşır.

Kendimizi sadece maddeden oluşmuş olarak düşünmeye öyle alışmışız ki, fiziksel bedenimizin içinde daha yüce, ölümsüz hayatın yaradılışından sorumlu ve sonsuz enerji olan tinsel bir biçim olduğunu unutmuşuz. Bu "ışık topu", evreni, kendi biricik bakış açınızdan tecrübe edebilmeniz için, kendisini siz olarak izhar eder.

Hiç kimse değil, ama sadece siz evreni sizin gördüğünüz şekilde ya da sizin bulunduğunuz yerden görebilirsiniz. Siz ve evrene bakış açınız mutlak surette biriciktir ve o bakış, bireysel formun içinde sonsuzluk boyunca taşınacaktır, ta ki o ilk kaynakla kavuştuğu ana değin.

Cennetin İmgeleri

"Ve İsa ona dedi ki, "Şüphesiz, sana söz veriyorum, bugün Cennette benimle birlikte olacaksın".

Üçüncü Ahit 23:43

Önce her şeyin nedensel faktörü olan Tanrı'yı -yani saf enerji, saf bilinç ya da saf ışığı- bir okyanus gibi imgeleyelim. Bir Tanrı denizi hayal edelim. Tıpkı okyanuslarda olduğu gibi, zamanın ve mevcudiyetin döngüsünün, küçük su damlaları meydana getirmesi, onları buharlaştırması, bir bulut biçimine sokup, yağ-

mur olarak dökmesi, yer altından nehirlerle vermesi ve akıntılarla yeniden kaynağa döndürmesi gibi, ruhlarımızda belki, Tanrı okyanusundan kopan tek tek su damlaları olarak kendi kısa hayat döngülerini izleyecek ve er geç ölümlerle birlikte, ilk geldikleri yer olan okyanusa döneceklerdir.

Bu Tanrı okyanusu Cennet, Sema ya da Nirvana olabilir mi?

Kabir, “Bir damlanın okyanusa karışıp kaybolduğunu hepimiz biliriz, okyanusun bir damlaya karışıp kaybolduğuyorsa pek azımız,” derken bunu demek istiyor olabilir miydi? Her şey Tanrı mı ve Tanrı tüm mevcudiyetin içinde mi? Her şeyin kaynağı olan Tanrı, mümkün olan en yüce boyutta mı bulunuyor?

Cennet bu en yüce boyutta mı var olur? Cennet her şeyin kaynağı ve ışığın, enerjinin ve yaşayan her şeyin kaynağı olan Tanrı, Cennette mi oturuyor? Yüce tinsel boyutların varolduğu fikrine, binlerce yıllık tinsel çalışmalar içerisinde çokça rastlasak da, süpersicim teorisinin keşfiyle birlikte, bu boyutların bundan böyle dini fanteziler olmadıklarına, gerçeklik olabileceklerine dair gerçek bilimsel kanıtlar bulduk.

Bu öte boyutlar nerededir? Uzaklarda bir yerlerde mi varoluşuyorlar? Hayır. Tüm boyutlar aynı uzayı kaplar, sadece farklı titreşim seviyelerinde varolurlar. Aynı uzayın içinde bir arada mevcuttur. Belki de bu boyutlar ruhun dışına doğru değil, içine doğru uzanıyorlar. Belki de Cennet içimizde? “Cennetin Kralığı içinizdedir, onu aramalı ve bulmalısınız.”

Nispeten daha yavaş titreşen cismani dünyada, sadece kendimizle aynı frekansta titreşen materyal formları buluruz. Titreşimi hızlandırdığınızda, başka bir boyuta, astral safhaya geçersiniz. Burası atomik titreşim hızında varolan bir boyuttur ve burada düşünce formları, ruhsal varlıklar ve ruhlar, düşük yerçekimindeki yuvalarında dolanır ve uçarlar.

Onların boyutları da, bizimki gibi gerçek. Tıpkı farklı dalga bantlarında birbirini rahatsız etmeden yayın yapan radyo dalga-

ları gibi, her bir boyutun kendi dalga boyu var ve bütün çabalara ve niyetlere rağmen, birbirlerine görünmezler.

Son yıllarda sıkça rastlamaya alıştığımız ölüm-anı deneyimlerine bakılırsa, NDE'nin üç ana karakteristiğinden birisi, ruhun bedeni terk edip onu yatakta (ya da başka bir yerde) izlemesi ve sonunda çok canlı bir ışık görünen bir tünele yolculuk etmesidir. Bu ışığa, muhteşem bir müzik ve daha önce dünyada hiç görünmemiş güzellikte renkler eşlik ediyor. Güzel bahçeler sonsuzluğa uzanıyor. Kutsal bir varoluş hissi var. Işın yayan parlak varlıklar. Saf sevgi. Saf ışık.

Ölüm-anı deyimlerinde kişiye şöyle bir görünüveren “Cennetin” dini ve sanatsal motiflerle birebir aynı olması tesadüf olabilir mi? Cennet kavramlarımız, ölen ve bir şekilde geri gelen kişilerin anımsadıklarıyla şekillenmiş olabilir mi? Bazı şüpheciler kişinin deneyimlediği Cennet görüntülerinin “hayal gücünün bir oyunu” ya da “ölen beynin sanrıları” olduğunu ve bu insanların yalnızca Cenneti anlatan resimleri ve tabloları hatırladıklarına inanıyorlar. Peki ama sanatçı bu ilhamı nereden alıyor? Belki onlar da ölüm-anı deneyimlerinde bunu yaşadılar. Belki de bitkisel bir uyuşturucu vasıtasıyla ulaştıkları vecit halinde, ya da derin bir tefekkür içindeyken Cennetten bir şeyler görüverdiler.

Cennet gerçekten var mı? Gerçektende öldükten sonra, ruhumuz hayatta kalıyor mu?

Bilimsel kanıtlar ışığında kesinlikle biliyoruz ki, vücudumuzda bir tür ışık formu varolur. Ayrıca bu ışığın, yani “ruhumuzun”, her gece uykuda, beden-dışı deneyiminde ve son olarak da ölüm anında bedenimizi terk ettiğini inceledik. Ruh, yani saf enerji ve ışık, ölmez. Ruh ölümsüzdür.

Bütün büyük dinlerin metinlerinde, öte dünyaya göndermeler yapılır. Öte-dünya bize İncil’de ve Kuran’da vaat edilir. Hindu Dininin en kutsal kitapları Veda’larda, Sutra’larda, *Dhampana*’da ve *Upanishad*’larda da öte-dünyadan bahsedilir. Yazı bu

lunmadan önce atalarımız, bu hikmetleri, şarkılar ve efsaneler yoluyla sonraki nesillere aktardılar. Ruhun hayatta kalması ve dirilmesi kavramı, kabul görmüş pek çok dinin öğretilerinde yer almaktadır.

Buraya kadar, enerjiyle ilgili şunları söyleyebiliriz. Enerji sonsuzca sürebilecek ebedi bir döngü içinde hayat formlarını yaratır ve yok eder. Ruh bu enerjinin bir parçasıdır, bizler de bu döngünün bir parçasıyız. Enerji forma hayat vermeyi sürdürür. Enerji durgun ya da durağan değildir.

Cismani düzlemden başka bir yerlerde, tinsel bir yaşam alanı olduğu fikri pek çok din tarafından paylaşılır. Bu yaşam alanının adı Cennet, ya da Nirvana'dır. Peki eğer Cennet varsa, Cehennem de var mı? Jung, Cennetin ve Cehennemın öncelikle insan ruhunun içinde, birbirini tamamlayan bir çift olarak bulunduğu inandırıyor.

Gerçektende, ölüm-anı deneyimi yaşayan 100 kişiden 99'u Cehennem gibi korkunç bir yerin varlığından bahsetmiyor. Bütün vakalarda, kişiler bir tünele girdiklerini ve oradan çok parlak, sevgi dolu ve cennet gibi görünen bir yere ilerlediklerinden bahsediyorlar. Pek çoğu da bu güzellik, sevgi ve huzur dolu yerden geri gelmek istemiyor. Sadece bir vakada, deneyimi yaşayan kişinin ışığı bulamaması durumu söz konusu olmuş.

Göksel bir müzik, güzel bahçeler, inanılmaz bir sevgi ve huzur hissi, ışıktan oluşan kutsal varlıklar, ölüm-anı deneyimine dayanan Cennet mitolojisi midir?

Cennet belki de hem bilimsel, hem de tinsel olarak düşünüldüğünde, bu ışığın kaynağıdır ve hepimizi, kaynağımıza, Tanrı-mıza ulaştıracak bir bağıdır.

Belki de tüm boyutların en yücesi olan bu ilahi yer, sevgi ve ışığın yeridir. Öldüğümüz zaman hiddetli ve kinci bir Tanrı tarafından cezalandırılmayacağız. Kendi kendimizi yargılayacağız. Bu kendi bilincinizdir. Hepimizin içinde saf ve bozulmamış bir ruh

var. Bizi ruhlarımız yargılayacak. Yaptığımız her şey, bir başkasına hissettirdiğimiz her şey, ruh ölüm sonrasında cismani düzlemin üzerine yükseldiğinde, başka bir boyuta, bir diğer ruhsal düzleme geçtiğinde, yeniden tecrübe edilecek. Ruh kendi edimlerini yeniden tekrarlayacak ve buna uygun olarak kendi mahkemesini kuracak. Sonrasında da, Karma Kuralına ve Reankarnasyona göre, öğrenme sürecine ve Tanrı'ya dönüş yolculuğuna devam etmek üzere uygun bir zamanda yeniden dünyaya gelecek.

Her şeyi gören gözden kaçış yoktur.

Öyleyse, öldüğümüz zaman Cennete gidip orada mı kalacağız? Kimileri kalbimiz tamamen saflaşana değin reankarne olmamız (bedenlenmemiz) gerektiğine inanıyor “Çocuklar kadar masum olmadığınız sürece, Cennetin Krallığına giremeyeceksiniz” (Matta İncili 18:3).

Ruh Tanrıyla birlikte oturacak kadar, yahut Cennet dediğimiz o en yüce boyutta varolmasına yetecek kadar saflaşana değin reankarne olmalıdır.

Bazı durumlarda ise, dünyayı terk eden ruh huzur içinde değildir, yeniden vücut buluş döngülerinde verdiği geçici aralarda bile huzur bulamaz ve ölümünden sonra Yeryüzüne geri dönmek isteyebilir.

Bu kararsız ruhlara 'hayalet' deriz.

Hayaletler, Medyumlar ve Yol Gösteren Ruhsal Varlıklar

“Bilinciniz bedeninizden ayrılır ve Bardo'ya girer. Kapı eşliğinden geçip, tüm bilincinizi muhafaza ederken, onları görmeyi sağlamanın için enerjinize başvurun. Işığın renksiz ve boşluksuz canlı parlaklığı belirecek ve sizi şimşekten daha büyük bir hızda kuşatacak.

Korkunun, sizi geri çekilmeye itmesine ve bilincinizi kaybetmenize yol açmasına müsaade etmeyin.
Bu ışığın içine dalın.
Bir egoda bulunabilecek her inancı ve yanılsamalı kişiliğinizle kurduğunuz tüm ilişkiyi defedin.
Onun Varlıksız halinden Varlığa çözülüşünü izleyin ve özgür kalın.”

Bardo Thodal

Hayalet filmini izlediniz mi? Patrick Swayze tarafından canlandırılan Sam karakteri, beceriksizce planlanan bir soygun girişiminde öldürülür. Ancak Sam'ın cansız bedeni kaldırım taşlarının üzerinde yatarken, ansızın “hayaleti” meydana çıkıverir. Tıpkı Sam gibi görünmektedir, duvarların içinden geçebilir, istediği yerde olabilir ve yaşayanlarla bir şekilde haberleşebilir. Sadece fiziksel olarak “ölüdür”.

Adaletin yerini bulmasını ve katilinin bulunmasını isteyen Sam, medyum Odessa May'in -oyuncululuğuyla büyüleyen Whoopi Goldberg'in canlandığı karakter- varlığını hissetmesini sağlar ve zaman içinde maddeyi hareket ettirmeyi öğrenir, bunu da ona metroda karşılaştığı bir hayalet arkadaşı öğretir.

Uzun zamandır ölü olan metro hayaleti ona akıllı akıllı şöyle der, “Şu anda bir vücudun yok, her şey burada, -kafasını göstererek- her şey şu an zihninde.”

Demi Moore'un canlandığı Sam'in karısı, Odessa May kendisine Sam'in onunla bağlantı kurmak istediğini söylediğinde, duruma şüpheyle yaklaşır. Bir gün Odessa May, Sam'e başka hiçbir şekilde öğrenemeyeceği çok özel bilgiler verir ve Sam medyuma inanmaya başlar.

Film (bir Hollywood filminin kurgusal öğeleri düşünüldüğünde) pek çok açıdan gerçeğe yakındır, fakat aşağıda yazar Joel Rubins tarafından sıralanan ve gerçek bir hata olmaktan çok, filmin uygunluğu açısından es geçilmiş öğelerle uyum sağlamaz:

- 1- 'Hayaletler' konuşmazlar. Fiziksel konuşma uzuvları yoktur. Sadece telepatik olarak iletişim kurabilirler, her ne kadar siz bunu ses olarak 'duysanız'da.
- 2- 'Hayaletler' yürümezler. Fiziksel bir bedenleri yoktur. Havaya yükselerek, sürüklenir gibi ya da uçarak hareket ederler.

Hayalet nedir? Hayaletlerin varlığını kanıtlayabilir miyiz?

Amerika, Charlottesville'deki Virginia Üniversitesinden Profesör Ian Stevenson hayalet gören kişilerin anlattıkları hikâyeler üzerinde çalışıyor. Ona göre hayalet gören insanlar sağlıklı bir zihne sahipler, ayrıca kendisine aktarılan bu olaylar öyle sık vuku buluyor ki göz ardı edilmemeleri gerekiyor.

Doğrusu hayalet denilen şey, kişinin ruhudur, saf bilinçten ya da atom-altı maddeden oluşmuş şeffaf bir toptur, kişinin anılarını ve kişisel özelliklerini saklar ve fiziksel ölüm anında bedeni terk eder. Ruhunuz, içinizde yaşayan bilinçli bir ışık topu ve enerjidir. Ruhunuz sebebiyledir ki, halihazırdaki bedeniniz "öldüğünde" hayatta kalmaya devam edersiniz.

"Hayaletler", çeşitli sebepler yüzünden dünyadan ayrılmış olan ruhlardır. Bir kişiye, mekâna ya da olaya bağlılığımız nedeniyle, 'ölümümüzden' saatler, günler ve hatta yüzyıllar sonra dünyaya geri çekilebiliriz.

Bunun sebebi genellikle, ruhun ölümünden sonra arkadaşlarına ya da sevdiği kişilere hoşça kalın demek için beraberinde bir mesajla dönmesi, ya da bazı durumlarda ruhun "toprağa bağlı" hale gelmesi ve belki de önceki yaşamını terk edememesi ve bazen de büyük bir travma içinde olmasıdır.

Bu son sözü edilen sebeple dönen ruhlara, fiziksel hayatlarında çok acı travmalar yaşamış, ya da belli bir nedenle bir mekâna bağlı kalmış ve orada çok uzun bir süre, belki yüzyıllarca yaşamış olanlardır. Bunlar perili ev hikâyelerine konu olan ruhlara ya da hayaletlerdir. Bu hikâyeleri işitmişsinizdir.

İşte benim başımdan geçen bir hikâye.

Bu kitabın ön hazırlık aşamalarının başında, esas konuyu oluşturmaya başlamadan önce, birkaç gün tatil yapmaya karar verdim ve biraz dinlenip tarihi enerjiyi hissetmek için -buna uzun zamandır ihtiyacım vardı- Glastonbury'e gittim. Ayrıca, kendini bana sunacak tarihi hikâyelerle ilgili araştırma yapmayı da istiyordum.

Yol üzerindeki Bath şehrinde mola verdim, burası İngiltere'nin batısında eski bir Roma Kaplıcasının bulunduğu bir kasabaydı. Bu kasabada, Stonehenge'lerden birini ziyaret etmiş ve benim gibi Glastonbury'e yolu düşmüş Amerikalı bir turistle karşılaştım.

"Nerede kalacaksın?" diye sordum kibarca.

"The George ve Pilgrim'de," diye yanıtladı.

"The George ve Pilgrim?" (Doğru mu duymuştum?)

"Evet, The George ve Pilgrim."

"Oranın hayaletli olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır."

Bu hikâyeden haberim vardı ve bu olağanüstü durumla karşılaşmak için fazla yorgundum, bu yüzden George ve Pilgrim'de dinlenme olasılığını iptal ettim, çünkü başka işlerim de vardı. Bununla beraber yeni arkadaşımınla bir sonraki gün buluşmaya karar verdik.

"Merhaba," diye seslendim, bir zamanlar Glastonbury Manastırının bir parçası olan eski ve esrarlı binaya yaklaşırken. 1200'lü yıllarda inşa edilmiş olan Manastır, 8. Henry'nin 1530'larda manastırların kapatılmasını emretmesiyle yıkılmıştı, ama yine de ayakta kalan mihrabı ziyarete gelen kişiyi büyülemeye yetiyordu. Glastonbury Manastırında, Kral Arthur ve eşi Guinevere'in gömülü oldukları da söylenir. The George ve Pilgrim, orijinal Manastırın bir bölümüdür. Eskiden idari bina olarak kullanılmış, sonradan keşişlerin manastır odaları olmuş.

“Sahi, dün gece herhangi bir şey oldu mu? Hiç hayalet gördün mü?”

Doğrusu alacağım cevaba kendimi hazırlamamıştım.

Yeni arkadaşım bana önceki gece olan olayları anlatmaya başladı. Olgun ve ayakları yere basan bir beyefendiydi, anlattıklarından şüphe duymak için hiçbir nedenim yoktu, özellikle de söz konusu olan şey The George ve Pilgrim ise.

“Otele vardığımda beni ikinci kattaki bir odaya çıkardılar. Resepsiyon görevlisi kilitli olan kapıyı açtığında, her yerin eşya parçalarıyla dolu olduğunu gördüm. Aynalar yerlerinde değildi, musluklar kırılmıştı. Her yer mobilya parçalarıyla ve döküntülerle doluydu. Resepsiyon görevlisi bayan şok oldu ve alelacele beni dışarıya çıkardı.” (Çoğu George&Pilgrim personeli gulyabanı ilgili garip tecrübeler yaşamıştı. Gulyabaniler çok mutsuz ve sinirli hayaletlerdir.)

Otel personeli, son temizlikten beri odanın kilitli olduğunu söylemiş ve arkadaşımı çıkarıp kapıyı yeniden kilitlemişti. Ardından onu yan odaya yerleştirmişti ve arkadaşım orada uyumuştı. “Odadaki sesler gece boyu durmadı,” diye anlattı bana, “odada gece boyunca sürekli bir hareket ve gürültü patırtı vardı.”

Aklıma sadece, bir zamanlar burada yaşayan bir Baş rahibin ya da keşişin 8. Henry’nin kıymetli manastırlarına el koymasıyla birlikte kederden ve öfkeden deliye dönmüş olması ihtimali geldi. Ya da belki bu hayalet, Henry’nin isteklerine uymayı reddederek Glastonbury Kayalığında kalan son Baş rahipti.

George ve Pilgrim, açıklayamadığım bir nedenden dolayı beni de büyülüyordu, sonra ki üç gün boyunca orayı her gün ziyaret ettim. Son ziyaretimde, arkadaşımın kaldığı odanın yerini soracak cesareti toplamıştım. Geceyi geçirme bahanesiyle bir odanın anahtarını aldım ve beni birinci kata götüren ufak taş merdivenleri tırmandım. Anahtarını aldığım odanın kapı kilidini açtım

ve içeriye şöyle bir göz attım. Sonra gizlice, gece boyunca gürültünün dinmediği ikinci kata çıktım. Ancak çok fazla kalamadım. Gündüz vaktiydi, garip bir şey görmemiş ve duymamıştım, ama binanın içinde gergin ve tuhaf bir atmosfer olduğu açıkça hissediliyordu. Kaderimi tehlikeye atmak istemedim ve araştırmamı kesip gün ışığına çıktım.

Bu olaylara, özellikle eski binalarda sık rastlanıyor ve yeryüzüne-bağlı ruhların, belirli mekânlarda yaşadıkları travma yaratan tecrübeler yüzünden meydana geldikleri düşünülüyor. Belki de travmaları öylesine büyük ki, hâlâ oradan bir yere kımıldayamadan sıkıntularından kurtulmaya çalışıyorlar.

Bu kitabı yazarken karşılaştığım bir diğer ilginç vaka ise, Londra'nın Doğu Ucundaki eski bir binaya taşınan bir grup genç arkadaşın hikâyesiydi. Hepsi de tuhaf ışıklara, görüntülere şahit olmuşlar, bir çok tuhaf ve olağanüstü olayla karşılaşmışlardı. Bu garip olaylar altı aydır sürüyordu, merakları iyice artmıştı; sonunda yerel bir arazi sicil ofisine başvurdular ve evlerinin vebaya kurban gitmiş insanların gömülü olduğu bir arazide olduğunu öğrendiler.

The Why Files için (LIVE TV'de yayımlanan ama ne yazık ki şu an yayında olmayan, doğaüstü inançlara dair çılgın bir program) hazırlanan, George ve Pilgrim hikâyesini de konu eden, perili evlerle ilgili bir dizi program sonrasında yayın ekibine, programı hazırladıkları sırada başlarına neler geldiği, olağandışı bir şeyler yaşayıp yaşamadıkları soruldu. Başlarda şüpheyle yaklaşırsalar da, yayın ekibinin çoğunun anlatacağı garip bir hikâyesi vardı.

Ama son zamanların en hakıyla belgelenmiş "hayalet" hikâyelerinden bir tanesi, Eastern Havayollarına ait bir uçağın Florida Bataklığına düşmesi ve pilotun ve yardımcı pilotun ölmesi vakasıdır. Bu kaza sonrasında, harap olmuş uçağın bazı işe yarar parçaları başka Eastern Havayolları uçaklarında kullanıldı ve bu uçaklarda hem pilotun hem de yardımcı pilotun 'hayalet-

leri' görüldü. Bu durum inanılmaz bir sıklıkta tekrarlanıyordu. Hayaletler bazen kokpitte, bazen uçağın içinde, ya da yolcu koltuklarında aniden beliriveriyorlar ve yolcular dehşete düşüyordu. Hayatını kaybetmiş bu iki mürettebatın hayaletleri, diğer uçakların pilotlarını iki ayrı sefer sırasında motor yangınlarına karşı uyardı ve olası iki felaketi önledi.

Eastern Havayollarında yaşanan bu hayalet görme vakaları öyle arttı ve söylentiler öylesine yayıldı ki, konu enine boyuna araştırıldı ve üzerine *The Ghost of Flight 401* isimli bir kitap yazıldı, daha sonra da bu kitaptan uyarlanan bir film çekildi. En sonunda, kendilerini diğer uçakların yolcularından ve mürettebatından sorumlu hisseden bu ruhları dualarla göndermek için, bir medyum çağrıldı ve ondan sonra uçaklarda bir daha böyle bir şey yaşanmadı.

Sevdiklerini kaybetmiş aileler de, acı olaydan günler, hatta yıllar sonra onların hayaletlerini görebilir ya da rüyalarından buluşabilirler.

Freelance televizyon yapımcısı olan Jenny Freilich paranormal olaylara aşırı derecede şüpheci yaklaşırdı, ta ki babası 1995 yılında öldükten kısa bir süre sonra yaşadığı tecrübeye kadar. Babasının ölümünden iki gün sonraydı, Jenny yine kederli bir güne uyanıyordu. Yatağından kalkarken ansızın odanın köşesindeki bir şey gözüne takıldı. Oraya doğru dikkatlice baktı ve kesinlikle babası olarak teşhis ettiği 'hayaleti' gördü. Babası tıpkı çocukluğundaki gibi onu neşelendirmek için suratını değişik şekillere sokuyordu. Jenny babasının katı bir madde gibi değil de daha çok "şeffaf" görüldüğünü anlattı bana. Babası sanki ışıktan yapılmıştı. Jenny daha sonra babasını doğru olarak tarif edebilen ve babasından haber getiren bir medyumu ziyaret etti. Bu bayanın ayrıntısıyla verdiği bilgiler, başka türlü bilinmesi olanaksız bilgilerdi.

Işık topu ya da aura, ölmüş insanın hayaleti ya da ışık tayfıdır. Daha önce söz ettiğimiz gibi, fiziksel bedene göre daha ince

bir atomik maddeden yapılmış olan ruhsal beden, bizim katı nesnelere dediğimiz şeylerin içinden gerçekten de geçebilir.

Bir atom ne kadar yavaş titreşirse, o kadar katı görünür. Eterik ya da ruhi beden atomları ise, son derece hızlı titreşirler ve bu yüzden yavaş hareket eden atomların içinden geçebilirler.

Bu yüzden hayaletler de, katı olarak görünen cisimlerin içinden geçebilirler. Buna şahit olan pek çok insan var ve bu durum beden-dışı deneyim sırasında insanların kapı ve pencerelerin içinden uçarak geçebilmelerine benziyor. Beden-dışı deneyimdeki fark şudur; orada ruh hâlâ bedene varoluşsal (dışplazmasal) bir bağ ile bağlıdır ve yolculuğundan sonra bedenine geri dönecektir.

Merhumların ruhlarına gelince; onların bedenle bağlantıları kesilmiştir ve bir daha aynı bedene geri dönmeyeceklerdir.

Medyumlar

“O Bharatanın torunu, beden içinde ikamet eden ve hiçbir zaman öldürülemez olan ebedi varlıktır. İşte bu yüzden, hiçbir varlık için kederlenmeye gerek yoktur.”

Bhagavad Gita, 2. 30

Bazı insanlar, vefat etmiş bir ruhu, “görme” deneyimi yaşayabilirler. Ancak hayattaki kişi, ulaşmaya çalıştığı kişinin varlığını sezme konusunda yeterince hassas değilse, bunu bir medyum aracılığıyla yapmayı deneyebilir. Medyumlar, aracılık yapan duru görülü kişilerdir “ölünün” “yaşayanla” iletişim kurmasına aracılık ederler.

Elbetteki bu konu, tüm bunların hayal veya basit bir aldatmacadan ibaret olduğunu düşünen bilimsel çevre için, dalgası geçilecek bir numaralı hedef tahtasıdır.

Ama bir medyumun ölmüş kişi hakkında kimsenin bilmediği

şeyleri ortaya çıkarıp bir de bunu ispat etmesiyle şüphe gölgesi aralanıyor ve medyumlüğün hilekaârlık olmadığı ispat edilmiş oluyor! Aşağıdaki hikâyeye bir bakalım.

James Van Praagh tanınmış bir Amerikalı medyum ve yazar, son kitabı *Talking to Heaven*'da intihar etmiş genç bir adamın çarpıcı öyküsünü anlatıyor. Genç adamın ailesi arkadaşlarının önerisi üzerine James'e gittiler, çünkü oğullarının ölümü onları çok fazla sarsmıştı. Aile başlarda duruma oldukça şüpheyle yaklaştı, ruhani işler içinde yer alma konusunda emin olamıyorlardı. Ancak James daha ilk seansta, 'diğer taraftan' haber almaya başlamıştı.

James Van Praagh: "Burada genç bir adam var, çabucak ölüp gıdivermiş. Ondan haber almak için buradasınız." "Evet." Çiftin ruhsal durumu alt üst olmaya başlamıştı. Oğulları bir sene önce kendini öldürmüştü. James ölüm sebebini doğru olarak söyledi (genç adam bir silahla vurulmuştu) ve ölü bulunan bedenini yerini de tarif etti. Ayrıca genç adamın yaşadığı uyuşturucu problemini de teşhis etmişti. "Evet, bunun farkına varmıştık."

James: "Oğlunuz çok güçlü. 'Ronnie'ydi', diye haykırıyor. Ronnie kim?"

"Ronnie, oğlumuzun bir arkadaşı."

Ardından James Van Praagh altın bir saatle ilgili haber almaya başladı.

James: "Saati. Saatinden bahsediyor."

Genç adamın ailesi oğullarının ölümünden sonra saati bulamadıklarını açıkladılar. "Her yeri aradık."

James: "Oğlunuz saati Ronnie'ye ödeme olarak verdi. Ronnie öfkeliydi. Oğlunuzla ölmeden önce kavga ettiklerini biliyor muydunuz?"

"Hayır."

James: "Steven bana bağıyor, 'kendimi öldürmedim' di-

yor.” “Ronnie’ydi. Bunu bana o yaptı. Ben kendimi öldürmedim.” diye sesleniyor.

Ebeveynler duyduklarına inanamıyorlardı. Steven başucunda bir silahla, odasında yalnız bulunmuştu ve intihar ettiğine karar verilmişti.

Seansın kalan kısmında James Van Praagh olayın diğer ayrıntılarını anlattı ve Steven’in saatinin yerini söyledi. Bu bilgiler aileyi Ronnie’ye götürdü ve Ronnie, beraberinde bir kilo eroin ve garajının duvarının arkasına sakladığı altın saatle birlikte tutuklandı. Polis sorgusu tamamlandığında, Steven’le para için kavga ettiklerini ve onu vurduğunu itiraf etmişti, şimdi cezaevinde idam kararıyla tutuklu bulunuyor.

Belki de medyumlar, çözülemeyen cinayet vakalarını aydınlatma konusunda, paha biçilmez bir değere sahiplerdir? Gerçekten de, aydınlatılamayan suçlarda polis onların yardımlarına başvuruyor.

Sıradan insanlar neden medyumları ziyaret eder? Bu dünyayı terk eden sevdiklerimizle temas kurma isteği doğaldır. Gerçekten de, yaşarken zorlu bir ilişki sürdüren pek çok ‘merhum kişi’ geri dönebiliyor, belki sevdiği kişinin içini rahat ettirmek için, belki özür dilemek için, belki de hafızadaki kayıtları düzenlemek için.

Medyum genellikle gaipten haber verir ya da başkalarının duymadığı sesleri duyar, (*Hayaletteki* Odessa May gibi), ama ayrıca, “diğer taraftaki” ruhsal varlıklarla iletişime de geçebilir. Bir medyum, öteden gelen haberleri görebilir ya da duyabilir ve bazen göçüp giden merhumun fiziksel acılarını bile “hissedebilir”.

Geri dönen merhum, pek çok durumda genç ve sağlıklı görünür, çünkü unutmayın, diğer tarafta:

Zaman yoktur.

Yol Gösteren Ruhsal Varlıklar

“Öğretelerimi dinlediniz. Şimdi ruhlar dünyasına geri dönmemliyim.”

Buffalo Calf Woman, Amerikan Kızılderili Ruhsal Rehberi

Herkesin kendisine yol gösteren ruhsal bir rehberi ya da koruyucu meleği vardır. Göremesiniz de, onlar hep oradadır, neşeniz kadar kederlerinizde de sizinle birlikte dirler.

Hiç birinin sizi “koruyup kolladığını” hissettiniz mi, ya da farkında olmadığınız şeylere doğru yönlendiriliyormuşsunuz gibi düşündünüz mü? Özellikle yakın hissettiğiniz, size ‘diğer taraf-tan’ rehberlik edip, sizi koruyan ölmüş bir halanız, amcanız, ya da büyükbabanız oldu mu?

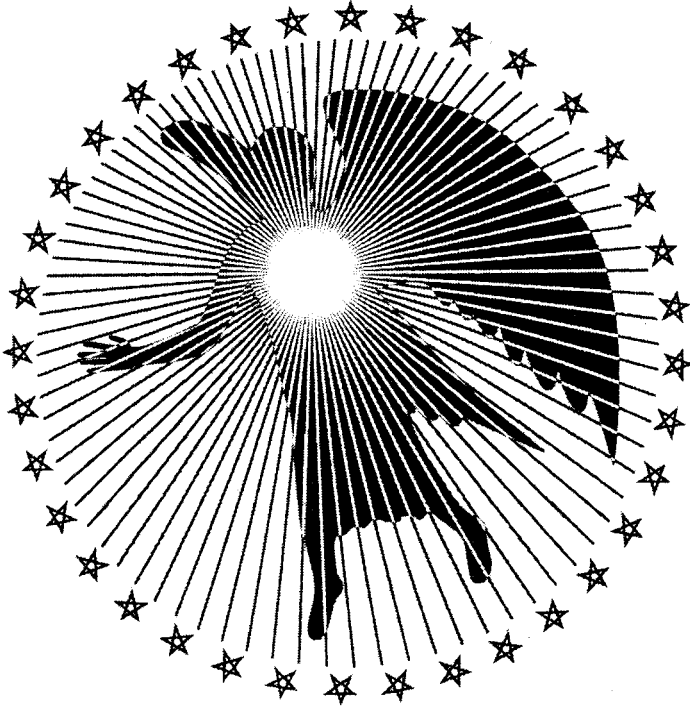
Günümüzün materyalist ve teknolojik dünyasında bile, çok sayıda insan ruhsal rehberleri olduğunu veya koruyucu melekleriyle yakın olduklarını iddia ediyor. Bu rehberler ve melekler sıklıkla, felaket zamanlarında ve büyük travmalar sırasında aniden ortaya çıkıyorlar.

İngiliz Televizyonunda yayımlanan *Coronation Caddesi* adlı dizide Ken Barlow’u canlandıran William Roache, on sekiz aylık kızı Edwina’nın ölümünden kısa bir süre sonra bir melek gördüğüne inanıyor. O günlerde kederi öylesine büyükmüş ki çok hastalanmış hastalanmış, ne uyku uyuyabilmiş ne de yemek yiyebilmiş. Cenaze töreninden önceki sabah uyandığında, gözlerinin önünde inanılmaz bir görüntü belirmiş:

“Etrafında o parlak muhteşem ışık vardı. Işığın ortasındaki Edwina’nın ufacık yüzü bana gülümsüyordu. Bunu gördüğüm anda –gerçektende gördüm, rüya ya da hayal gücümün bir oyunu değildi, gerçektir- yaşadığım en güçlü sevgi duygusunu hissettim.”

O andan itibaren kederi dağılmaya başladı: “gördüğümde, meleksi varlığının bu şekilde görünmesine yardım ettiğini anla-

Bir Melek

Şekil 12

dım. Artık meleklerin var olduğunu biliyorum. Bu olay acımla başa çıkmama yardım etti. Başka bir ispata ihtiyacım yok. Onların varlığının, bize nasıl yardım ettiklerinin farkındayım.”

Bir Budist olan Diane Davey, kocası ölümcül bir kanserin son safhalarını yaşayana kadar meleklerin varlığına inanmıyordu. “Her zaman yaptığım gibi, eşimi kontrol etmeye gittim, koltuğunun üzerinde uyuyordu. Ama beni şaşırtan, arkasında duran kocaman bir melekti ve iki, iki buçuk metre yüksekliğindeydi. Klasik bir kadın melekti, ama sanki her tarafından altın bir ışık saçılıyordu. Oda sevgiyle dolmuştu, bu yüzden hiç korkmadım.”

Diana meleği o son ana, kocasının ölümüne değin birkaç kez daha gördü. “Öldüğünde, yatağı meleklerle çevrilmişti. Öldükten sonra, ona bakılacağını, güvende olacağını hissettim. Bir zamanlar meleklerin sadece Hıristiyanlar için olduğunu düşünürdüm, ama şimdi ben de gördüm ve ben de inanıyorum.”

Melekleri görmek ya da onlara inanmak, kederimize gösterdiğimiz bir tepki mi, yoksa göksel varlıklar gerçekten var mı?

Şu ana kadar yapılan tanımlamalara bakılırsa melekler ışığın parlak bir formundan oluşuyorlar. (Bkz. şekil 12). Bizim de aynı ışık formundan oluştuğumuzu daha önce görmüştük, ama şimdi biliyoruz ki, fiziksel bedenlerimizin içinde bu ışık var. Fakat bedenlerimiz maddeden oluştuğu için, bizler sadece cismani düzlemde iş görebiliyoruz. Fakat melekler istedikleri zaman kendilerini bize gösterebilen ve daha üst bir ruhani boyuttan gelen ışıksal varlıklardır.

Melekler başka boyutlarda nasıl varolabiliyorlar? On boyutlu evrenin var olduğunu, hem bilimsel süpercisim teori de, hem de Kabala öğretisinde gördük. İki sistem de bize, bizim yaşadığımızın dışında başka boyutların da var olduğunu hatırlattı. Belki de ruhsal varlıkların ve meleklerin yaşadığı yer, bu daha farklı titreşimdeki boyutlardan biridir.

Daha yüksek boyutların saf enerjisi, bilinci ya da ışığı içerdiğini biliyoruz -öyleyse melekler gerçekten de Cennetten -ışığın kaynağından-, yani yaratılışın bütünü içindeki en yüce boyuttan geliyor olabilirler mi?

Melekleri, çocuklar da görebilir.

Sonia Lynch'in beş yaşındaki kızı Gabriella kanser oldu ve sonrasında, melekler tarafından düzenli bir şekilde ziyaret edilmeye başladı. Gabriella annesine "pırıltılı renkli ışıklara" benzeyen güzel melekler gördüğünü anlatıyor ve şöyle diyordu, "Gözlerini aç anne, her yerdeler, onları göremediğine inanamıyorum!"

En sonunda küçük kız öte dünyaya göç ettiğinde, Sonia bu meleklerin Gabriella'nın cismani düzlemi aşmasına ve başka bir düzleme geçmesine yardım ettiklerine inandı. Ancak kızını son bir kez daha görecekti. Gabriella'nın ölümünden kısa bir süre sonraydı, bir gece uyandı ve kızını, "beyaz bir ışık" içinde, yeni doğmuş bir bebeğin başucunda otururken gördü. Sonia artık, kızının yeni doğmuş bir bebeğin ruhsal yol göstericisi olduğunu düşünüyor. "Onun etrafta dolaşabildiğini, uçabildiğini, istediği zaman istediği yerde bulunabileceğini ve birisi ona ihtiyaç duyduğunda yanında olabileceğini bilmek bana kendimi harika hissettiriyor."

Yol gösteren ruhsal varlık nedir? Basitçe, bize kılavuzluk eden ve bizi koruyan, tinsel boyuttan gelmiş varlıktır.

Auralarımızın biz hayattayken telepatik iletişim kurabildiklerini biliyoruz. Taraflardan birinin ölümü durumunda da bu iletişim sürebilir. Fiziksel ölüm gerçekleşmiş olabilir, ancak ruh hâlâ kusursuz bir şekilde durmaktadır ve eğer arada güçlü bir varoluşsal bağlantı biçimlenmişse, "yaşayan" akrabalarıyla ve arkadaşlarıyla bağlantı kurabilir.

Sevdiklerini kaybeden kişiler onların "varlığını" birçok kez

hissettiklerini iddia ediyorlar. Bu nasıl mümkün olabilir? Ruh, bizim aşına olduğumuz cismani düzlemde ve uzay-zaman gerçekliğinin kısıtlamalarından kurtulmuş bir ışık topudur. İşte bu yüzden insanlar “hayalet” gördüklerinde, bedeni olmayan bir ışık görürler. Bu ışık ölen kişinin ruhu ya da ışık tayfidir.

Chris Robinson’un hikâyesini hatırlıyor musunuz? Ölmüş büyükannesi onu rüyasında ziyaret etmiş ve psişik tecrübelerini başlatmıştı?

Arkadaşlarımız ya da akrabalarımız, Yeryüzünü terk ettikleri zaman, biz farkına varamasak da, bize yardım etmek ve yol göstermek için geri gelirler. Rüyalarımızda bizimle konuşurlar ya da günlük yaşamımızda yol göstermek için yanımızda olurlar. Yeni vefat etmiş ve fazlasıyla düşünceli bir erkek kardeş, geri dönerek kız kardeşinin rüyasına girip, ona kazanacak olan pi-yango numaralarını verecek kadar iyi kalpli bir adamdı. Kız kardeşi milyonlarca sterlin kazandı.

Bu vakalar nadir görülür. Ruhsal varlıkların büyük çoğunluğu, bize hayatımızın tinsel yönünde yardımcı olmak için buradadır; bununla beraber yardımları pratik bir amaca doğru da kayabilir. Bazı vakalarda, büyük doktorların ya da yazarların ruhlarnın, bilgi ve tecrübelerine ihtiyaç duyanlara destek vermek için dünyaya ziyaret ettiklerine şahit oluyoruz. Günümüzde yaşayan pek çok şifacı yol gösteren tıbbi uzmanları olduğunu iddia ediyorlar.

Bugün yaşamımızda görünen pek çok rehber, eski ve ruhani kültürlerden gelmektedir. Kızılderililer, Mısırlı rahipler ya da tapınakta tören yürüten kadınlar tarafından kendilerine yol gösterildiğini iddia eden sayısız insan vardır. Bu rehberler, gezegenimizdeki tinsel titreşimleri yükseltmek için buradadırlar. Onlar eski mistik bilgeliğimizi hatırlamamıza yardım ederler.

Pek çok medyum, şifacı, psişik ve gaipden haber veren kişi

“Yol gösteren Ruhsal Varlıkları” olduğunu söylüyor. Bu varlık diğer taraftan gelen ruhtur, bu kişilerin hayatlarına ilgi duyar ve onlara çalışmalarında yardım eder.

Son zamanlarda duyduğum en çarpıcı ve büyüleyici Ruhsal Rehber hikâyelerinden birisi *Sunday Times* çalışanı, gazeteci Hazel Courteney’in hikâyesi.

Divine Intervention adlı duygusal ve insanı düşünmeye sevk eden kitabında Hazel bize, ruhlar dünyasıyla tanışmasını anlatıyor. Prenses Diana’nın ölümünden kısa bir süre sonra, onun ruhuyla iletişime geçmiş, ya da daha doğrusu Diana, kendisine ruhlar dünyasından verilen mesajları dünyaya iletmek için Hazel’i seçmiş.

Hazel merhum Prensesin ruhlar dünyasından nasıl talimat verdiğini, kendisine manevi güçlerini nasıl kullanacağını öğrettiğini ve bu anlamda inanılmaz bir tinsel aydınlanma süreci yaşattığını bize dokunaklı bir şekilde naklediyor. Hazel kitabında aniden yaşadığı beklenmedik deneyimleri de, tüm ayrıntısıyla anlatıyor, Diana, kendisine yol göstermiş ve onun rehberliğiyle tinsel boyuta yükselmiş. Sonra birdenbire, şifa verebildiğini fark etmiş, bunu da gözlerinden çıkan bir ışık şuasıyla yapıyormuş.

Gözlerden saçılan ışık şuaları fikri daha çok bilim kurgunun, veya bir halüsinasyonun veya bir akıl hastalığının sonucu gibi görünse de, Leningrad’taki Ukhtomskii Askeri Enstitüsü’nden baş nörofizyolojist Genaday Sergeyeve tarafından yürütülen bir araştırma, gözlerden fışkıran bir ışık şuası, ya da ışık gücünün varolduğunu doğruladı. Sergeyeve buna sonradan Odyl adını verdi.

Sergeyeve, nesnelere dokunmadan onları hareket ettirebilen psişik, Nina Kulagina’nın aura görüntüsünü yakalayabilmek için Kirlian fotoğraf tekniğini kullandı. Fotoğraflar, Kulagina bu psiko-kinetik hünerleri sergilerken, vücudunu saran biyoplazmik alanın, yani aurasının genişlediğini ve ritmik olarak çarpmaya

başladığını, bu sırada da gözlerinden bir ışın ya da parlaklık fıskırdığını ortaya çıkarmıştı.

Hazel ayrıca elleriyle kül oluşturabildiğini de fark etti –tıpkı Sai Baba gibi bazı Hintli ustaların yaptıkları gibi. O, kendini, gerçekten de ruhi ve maddi dünya arasında bulmuştu. Cismani bedeninin gözleri önünde parçalara ayrılıp dağıldığını ve yeniden toparlandığını gördü ve istediği zaman fiziksel objeler vücuda getirebildiğini de.

Bununla beraber, yaşadığı bu deneyimler Hazel'in günlük hayatına zarar verdi. 'Normal' gerçeklikten çıkıp, ruhların ve güçlü enerjilerin dünyasına dalmakla başa çıkmak için bedeni güçlü değildi, bu onun neler olup bittiğini anlaması ve uyum sağlaması için gereken iradesini alıp götürdü. Yılın En İyi Sağlık Gazetecisi Ödülünü kazanan ve tüm hikâyesini anlattığı yeni kitabı henüz basılan Hazel deneyimlerinin geçerliliğiyle ilgili çok sert tavırlar takınmaya başlamıştı.

Diana'nın ölümünden sonra pek çok kişi onun 'hayaletini' çeşitli yerlerde gördüğünü ya da varlığını hissettiğini bildirdi. Diana, ölümünden önce de pek çok kez karşılaştığı Hazel vasıtasıyla insanlığa bir ümit mesajı vermek için mi geri geliyordu?

Eğer durum böyleyse, rahat bir nefes alabiliriz, ölüm bir son değildir ve zamanımız geldiğinde, melekler bizi bekliyor olacak.

6

Ölümsüz Zihin

Neden-Sonuç Yasası

“En küçük bir etki bile, bir tepki doğurur.”

Bob Marley

Söylediğimiz her söz ve yaptığımız her şey, yaşadığımız hayatın geri kalanında ve içinde yaşadığımız evren üzerinde etkiye sahiptir. Düşündüğümüz her şeyin Yeryüzü üzerinde eylem olarak cisim kazandığını daha önce görmüştük. Aynı zamanda bütün düşüncelerimiz, evrenin tümünü eşzamanlı olarak etkileyebilirler ve etkileyeceklerdir.

Neden ve sonuç ilişkisi nasıl çalışır? Gelin basit bir örnek verelim ve bir domino dizisi hayal edelim. İlk taşı devirelim. Ne oldu? Evet, tam düşündüğünüz gibi. İlk taş dışında hiçbir şeye dokunmasak da, ilk etki, son taşa kadar diğer tüm taşları devirecektir. Son domino taşına ya da sonuncuyu koruyan diğerlerine hiç kimse dokunmasa da, kaçınılmaz reaksiyona neden olan ilk etkidir.

İlk domino taşı ve son devrilen domino taşının birbirleriyle doğrudan bir ilişkileri yoktur. Bir numaralı domino taşının enerjisi, son domino taşına kadar süren reaksiyon zincirini kurmuştur.

Neden sonuç bağlantısı bu şekilde çalışır. Her düşüncemiz ya da yaptığımız her eylem yaşamlarımızın geri kalanını etkiler, tıpkı evrenin geri kalanını etkilediği gibi.

Düşüncelerimizin domino taşları gibi olduğunu hayal edelim.

Düşünceler, tıpkı gece ve gündüzün birbirini izlemesi gibi evreni dolaşır ve bize geri dönerler. Öyleyse düşüncelerinizin negatif değil pozitif olduğundan emin olmanızın bir anlamı vardır. Çünkü nihayetinde, en sondaki domino taşı sizsiniz.

Karma Kanunu

Neden Sonuç Yasası

“İnsan ne ekerse, onu biçer.”

Galatyalılar 6:7

Karma Kanunu nedir? Karma Kanunu hayatlarımızı yöneten neden sonuç yasasıdır. Karma, tümü de karşıt ve tamamlayıcı reaksiyonlar oluşturacak olan eylemlerimizin sonucudur; yaptığımız şeyler bize benzer bir formda geri dönerler. Eğer pozitif düşünceler gönderir ve pozitif eylemler gerçekleştirsek, pozitif sonuçlar alırız. Eğer negatif düşünceler gönderirsek ve negatif eylemlerde bulunursak, sonuçları da negatif olur. Tıpkı bir domino çemberinde olduğu gibi, bir kez bir düşünce yaratıp, sonuçlarını aldığımızda, evrenin tümü üzerinde etkili olur ve bize eşit ölçüde geri döner.

Ancak, karmamızın, yaşadığımız bir hayatta tamamlanması mümkün olmayabilir. Bu yüzden ruh, karma yazgısını tamamlamak için reankarne olarak geri dönebilir. Ruh, tek bir yaşamda mükemmelleşmeyebilir. Aydınlanmaya ulaşmak ve bağlı oldu-

ğu dünyevi arzuları alt etmek için sayısız yaşama ihtiyaç duyar. Aydınlanmakta olan ruh öncelikle, kusursuz tinsel ruhaniliğinin farkında olmalıdır. Saflaşmalıdır.

Ancak ve ancak ruhumuz saflaştığı takdirde, sayısız doğum ve ölüm döngümüzün sonuna gelebileceğimiz söylenir. Karma kanunu ve reankarnasyona göre, arzularımızı tatmin etme arayışımız sürdükçe, kendimiz için iyi ya da kötü yeni bir karma yaratır ve onu tamamlamak için geri döneriz. Dönüşümüz mutluluk verici de olabilir, acı verici de.

Ruhani karma kavramı, ya da tüm eylemlerimize ilahi bir hüküm verileceği düşüncesi tüm dünya dinlerine içkindir. İstisnasız tüm dinler dürüst yaşamanın önemine ve kötülüğün sonuçlarına vurgu yaparlar. Bu durum ahlaki yasalarımızın da temelidir.

Çağlar boyunca, bu kadim karma ve reankarnasyon yasalarına ilgi duyan pek çok düşünür olmuştur. Bunlardan biri de Yunan bilgisi, felsefeci ve matematikçi Pisagor'dur. Kendisinin yoldan geçen bir yabancıyı şöyle azarladığı söylenir: O köpeğe eziyet etme. O benim reankarne olmuş bir arkadaşım. Sesini tanıdım!"

Çoğu kişiye komik bir anekdot gibi gelmekle beraber, pek çok formda reankarne olan ve bir sonraki karmik kıyafetine bürünen ruh kavramı, yeryüzündeki pek çok dinde ve felsefede kabul görmüştür. Özellikle Doğu dinlerinde, kendi kaderimizi tamamen kendimizin çizdiği ve şu an yaşadığımız hayatların kendi karmamızın makul sonucu, yani geçmişte yaptıklarımızın meyveleri olduğu fikri kabul görür.

Batıda hızla kabul görmesine ve popülerlik kazanmasına rağmen, karma ve reankarnasyonu garip bulan ve anlayışlarına saldırı olarak kabul edenler vardır. Bizim duyarlılıklarımız ya da seçimlerimiz ne olursa olsun, karma kanunu, yani neden sonuç yasası hem fiziksel hem de ruhani gerçeklikte varolmaktadır. Karma yasaları evrenseldir ve bozulamazlar.

Kabaca “günahlarımızın bedelini ödemek” olarak da ifade edilebilecek olan karma ve reankarnasyon kavramları, Şubat 1999’da kolektif İngiliz ruhunda öyle yoğun bir duygusal reaksiyona yol açtı ki, eğer Londra Nehri kıyısındaki Milenyum Kubbesi, Yeni Bin yılın gelişini ve 2000 yıllık Hıristiyanlığı kutlamak için yükseliyor olmasaydı, şekilde Ortaçağ günlerine geri mi döndü diye düşündüğüm için bağışlanabilirdim. Kamuoyunun fikirleri ve tepkisi öylesine vahşiydi ki, “Şeytan işi, şeytan işi” diye kulaklarımda çınlayan sesleri hâlâ duyabiliyorum, sanki hınçlı bir kalabalık yanlış anlaşılan talihsiz kurbanı, Şeytani Hoddle’ı ve onun korkunç kaderini taşıyordu.

Peki tüm bu kıyamet neden kopmuştu? Eski İngiliz futbol takımı teknik direktörü Glenn Hoddle, sakat insanlar ve reankarnasyon üzerine münasebetsiz bir yorum yapmıştı. Ona göre engelliler, geçmiş yaşamlarında işledikleri günahlardan dolayı bu haldeydiler! Ne talihsizlik ki, konuyu ele alan gazeteci (belki de hakir görüp küçümseyerek) Glen’in hayati yorumunu gözden kaçırmıştı. Glen aslında şunu söylüyordu: “Bu durum sadece günahlarından dolayı ıstırap çeken engelliler için geçerli değildir, hepimizi ilgilendirir!”

Ertesi gün hikâye İngiliz basınında manşetlere çıktı, bir hafta boyunca tüm gazetelerin ilk sayfalarında ve televizyon haberlerinde bu konu gündemde kaldı. Siyaset ve gazetecilik söz konusu olduğunda bir hafta, uzun bir süre olarak görülebilir.

Glenn Hoddle’in demeci İngiliz ulusunda, büyük bir sosyopsikolojik ters tepkiye neden oldu ve Glenn’in kaderini, karmasını, ani bir şekilde değiştirdi. İleri sürdüğü fikir, en azından teorinin kendisini aşırı şekilde basite alıyordu. Karma tamamen bireyseldir ve çok daha karmaşıktır. Fiziksel engelin söz konusu olduğu bazı durumlar, örneğin önceki hayatta meydana gelen bazı yaralanmalar, hali hazırda yaşanan hayattaki fiziksel bedeni etkileyebilir. Regresyon analizine alınan kişilerin incelenmesi sonucunda elde edilen bilgiler, fiziksel düzeyde bile olsa, önce-

ki hayatımızın travmalarını bu hayatımıza taşıdığımız fikrini veriyor. Örneğin; önceki hayatında top ateşi ile yaralanmış bir adam, geçmiş hayatının travmatik anıları nedeniyle fiziksel yaralarını bu hayatına taşıyabilir.

Bireyle ilgili olarak düşünüldüğünde, karma ve reankarnasyon yasaları öylesine karmaşıktır ki, onu bu şekilde genelleştiremez ya da basitleştiremeyiz. Glenn Hoddle bunu yapmayı denedi ve başarısız oldu. Kalemın kılıçtan keskin olması durumu ispatlandı ve kötü seçilmiş birkaç sözcüğün, kudurmuş medyanın da yardımıyla, bir insana herhangi bir kılıcın verebileceğinden çok daha zarar verebileceğini gösterdi. Elbette ki, Hoddle'ın kamu hayatının yakında biteceğini ve artacak olan tirajlarının kokusunu alan medyanın çakal sürüsü, kaderi çizilirken onun peşini bırakmadı, jürisiz yapılan medya mahkemesinde hep peşindeydiler!

Yazık ki futbol menajerleri ruhlar konusunda düşüncelerini her zaman dile getirmezler ve daha baştan itibaren gramer bakımından özürdürler (teşbihimi hoş görün), öyleyse Glen'in neden *Times* gazetesinden hırslı bir gazeteciyle reankarnasyon konusunu tartışmayı seçtiği bir muammadır. Belki de pek çok meslektaşının modellik, oyunculuk, ya da Ian Wright vakasında olduğu gibi bir sohbet programına ev sahipliği tarzında (bir futbolcunun kariyeri uzun sürmez) bir ikinci mesleği seçmeleri gibi, o da belki kendini bir part-time guru olarak ispatlamak istemiş olabilir. Ama daha başında fena halde yenilgiye uğradı, itiraf etmeliyim ki tüm ruhsal teorilerin en karmaşığıyla ve en mükemmeliyle uğraşırken daha ilk engele takılıp gözden düştü.

Karma ve reankarnasyon teorisi, ya da neden-sonuç yasası, tüm zamanlar içinde -en aydınlanmış olanımız için bile- anlaşılması en zor olan yasadır. Anlamak bu kadar zorken, açıklamak daha da zorlaşıyor. Hatta Dalai Lama'nın bile bu konuda zaman zaman zorluk çektiğine eminim! Glen Hoddle'in böyle bir şeyi niçin denediği de ikinci büyük gizemdir.

Glen Hoddle'da dahil olmak üzere, hepimiz ruhsal inançlarımızı isimlendirmek isteriz. Ve onu açıklamaya çalışan tüm zavalılı ve utanç verici çabalara rağmen karma, Budizm'in ve Hinduizm'in de içinde bulunduğu tüm büyük dünya dinlerinde, yüksek saygı gören bir inançtır. Çok sayıda inananı vardır. Ayrıca karma ve reankarnasyon ayrıca Yeni Çağ felsefesinin temel öğretilerinden biri olarak da benimsenmiştir.

Eylemlerimizin hesabını vermek ve günahlarımızın bedelini ödemek gibi fikirler, kişisel yaşamımızın ve kaderimizin, atılan bir zarın talihli ya da talihsiz sonucu göstermesinden ibaret olduğunu düşünen pek çok Batılı için nefret uyandırıcı olsa da, bizzat ben, tesadüflerle yaşanan yazgı fikrinin ve günahlarımızın bedelini ÖDEMEYECEĞİMİZ fikrinin daha tiksindirici olduğunu düşünüyorum! Her şey tümüyle tesadüfse ve hiçbirimiz yaptıklarımız için bedel ödemeyeceksek, düzen ve adalet ideali diye bir şey kalmazdı!

Bizler "günahlarımızın bedelini ödeyecek miyiz"? Kitabı Mukaddes'e göre ödeyeceğimiz söylenir. Kuran'da da böyle söylenir. Atalarımızın eski ilkel dinlerinde ve ilk doğa dinlerinde ve Budizm'in ve Hinduizm'in Doğu felsefesi öğretilerinde de durum böyledir.

Karma ve reankarnasyon teorisine göre, negatif ya da pozitif tüm edimlerimiz devam eden reaksiyonlar yaratırlar. Kendimizi dünyevi arzuların esiri olmaktan kurtarana –böylece etki ya da tepki yaratmaya çalışmaktan vazgeçene– ve ruhlarımızı saflaştırıp mükemmelleştirene kadar, sonsuz bedenlenme döngüsünden kaçamayız, ölümlere ve doğumlara katlanmak zorundayız, ta ki mutlak mükemmelliğe, ta ki Aydınlanana ve Budalığa ulaşana kadar.

Karma ve reankarnasyon Museviliğin, Hıristiyanlığın ve İslam'ın doğasında da yer alıyor mu?

Reankarnasyon fikri İsa'dan beri Musevilik inancında yer

alır. Eğer İsa, Doğuya yolculuk yaptıysa, yogilerden ve bilgelerden tüm bu yasaları öğrenmiş olmalıdır.

Ancak karma ve reankarnasyon, genel geçer dinde baskı altındadır. Örneğın, Hıristıyanlığa baktığımızda, reankarnasyon fikrinin İznik Konsülünde Hıristıyanlığın temel öğretisi olmaktan çıkarıldığını görüyoruz. Reankarnasyona dair orijinal metinlerde bulunan ve sandıklara gizlenen tüm göndermeler, hiç şüphesiz şimdi Vatikan'ın mahzenlerindedir.

Reankarnasyon Hıristıyanlığın temel öğretileri dışında bırakılmakla beraber, Musevilikte ve İslam'da karma teorilerini kabul eden mistik mezhepler bulunmaktadır. Özellikle Hasid Musevileri, bu eski inancı korurlar ve "bu yaşamda ya da başka bir yaşamda günah işlemiş" olanlar için devamlı dua ederler.

Pavlus, Mesih'in neden-sonuç yasası ve Karma yasasına dair öğretilerini onaylıyor gibi görünüyor, "Allah herkese, vazifesinin karşılığında hak ettiğini verecek... günahkar olan herkes acı ve ıstırap içinde olacak... İyilik yapan herkese şöhet, onur ve huzur verilecek... Allah kimseyi kayırmaz."

Pavlus, Galatya'lılara yazdığı mektupta şöyle der: "Herkes kendi sorumluluğunu taşımalı... kendinizi kandırmayın... Allah aldatamaz. İnsan ne ekerse, onu biçecektir. Eğer bedenine hizmet ederse, bedeninin çürümesini biçecek: ama eğer Ruhuna iyi tohumlar ekerse, ruhu sonsuz hayat bulacak." Pavlus şöyle devam eder, "Her insan kendi emeğinin karşılığı olan ödülü alacak."

Bu sözler karmaya gönderme yapıyormuş gibi görünüyor.

Ancak reankarnasyon olmadan karma tamamlanamaz, çünkü kişi, karmasını bir hayat yaşayarak tamamlayamaz. Eylemi etkileyen düşünce kuvvetleri enerjii ve maddeyi etkilemeyi sonsuza kadar sürdürecektir. Eğer edim negatifse, negatif karşılıklar, pozitifse de pozitif karşılıklar alacağız.

Bizler materyal düzlemdeki enerji formları olarak sadece bir

hayatla sınırlandırılmış değiliz. Bizler enerjliyiz. Neden-sonuçsal enerji yolculuğumuza devam ederken ve kendimize uygun yeni bir hayat ihya ederken, kendimizin yeni bir formunu yeniden yaratacağız.

Reankarnasyon teorisi karma yasasından ayrı düşünülemez. Ebedi ve ezeli neden-sonuç yasası nedeniyledir ki biz tinsel saflığa ve mükemmel dengeye ulaşana kadar eylemlerimiz tepki üretecektir. Tinsel karma olarak iş gören neden-sonuç yasası, mutlak mistik, ruhsal, fiziksel ve bilimsel bir yasadır ve bu yasanın istisnası yoktur. Yaptığımız her şey bize geri gelecektir. Bu tinsel nedensellik yasası daima yürürlüktedir. Bütün ahlaki yasaların en mükemmeli ve en doğalıdır.

Bunların dışında, takdiri ilahi ve bir tür ölüm sonrası yaşam kavramları da, tüm ilkel dinlerimizin doğasında bulunur ve tek tanrılı dinlerin ve Doğu dinlerinin pek çok yazılı metninde mevcuttur, İncil ve Kuran da buna dahildir.

Kuran'da 2. sure 28. ayette şöyle söylenir, "Siz cansız iken sizi diriltten Allah'ı nasıl inkâr ediyorsunuz? Sonra sizleri diriltecek, sonra yine diriltecektir. En sonunda O'na döndürüleceksiniz. O, yeryüzünde olanların hepsini sizin için yaratan, sonra göğe yönelip onları yedi gök halinde düzenleyendir. O, her şeyi hakkıyla bilendir."

Günahlarımıza kutsal bir hüküm verilmesi kavramı, gerçekten de bütün dinlerin esasında vardır ve takdiri ilahi ciddi bir konudur. Belki de insanı böylesine günahkar yapan şey, ondaki inanç eksikliğidir.

Öyle olmasaydı Adolf Hitler, dünyaya hükmetme rüyasının bedeli olarak ölümsüz ruhunu acı dolu bir ahret hayatına mahkum eder miydi? Dünyaları kazanıp da ruhunu kaybetmenin bir insana ne faydası var? Bir gün geri gelip bunu ödeyeceğimizi bilsek, birbirimize karşı bu kadar zalim olabilir miydik? İnsanları hiç esir yapar mıydık, bir gün geri gelip de esir olacağımızı bil-

sek? Birbirimizi açlıktan öldürüp, birbirimize vurur muyduk? Hırsızlık eder, yağma yapar, tecavüz edip katil olur muyduk, bir gün günahlarımızın hesabını vermek için geri çağrılacağımızı ve aynı acıları çekeceğimizi bilsek?

Karma ve reinkarnasyon yasası evrendeki en mükemmel ve en ahlaki yasadır.

Bununla beraber, günahlarımızın cezasını çekme fikri, karma yasasının sadece bir bölümüdür, öyle ki bizler, iyi eylemlerimizin için de mükafatlandırılacağız. Ancak bunlar, kendi çıkarımıza yönelik riyakar edimler olmamalıdır. Doğru davranış biçimi bu değildir. Ne zaman ki tüm eylemlerimizi belirleyen etken sevgi ve merhamet olur, işte o gerçek edimdir. Fiziksel, akli, duygusal ya da tinsel, önümüzdeki tüm olası engellere karşın, karma ve reinkarnasyon yasasının güzelliği, almanız gereken dersleri bitirdiğiniz ve gerçek tinsellik ve ahlakla bulduğunuz anda, hayattaki kısmetlerinizin de artmaya başlamasıyla kendini gösterir. Öyle ki, doğru edimler, kendi iyi ödülleri de beraberinde getirirler. Bu durum bir hayattan öbürüne devam eder.

Neden-sonuç yasası, yani karma yasası evrensel bir yasadır ve evrenin içinde tüm zamanlarda var olur. Karma yasası tercihlerden ya da önyargılardan bağımsız iş görür. Kendi düşüncelerimiz ve edimlerimiz vasıtasıyla hayat yolculuklarımızı bizler yönetiriz. Bununla beraber iyi ya da kötü karmayı getiren yalnızca edimlerimiz değildir.

Daha önce gördüğümüz gibi, düşünce, kendi gerçekliği içerisinde bir güç olarak hissedilebilir ve yaşanabilir. Pozitif ve negatif düşüncelerin sonuçları olacaktır. Eğer düşünce dalgalarının aura (elektromanyetik güç alanı) vasıtasıyla benlikten durmaksızın yayıldığını hatırlayacak olursanız ve eğer evrenin doğası gereği döngüsel olduğunu ve bu düşüncelerin ve amellerin hepsini size geri yollayacağını düşünecek olursanız, karmanın doğa-

sı hakkında bir şeyler kavramaya başlamışsınız demektir. Karma, doğal adalettir.

Örneğin ihtiyacınız olduğunda size iyi kalpli davranırsam, bu kibarlığa bir gün karşılık verebilirsiniz. Öte yandan eğer müşkülüğümü sizden esirgemişsem, hiç şüphe yok ki ihtiyacım olduğunda siz de bana aynı şekilde davranacaksınız (Tabii tamamen sevgi dolu olmadığınız sürece).

Bazı karmalar çabucak tamamlanır, bazılarının tamamlanması ise zaman alır.

Örneğin Stephen Lawrence'in yoz ırkçı katilleri yeryüzü kanunlarından paçayı kurtarmış olabilirler, ancak göksel yasaların adaletinden kaçış yoktur. Hepimiz gibi bir gün onlar da, amellerinin hesabını vermek için çağrılacaklar, onlar da "ektiklerini biçmek" zorunda kalacaklar.

Hiç kimse evrensel yasadan kaçamaz.

Öyleyse, herhangi birini yargılamaktan uzak olayım, çünkü bunu yalnızca Tanrı yapar. Yeni Ahit bize bu konuda şöyle söylüyor, "Ne hükümle hükmederseniz, onunla hükmolunacaksınız. Tarttığımız terazi ile tartılacaksınız." Sizler gibi ben de insanım ve bir varlığım, bu yüzden bizler, Tanrı'nın kurduğu düzenle ilgili niyetini bilemeyiz. Bizler sadece kendi kişisel bakış açımızdan görebiliriz.

Gelin şimdi, yaşanan bir ömrün, bir film makarasındaki bir kare olduğunu tasarlayalım. Her bir kare tek bir kişisel hayatı temsil eder. Bizler "insanlar" olarak, çoğunlukla tek bir hayatımızın bilincinde oluruz ve esas itibarıyla, eğer karmamız bize birden çok hayat yaşatıyorsa, geçmişin ve geleceğin içinde bilinçsizce var olan diğer hayatlarımızın farkında değildiriz.

Sadece tüm filmi izlersek konuyu anlayabiliriz.

Yaşadığımız her hayat, yolculuğumuzun bir bölümüdür. Her bir hayat, birbirine sonsuz vücut bulma döngüsüyle bağlanır, ta ki ruh mükemmelliğe ulaşana kadar.

Kabala hayat ağacı, bize, enerjinin kendisini, tinden maddeye izhar edişini gösteriyor. Aynı zamanda maddeyi de ruha döndürmemiz gerekmektedir. Ruhlarımız kaynaklarını arıyorlar. Ancak geriye dönmeden önce, ruhumuzu saflaştırmalı ve tamamen aydınlatmalıyız. Hepimiz bu ortak amaç için buradayız.

İşte bu yüzden başkaları hakkında mutlak hükümler veremeyiz, çünkü hikâyenin tümünü bilmiyoruz. Mevzua hakim değiliz.

İsa Mesih'in sözleriyle – “Bırakın ilk taşı günahsız olanınız fırlatsın.” (Yuhanna 8:7) İlk taşı biz fırlatamayız. Burası, bağışlamanın, alçakgönüllülüğün ve merhametin, atfedilenlerin en yücesi ve asili olduğu yerdir. Yanlış yapanları bağışladığımızda, kendimizi özgür bırakmış oluruz ve er geç kendilerini affettiklerinde –‘er geç’ diyorum çünkü ruhun araştırması pek çok hayat boyunca sürebilir – onlar da özgür olacaklar.

Bununla beraber, günahın ve haksızlığın karmasından kaçış yoktur. Kendi ebedi ve ezeli, tinsel ve ilahi vasıflarımızla yüz yüze gelmeyi öğrenene kadar, yazgı tarafından cezalandırılacağız. Ve o zamana kadar özgür olamayacağız.

Şu ana kadar öğrendiğimiz kadarıyla, evren biçim olarak küreseldir ve bu yüzden de herhangi bir dalga gibi, evrenin uzak köşelerine gönderilen düşünce dalgaları, er ya da geç başlangıç noktalarına geri döneceklerdir. Aynı şekilde, örneğin, ben Paris'ten yürümeye başlayıp doğuya doğru devam edersem, sonunda batı tarafından Paris'e geri döneceğim. Düşünceler, eninde sonunda göndericisine geri dönerler.

Karma, tepki veren ve kendine dönen döngüsel enerjinin yasasıdır. Düşünce dalgaları evreni dolanacak ve er ya da geç, tıpkı domino döngüsünde olduğu gibi size geri gelecektir.

Herkesin zihninde mutlaka soru işaretleri uyandıran, yazgı ve özgür irade kavramlarını tartıştık. Peki öyleyse yazılı bir yazgımız var mı, yoksa mutlak özgür iradeye mi sahibiz? Bu tartışmaya açık konuya verilecek cevap da elbette tartışmalı olacak-

tır. Ancak ben, hem özgür irademiz, hem de yazılı bir yazgımız olduğuna inanıyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir? İkisine birden nasıl sahip olabiliriz? Bu sorulara mümkün olduğu kadar doğru cevap verebilmem için, gelin en basit ve kavranabilir terimlerle basit bir analogi kuralım.

Bir tren istasyonunda bekliyorsunuz. Bir yolculuğa çıkmamız gerekiyor ve A, B, C ve D trenleri arasında bir seçim yapmak zorundasınız. Trenler sizi önceden belirlenmiş güzergahınıza götürmek için başka yollar izleyecekler. Siz hangi yolculuğu yapacağınızı seçmek konusunda tamamen özgürsünüz. Ancak, treninizi seçip, kompartımana yerleştiğiniz andan itibaren, tamamen trenin gideceği rotaya tabiisiniz.

Şimdi gelin, tren istasyonunda bulunduğunuz zamanda, yani doğum-öncesi bilincinizde; ruhunuzun yeryüzündeki karma derslerine devam etmek için hangi hususi hayat yolculuğunu seçeceğine karar vermesi gereken iki yaşam arasındaki noktada olduğunuzu söyleyelim. Hangi yolculuğa başlamaya ihtiyacınız olduğuna, hangi trene bineceğinize, ruhunuzun karmasına ve bireysel enerjinizin neden-sonuç senaryosuna devam etmesi için hangi hayata ihtiyaç duyduğuna bir kez karar verdiğinizde, yani seçim yaptığınız anda, cismani düzlemde yeniden bedenlenmek ve kati olarak bu rotayı izlemek zorundasınızdır.

Ruhsal varlık, karmik borçlarını ödeyeceği ya da karmik ödüllere kavuşacağı yeryüzündeki ruhsal gelişimini, ne tarz bir hayatla tecrübe edeceğine kendi özgür iradesiyle bir kez karar verdiği anda, ebeveynlerini, doğum yerini, zamanını ve koşullarını da seçer. Burada amaç, (nasıl söylemeli bilmiyorum, ama en iyi şekilde tanımlamaya çalışayım) sanki durmadan dönen bir atlıkarıncanın üzerindeki bir ata sıçrar gibi, ruhun yeryüzü düzlemine tamamen doğru zamanda, yani gezegenlerin evrilen ruha bir yol göstermek için, o dışının ya da erkeğin ruhsal evrimini sürdürmesini sağlayan ve yeryüzündeki hayata

yansıyacak özgül enerji titreşimlerini biçimlendirdikleri o kusursuz anda girmesidir.

Astroloji hakkında bir nebze anlayış geliştirmedikçe, önceden belirlenmişlik (ilahi takdir) teorisini kabul edemezsiniz. Gezegenel manyetik etkilerin bireysel hayat formlarını etkilemeleri ve bu etkilerin tamamen tahmin edilebilir olmaları kavramına geri dönerseniz, evrensel süreci anlamaya başlayabilirsiniz. Karmik derslerimize devam etmek için, ruh düzeyindeyken doğum anımızı seçeriz. Kaderimizi belirleriz. Yazgımızı seçeriz.

Yazgı ve özgür irade aynı madalyonun iki yüzüdür. Ruhsal düzeydeyken (doğumdan önceki fizik-öncesi düzeyde) seçim yapmak için özgür irademiz vardır, ama bir kez bir hayat yolu seçtiğimizde ve yeryüzünde vücut bulduğumuzda kesinlikle seçtiğimiz yolu izlememiz gerekir. Bu yoluysa, gezegen etkileri belirler.

Diğer bir söyleyişle, fizik-öncesi düzeyde bulunan ve karmik yolculuğu tayin edilmiş olan ruh, vücut bulan kişinin dünya planındaki konumunu tanımlayacak gezegenel harmonilere erişmelidir. Bu yüzden de yeryüzü düzlemine uygun bir giriş yapmalıdır. Bu ayrıca vücut bulanın özgür iradesiyle belirlenen ve halihazırda ruh düzeyinde ruhun tinsel evrimi ve gelişimi için en uygun şekilde seçilmiş yaşam örüntülerini de tanımlayacaktır.

Ruhun değerlerini, doğrudan yaşayarak öğrenmek zorundayız. Merhamet en yüce hedektir. Deneyimse en iyi öğretmen.

Bizi yargılayacak olan kinle dolu bir Tanrı değildir, kendimiz, kendi bilincimizdir. Tanrı'nın saf parçası, ruh düzeyinde her birimizin içinde olan ışıktır, bizi yargılayacak ve tüm eylemlerimize şahadet edecek olan O'dur. İçinizden, gizlice günah işleyebilirsiniz, ama Tanrı sizi izliyor, tıpkı sizin gibi. Kendi neden-sonuç senaryonuzdan kaçamayacaksınız.

İyi ya da kötü Ne yaparsanız, ne düşünürseniz aynı ölçüde size geri dönecek. Kendi yazgınızı yazdınız. Titreşimlerinizi yarattınız. Şimdi onlar size geri dönecekler. Yataklarımızı yaptık, şimdi içlerine uzanma zamanı geldi.

Kuran'ın 2. sure 24. ayetinde şöyle yazar:

“İman edip salih amel işleyenlere, kendileri için; içinden ırmaklar akan cennetler olduğunu müjdele. Cennetlerin meyvelerinden kendilerine her rızık verilisinde, ‘Bu tıpkı daha önce bize verilen rızık!’ diyecekler. Halbuki bu rızık onlara (dünyadaki-ne) benzer verilmiştir.”

Günahkarlar içinse, şöyle söylenir, “O fasıklar ki Allah’a verdikleri ahdi, onunla anlaşp bağlandıktan sonra bozar, Allah'ın birleştirilmesini emrettiği şeyi keser ve yeryüzünde bozgun çıkarırlar. İşte bunlardır, hüsrana uğrayanlar.”

Önceden belirlenmiş yazgı, yani karma, pek çok ilkel doğa dinine de içkindir. Afrika'daki ilkel dinlerde herkese doğumdan önce, Yaratıcı tarafından özel bir yazgı verildiğine inanılır. Ganalılar, yeni varlığın yazgısının, doğum öncesinde Tanrı'dan ayrılırken belirlendiğine inanırlar.

Tinsel tarihimizin ta başından itibaren, karma ve reankarnasyon kavramlarının izine rastlanır. Batı dünyasında yaklaşık iki bin yıldır baskı altında olsalar ve alaya alınsalar da, şimdiler de seve seve kabul görmeye başlamışlardır. Modern dünyadaki pek çok kültürel ve tinsel felsefeye entegre oldular, modern psikiyatride hak ettikleri yeri kazanmalarının yanı sıra, bir bütün olarak toplumun içinde de yer almaktadırlar. Bütün bunlar elli yıldan daha az bir süre içinde oldu.

Görünüşe bakılırsa ruh, aydınlanmaya doğru sürekli bir yolculuk içindedir. Arzu ettiğimiz sürece, imrendiğimiz sürece, tekrar tekrar Yeryüzüne döneceğiz, ta ki tüm cismani arzularımızdan vazgeçene kadar. Budist terimleriyle ifade edecek olursak,

bizi cismani bağlarımızdan sadece 'eylemsizlik', merhamet ve inziva kurtarır.

Budist rahiplerin neden farklı bir hayat tarzı sürdürdükleri çok açık. Budist düşüncesine göre 'hayat ıstıraptır'. Hangimiz hayatın acısız ve mücadelesiz olduğunu iddia edebiliriz ki? Ancak bu mücadeleler kendi öz yaratımızdır.

Evet, daha bilinçli ve daha merhametli bir hayat yaşayarak, egomuzu tatmin etmek yerine huşu göstererek, daha iyi bir karmaya doğru gelişim gösterebilir, Nirvana'ya ya da Cennete biraz daha yaklaşabiliriz. Karmanın güzelliği budur. Hepimizin başka bir enerji seviyesinde var olma olasılığı yoktur.

Bunlar hüsnü kuruntu mu? Hiç sanmam.

Neden sonuç yasası, bilimsel olarak kanıtlanmış bir fizik yasasıdır. Hiç kimseye lütufta bulunmaz, sadece edimlerimize değer biçer. Karma yasası tamamen ahlaki ve adil bir yasadır. Yaptığımız her şeyin bedelini öderiz. Ne yaparsak yapalım, er yada geç bize aynı şekilde geri dönecektir.

Shvetashvatara Upanishad 1-7. mısralarda kaderimiz üzerine şunlar yazar:

Kozmosun sebebi nedir:

Brahman (Tanrı) mı?

Nereden geldik bizler? Ne için yaşıyoruz?

Nihai huzuru nerede bulacağız?

Bizi önüne katıp götüren haz ve acı ikiliğine

Hangi güç hükmediyor?

Zaman, doğa, gereklilik, tesadüf,

Elementler, enerji, zekâ-

Hiçbiri de İlk Neden olamaz.

Bunlar sonuçlardır, amaçları yalnız

Benliğin haz ve acının üstüne çıkmasına yardım etmek olan.

Dünya Tanrı'nın çarkıdır
Kenarında dönüp duran tüm yaşayan canlılarla beraber.
Dünya Tanrı'nın nehridir,
Pınarı ondan akan ve suları ona geri dönen.
Varlığın durmaksızın dönen çarkında,
Kişinin benliği döner döner durur,
Hayattan hayata geçer, ferdi bir varlık olduğuna inanarak,
Ta ki Tanrı Sevgisiyle gerçek kimliğini görene,
Ve bölünmeyen bütün içinde
Ölümsüzlüğe ulaşana kadar.
O ebedi ve ezeli gerçekliktir, diye çağlar kutsal yazılar,
Ve esası varoluşun.
Onu her varlıkta sezenler,
Ona karışıp, bir olanlar Onunla,
Kurtulurlar, ölüm ve doğumun çarklarından.

Reankarnasyon Teorisi

'Bu dünyadan geçip gitmenin iki yolu vardır. Biri ışıklı yoldur, öbürü karanlıklar içindedir. Işıklı yoldan geçenler geri dönmeyiz, ama karanlığın içinden geçen kişi geri dönecektir.'

Bhagavad Gita 8. 25-26

Hiç yeni karşılaştığınız birine aniden yakın hissettiğiniz ya da sebepsiz yere hoşlanmadığınız oldu mu? Hiç "ilk bakışta aşk" yaşadınız mı, ya da çok uzun zamandır tanıyormuşsunuz gibi hissettiğiniz birisiyle karşılaştınız mı? Bazen, başka hayatlardan tanıdığınız insanlarla karşılaşırsınız.

Belki de ortada bir sebep olmaksızın, bir mekânın sizi kendine çektiğini hissettiniz, ya da daha önce orada hiç bulunmadığınız halde yüreğinizden gelen bir tanışıklık hissi yaşadınız. Ya da belki tarihte bir döneme karşı, özellikle hayranlık hissediyorsunuz? Özel bir doğum lekeniz var mı, ya da sebebini açıklayama-

dığımız korkularımız, fobileriniz, sevdiğiniz ve nefret ettiğiniz şeyler? Bunlar belki de, geçmiş hayat deneyimlerinizin bilinçaltı anıları olabilir.

Reankarnasyon nasıl mümkün olur? Sadece bir hayatımız mı var? Evet, şu an içinde bulunduğunuz beden sadece bir hayatı var. Fiziksel ölüm gerçekleştiğinde, bedenimizin toza dönüşeceğini biliyoruz. Elbette ki beden reankarne olamaz, çünkü daimi değildir. Geçicidir. Ancak bedeninizin içindeki ruh ölümsüzdür. Ruh yok edilemez ve ölüm anında bedeninizi terk eder.

Daha önce de gördüğümüz gibi, hepimizin içinde bir ışık topu varolur ve buna ruh denir. Ölüm anında bu ışık topu, yani ruh, yani bilincimizin bütünü, anılarımız ve deneyimlerimiz fiziksel bedenimizi terk eder ve ölüm-anı deneyiminde gördüğümüz üzere, esas kaynağına geri döner.

Ancak enerjinin yok olmadığını biliyoruz. Enerji hareketsizleşemez. Enerji topu, ya da merhumun ruhu, tıpkı evrenin kendisi gibi pek çok kez ölür ve yeniden doğar. Şimdiye kadar incelediğimiz üzere, yaratılış döngüsü, yani enerji ve madde arasındaki dinamik ilişki, sonsuza kadar devam edecektir. Enerji biçimin içinde cismanileşip, biçim sonlandığında dağılmaz. Enerji form olarak cismanileşir, form sona erer ve ardından enerji formdan ayrılır. Ama enerji, bir form yarattıktan sonra bir köşeye çekilmez. Sonsuza kadar form yaratmaya ve hayat vermeye devam eder.

Bizim formumuzu yaratan enerji de, ruhtur. Enerji fiziksel bedeni terk ettikten sonra enerji kaynağına geri döner ve bir noktada, başka bir form yaratır.

Bireysel ruh, yani tin kendine başka bir hayat seçer ve uygun bir anda, uygun karmik nedenlerle, vücut bulma için hazır olan gelecekteki ailesini belirler.

Fiziksel bedeninizden ibaret olduğunuzu düşünüyorsanız,

reankarnasyon fikri elbette ki size absürd gelecektir. Fiziksel bedenin öldüğünü ve dağıldığını biliyoruz. Tekrar aynı bedende vücut bulamayız. Ancak saf ışık, bilinç ya da enerji olan “ruh”, kendine defalarca kez hayat verecek ve burada, yeryüzündeki ruhsal evrimini sürdürmek için gerekli olan çok sayıdaki farklı fiziksel bedeni meydana getirecektir.

Bununla beraber bu gezegen evrendeki tek gezegen değildir. İngiliz bilim adamları, başka gezegen sistemlerinin olduğunu kanıtladılar. Bu demek oluyor ki, yeryüzündeki dersinizi tamamladığınızda, belki de bizimkinden tamamen farklı kültürlerin ve yaşam formlarının olduğu farklı bir gezegen sistemine yüceltilebilir, ya da alçaltılabilirsiniz.

Reankarnasyon teorisine göre, bizler ruhumuz mükemmelleşene, saflaşana ve sonunda ‘Cennetin Krallığına’ yeniden girene kadar, yeryüzünde tekrar tekrar vücut bulmalıyız. O zamana kadar, tekrar tekrar, hayattan hayata geçerek, karmik yazgımızı tamamlamak ve ödevlerimizi yerine getirmek için reankarne olacağız.

Reankarnasyon fikri yaklaşık 10,000 yaşındadır ve Hinduizmin, Budizm’in ve çeşitli Doğu felsefelerinin yanı sıra, dünyadaki pek çok ilkel dinde de vardır.

Afrika’daki Doğu Guyana yerlileri reankarnasyonun yalnızca aile içinde gerçekleştiğine inanırlar. Eğer aşkın bir ruhu, ya da “ori”yi fark ederlerse, ona özel bir isim verirler. Babatunde, “baba geri döndü” demektir ve kızlar için kullanılan Lyatunde kelimesi “anne geri döndü” anlamına gelir.

O anki ailede vücut bulma kavramı, diğer reankarnasyon teorilerinde bilinmemektedir; ancak bireyler, ruh grupları halinde reankarne olmayı seçebilirler ve aynı zamanda eski “ruh arkadaşlarıyla” yakın ilişki içinde olmaya devam edebilirler. Bu ilişkiler, kişisel ya da kolektif bir amaca dayanıyor olabilirler. Ama en nihayetinde, kişisel ve grup karmasının doğrudan sonucudurlar.

Reankarnasyon yasası, insanın doğuşundan beri dünya dinlerinin büyük çoğunluğunda rastlanan bir kavramdır ve insan medeniyetinin doğasında öylesine yer etmiştir ki, yazılı tarihin de öncelerine dayanır. “Takdiri ilahi”, “ruh” ve “ahret” gibi kavramlar da dünya dinlerinde sürekli mevzu edilirler. Ayrıca günümüzde, geçmiş hayatlarının anılarını ya da deneyimlerini anlatan milyonlarca insanın olması da, reankarnasyon lehine, göz ardı edilemeyecek kadar çok kanıt sunuyor.

Geçmiş hayatımızda zengin olabiliriz, fakat şimdi dünyaya, yoksulluğun ne demek olduğunu anlamak için dönmüş olabiliriz. Önceki hayatımızda fakir yaşamış olabiliriz, ama şimdi, zenginlik ve lüks içinde olmak için geri gelmiş olabiliriz. Bir önceki hayatta keşiş benzeri bir mahrumiyet hayatı yaşamış, şimdi açgözlülük yapmak için geri gelmiş olabiliriz. Önceki hayatımızda bir fahişe olabiliriz, şimdi ise bir rahibe. Bir Kraliçe olarak yaşayıp, bir köle olmak için geri gelmiş olabiliriz. Bir insanı soyup, parasını almış ve bunun ne demek olduğunu anlamak için geri gelmiş olabiliriz.

Peki, bu teoriyi kanıtlayan geçerli deneysel verilere sahip miyiz? Reankarnasyon hikâyelerine ve geçmiş hayat anılarına bakıldığında, mantıksal veya bilimsel açıklaması olmayan faktörler karşımıza çıkacaktır. Ancak bu anıların ayrıntılarının kendi içinde inanılmaz derecede tutarlı olduğu ve tarihsel özellikler taşıdıkları ortaya çıkmıştır.

Hindistan’da yaşanan, geçmiş hayata dair iki çocukluk anısı vakasının birine şahit olanlar vardı ve bu hikâyeye BBC televizyonu çalışanları tarafından kameraya alındı. Doğdukları yerden hiç ayrılmamış olan çocuklar, “diğer hayatlarını” hatırlıyorlar ve yüzlerce mil ötedeki eski evlerini ve ailelerini dosdoğru tarif ediyorlardı. Geçmiş hayattaki ölümlerinin nasıl gerçekleştiğini ve bedenlerinin yara alan kısmını tarif edebiliyorlardı. İki vaka da da olayların doğruluğu ispatlandı, iki çocuğun vücudunda da, önceki hayatlarında bedenlerinin ölümcül yara aldığı noktalarda doğum lekeleri vardı.

Amerika Charlottesville'deki Virginia Üniversitesinden Profesör Ian Stevenson, otuz yılı aşkın süredir, geçmiş hayatlarını hatırladıklarını iddia eden insanlar üzerinde araştırmalar yapıyor. Profesör Stevenson, geçmiş yaşamlarını hatırlayan kişilerin bazılarının, doğum lekelerinin ya da doğum kusurlarının, hayatı hatırlanan kişinin aldığı (genellikle) ölümcül yaralarla benzeştiğini fark etmiş.

Çalışması, aşağıdaki sorulara şaşırtıcı yanıtlar getirir nitelikte: Neden bazı çocuklar doğum kusurlarıyla doğar da, bazıları doğmaz? Neden bazı küçük çocukların, hiçbir travmatik deneyimleri olmamasına rağmen, ya da ailelerinde bu tip bir davranış modeli alabilecekleri kimse bulunmamasına rağmen, fobileri vardır? İnsanların belirli kalıtsal miraslar getirdiği ve bunların bizi diğerlerinden ayırdığı doğru mudur?. Neden bir ruh fakirliğin içine doğar da, bir diğeri ağzında gümüş kaşıkla dünyaya merhaba der?

Pekala, bütün bilim adamlarının ve “doğa” genetiği teorisyenlerinin, “Her şey genlerdedir”, diye bağırdıklarını duyabiliyorum. Evet bunu biliyoruz, ama güneş tutulması gibi göksel fenomenlerin ve gezegensel seslerin, genetik materyal üzerinde doğrudan bir etkisi olduğunu hatırlıyor musunuz? Evet, şimdi de, “çocuk gelişimi” teorisyenlerinin “her şey beslenmekle ve doğru bakımla ilgili” diye seslendiklerini duyabiliyorum. Evet, bunu da biliyoruz, ama bilmem hatırlıyor musunuz, göksel ve gezegensel etkiler bizi, psikolojimizi ve biyolojimizi doğrudan etkiliyordu?

Doğum Haritası, genetik madde ve bileşim üzerindeki göksel etkilerin haritasıdır ve dünyaya gelen ruh için bir gelecek planı ya da yaşam örüntüsü olarak görülebilir. Vücut bulan ruh, karmik yazgısına uygun olarak yeni hayatını seçmiştir.

Elbette ki bizler, önceki hayatlarımıza dair genellikle pek az şey hatırlarız, bunun nedeni fiziksel doğum anında yaklaşık on milyon beyin hücremizin ölmesi olabilir. Belki de bu hücreler,

geçmiş hayatımızın anılarını taşıyan hücrelerdir. Geçmiş hayatımız hakkında şu anda bildiğimizden daha fazla şey öğrenmenin neresi yanlış?

Eğer geçmiş yaşamlarınızdan biri, bilinçli zihninize çıkıyorsa, bunun nedeni uzun zamandır siz farkında olmadan sizi rahatsız eden ve yaşam enerjinizin bedeninizde dolaşmasını engelleyen bir şeyin ortadan kalkmasını sağlamaktır. Belki de geçmiş hayatınızda yaşadığınız bir travma hâlâ bu hayatınıza yansıyor ve gerçekten de bazen hayatınızı tahammül edilemez ve mutsuz kılıyor? Bu durumlar “geçmiş hayat blokları (tıkanma)” olarak adlandırılır. Travmatik bir geçmiş-hayat deneyimi, bilinçli zihninize rahatsızlık verdiğinde, ilişkilerinize zarar verdiğinde, ya da güveninizi kırıp, yaşam hevesinizi alıp götürdüğünde... bu tıkanma meydana gelir.

Çözemediğiniz bir probleminiz ya da yoluna koyamadığınız bir ilişkiniz mi var? Bir “geçmiş hayat alışkanlığına” mı saplanıp kaldınız?

Belki geçmiş hayattaki bir anne, ya da koca tarafından korkunç hallerde bırakılıp terk edildiniz ve şimdi bu yüzden ‘irrasyonel’ bir terk edilme korkusu yaşıyorsunuz. Belki de önceki hayatınızda boğuldunuz ve şimdi sudan korkuyorsunuz. Yılanlardan hep korktunuz, kim bilir belki de geçmiş hayatlarınızdan birinde bir yılan soktu. Belki bir yangında öldünüz ve şimdi bundan aşırı derecede korkuyorsunuz. Belki bir doğumda öldünüz ve şimdi bebek sahibi olmaktan korkuyorsunuz. Senaryolar çoğaltılabilir.

Geçmiş-hayat terapileri ve regresyon analizleri (psikanaliz), dünya üzerinde başka başka hayatlar yaşayan insanların, her gün tecrübe ettikleri dikkate değer geçmiş-hayat anılarına yönelik olarak, kendiliğinden gelişmiştir.

Bazı durumlarda, geçmiş-hayatın anımsanması ve saklı kalmış travmatik anıların açığa çıkarılmaları önemsenmesi gereken bazı sonuçlar doğurabilir.

Aslanlar kendisini kovalayıp yiyeceklerinden korkan bir kadın, yıllardır her gece bu kabusları görüyordu. Kendisine bunun bir geçmiş-hayat anısı olduğunu söyleyen hipnoterapistiyle geçirdiği bir seanstan sonra, bu korkusu sona erdi. O günden sonra bir daha asla bu kabusları görmedi. Bilinçli zihin, bilinçaltındaki geçmiş-hayat anısını kabul etmiş ve bu 'irrasyonel' korku tamamıyla silinmişti.

Geçmiş-hayat analizi

"Tüm dünya bir sahnedir, tüm erkekler ve kadınlarsa yalnızca oyuncular."

As You Like It, William Shakespeare

Cheshire'de bulunan, İngiliz kimya şirketi ICI'da fen uzmanı olarak çalışan ve aynı zamanda bir anne olan Liz Howard için, eski malikane konağı Tudor'u gördüğü berrak ve akıldan çıkmayan rüya, beklenmedik olayların da başlangıcı oldu. Gördüğü hipnoz terapisi, Liz'i en sonunda Elizabeth Fitton olarak yaşadığı geçmiş hayatına geri götürdü. 1503'te Gawsworth Konağında doğan, sonrasında Kral 8. Henry'nin hanımı Anne Boleyn'e hizmetçilik yapan Liz, hem o bölgenin kilisesinin hem de Gawsworth Konağının o zaman ki özelliklerini (şu an sadece sahipleri tarafından bilinen) ayrıntısıyla tarif edebiliyordu. Liz'in gördüğü rüya öylesine belirgindi ki, şöyle ifade ediyor, "Ayrıntıları, sanki ışıklandırılmışlarcasına hatırlıyorum, öyle ki günler ve haftalar sonra bile aklıma gelmeye devam ettiler. Gerçekten de beni usandırmaya çalışıyorlar gibiydi."

Altı ay sonra Liz ve ailesi hafta sonunu arkadaşlarında geçirmek için yola çıkmışlardı. Giderken, yolculuklarına ara vermek üzere aniden Littlecote'a saptılar, bu kararı tesadüfen almışlar gibi görünseler de, hayır, her şeyin bir nedeni vardır. O gün Littlecote malikanesinde Elizabeth için temsili bir tören yapılıyordu.

“Brian-arabayı durdur. Bu o. Rüyalarımnda gördüğüm ev.”

Şok olan Liz ve ailesi, arabadan indiler ve Malikane Konağına doğru yürüdüler. “O garip his yine başladı,” demişti Liz eşi ne. “Orada yukarda, evin arkasında. Orada oldu.”

“Nereden biliyorsun, daha önce burada bulundun mu Liz?” diye sordu Brian.

“Bilmiyorum, böyle bir şey düşünemiyorum. Bu ev hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğimi anlayamıyorum.”

Rehber eşliğinde bir turla 15. yüzyıl Littlecote Malikane Konağını gezerlerken, Liz başkaca bir şey hissetmedi, ta ki merdivenleri tırmanıp en üst kattaki küçük odaya girinceye kadar. Dışarıda hava güneşli olmasına rağmen, Liz’in zihninde aniden karanlık, rüzgarlı ve yağmurlu bir hava ‘izlenimi’ oluştu. Tur rehberinin, “Bu alan perili olarak bilinmektedir, çünkü yüzyıllar önce burada, bu odada bir baba kendi çocuğunu öldürdü” şeklinde açıklamalar yapmaya başlamasıyla Liz Howard, kendini gözle görünür şekilde üzgün hissetmeye başladı.

Liz ve eşi olan biten karşısında tamamen şaşkındılar. İkisi de aşırı şüphe içindeydiler, ikisi de ne yapacağını bilemiyordu, ancak bu olay onlar için göz ardı edilmeyecek kadar ilgi çekiciydi. Nihayet bu olayın peşine düşmeye karar verdiler. Önce bir kütüphane araştırması yaptılar, ardından da geçmiş-yaşama dönme analizi konusunda ünlenmiş ve saygı duyulan bir hipnozcu olan Joe Keeton’la haberleştiler. Keeton Liz’i böylesine rahatsız eden şeye dair bazı cevaplar bulabilmek için hipnoz yapmaya karar verdi. Aşağıdaki konuşmalar teyp kayıtlarından alınmıştır.

Joe: “Şu an neredesin Liz?”

Liz: “Hava soğuk.”

Joe: “Neredesin?”

Liz: “Kulede.”

Joe: “Hangi kule?”

Liz: "Londra Kulesi."

Joe: "Yıl kaç?"

Liz: "1536"

Joe: "Ne yapıyorsun?"

Liz: (Ses tonu kederli) "Leydi Anne-celladın gelmesini bekliyor."

Liz, Anne Boleyn'i bekleyen bir bayan olduğunu hatırladı. Bununla beraber, daha sonra yapılan araştırmada Liz Howard'ın geçmiş yaşamdaki adının kayıtlarda geçmemesine rağmen, çocuk öldürülürken Anne Boleyn'in yanında dört hizmetçi kız bulunduğu keşfedildi. ancak sadece üçünün adı biliniyordu, dördüncü isim kayıtlarda yoktu.

Bir sonraki seans:

Joe: "İsmin ne?"

Liz: "Elizabeth, eski Kraliçe'den sonra bana bu ismi vermişler."

Joe: "Hangi yıl doğdun?"

Liz: "1503." 7. Henry o zaman tahttaydı, karısının ismi Kraliçe Elizabeth'di.)

Joe: "Şu an hangi yıldayız?"

Liz: "1514."

Joe: "Nerede yaşıyorsun?"

Liz: "Gawsworth Konağında."

Liz daha sonraki hipnoz seansında ayrıntılara girmeye başladı; Gawsworth Konağını ve orada yaşayan ailesini tarif etti.

(Bunlar olurken, Gawsworth Konağının şimdiki sahipleri olan Tim ve Liz Richards, Liz'in verdiği bilgileri kontrol etmek için orada bulundular.

Joe: "Neredesin Liz?"

Liz: "Mutfaktayım."

Joe: "Katta neler var Liz?"

Liz: “Örme taş.”

(Tim ve Liz Richards, bu katın Victoria döneminde tahta yapılmadan önce, gerçekten de örme taş olduğunu doğruladılar. Bunu SADECE konağın şimdiki sahipleri biliyorlardı.)

Joe: “Gawsworth Konağı hangi renk, Liz?”

Liz: “Sarı ve Siyah.”

(Tudor zamanında binalar sandığımız gibi siyah ve beyaza değil, sarı ve siyaha boyanırdı, o zamanlarda bu bilgiye kimse- nin erişmesinin mümkün olmadığını Liz ve Tim Richards’da onayladılar.)

Tim ve Liz Richards, Liz’in hikâyesinden öylesine etkilenmiş- lerd ki, sonrasında onu Gawsworth Konağına davet ettiler. Liz orada hipnozdayken ayrıntısıyla tarif ettiği kiliseyi de ziyaret etti.

“Çok acayip, sanki burası daha farklıydı, şimdi önü arkasına gelmiş gibi. Kapı şuradaydı,” dedi Liz Richards’la beraber eve girerlerken. Liz Howard yanılıyor muydu?

“Elbette ki senin zamanında,” dedi kısa bir süre sonra içeri- ye giren kilise papazı, “kilise yolun öbür tarafında olmalıydı. Esas giriş bir yüzyıl kadar önce tuğla örülerek kapatıldı.”

Tim ve Liz Richards Liz’in hikâyesinden aşırı derecede etki- lenmişlerdi, çünkü kendilerinden başka hiç kimse Liz Ho- ward’ın aşına olduğu bu ayrıntılı bilgilerden haberdar değildi.

Her ne kadar Liz Howard hikâyesini mükellef bir fantezi ola- rak görmeye meyilli olsalar da, Liz ve kocası bu olayların ardın- dan Gawsworth Konağındaki kayıtları kontrol etmeye karar ver- diler ve sonrasında da Liz’in Elizabeth Fitton olarak yaşadığı ha- yatı ve ailesi hakkındaki tüm ayrıntıları elde ettiler.

Öğrendikleri bilgiler gerçekten de Liz Howard’ın hipnoz etki- sindeyken bahsettikleriyle aynıydı.

Analizin en son seansında, Liz kendini, bebeğin öldürüldüğü ortamda, Littlecote’daki bir odada buldu.

Joe: “Şu an kaç yaşındasın Liz?”

Liz: “Ye-yetmiş.”

Joe: “Neredesin?”

Liz: “Littlecote.”

Joe: “Ne iş yapıyorsun?”

Liz: “Mutfakta çalışıyorum.”

Joe: “Mutlu musun?”

Liz: “Yaşlım- ağrıları var.”

Joe: “İki yıl ileriye git.”

Liz: “Soğuk- yağmur yağıyor- bebek geliyor - ebe çocuğu doğurttu- (Liz’in ses tonu aşırı şekilde geriliyor) çocuğun üzerinde elbise yok- hayır-hayır-hayır çocuğu öldürecek- yalvarırım efendim yapmayın-hayır.”

Liz bu noktada öylesine üzüntüye boğuldu ki, Joe Keton, Liz’i hipnozdan geri çekti.

“Bu rüyanın beni niye böylesine usandırdığını şimdi anlıyorum,” dedi Liz daha sonra, belki de bu rüya onu yüzyıllar boyunca ve yaşadığı bir çok hayatta canından bezdirmişti, ta ki bu acı veren korkunç rüya bilincine çıkana kadar.

Liz Howard’ın yaşadığı tecrübelerle ilgisi kuşkusu sonra sonra giderek arttı. Tüm bu ayrıntılarını nasıl bildiğine dair, ortada herhangi bir mantıklı açıklama yoktu, bu hayatı çok uzun zaman önce yaşamış olması dışında. Hâlâ aklını meşgul eden tek bir şey var, Elizabeth Fitton, Liz Howard’ın bu hayattaki kızlık adıydı.

Hipnoz deneyimlerini yorumlayan Liz, hipnoz sırasında kim olduğuna ve nerede olduğuna dair gerçeklik hissini hiçbir zaman kaybetmediğine, geçmiş hayatının duygusal tecrübelerini, kendini olaydan ayrı tutarak, sanki beyninin diğer yarısında meydana geliyorlarmışcasına yaşadığını söyledi.

Liz Howard’ın hikâyesi elbette ki tek değil, gerçekliği ispatlanabilir geçmiş yaşam tecrübeleri olan insanların sayısı gün geç-

tikçe artıyor. *Yesterday's Children* adlı kitabında Jenny Cockell, geride altı çocuk bırakarak 33 yaşında ölmüş, "Mary" adındaki yoksul bir İrlandalı olarak yaşadığı hayatın, canlı çocukluk anılarını anlatıyor. Çocuklarını ardında bırakarak ölmüş olmanın travması o kadar büyüktü ki geri dönmeye yemin etti ve on yıl sonra Jenny Cockell olarak geri döndü.

Çocukluğunda bu anıları takıntı haline getirmişti, geçmiş hayatında yaşadığı yerin haritalarını ve şemalarını çizdi. Jenny, o zamanki kocasının adını da söyledi ve onun ordudaki öyküsünü anlattı. Onlu yaşlarının sonlarına doğru "Mary" olarak yaşadığı hayatına dair yazılı kanıtlar buldu, yaşadığı kasabaya gitti, bu yerde gördüğü her şey rüyalarıyla birebir örtüşüyordu. En sonunda da, geride bırakmış olduğu altı çocuğuyla kavuştu.

Bu tip hayati reankarnasyon deneyimleri elbetteki benzersiz değildir, başka hiçbir şekilde elde edilemeyecek tarihi bilgilerin ve olayların ayrıntılı izahatının verildiği, bize reankarnasyon hakkında sağlam kanıtlar sunan, raporlanmış ve araştırılmaya devam edilen pek çok geçmiş-yaşam hatırası öyküleri bulunmaktadır.

Geçmiş-yaşam anılarını, normal bilinç hallerinde, kendiliğinden hatırlayan çok sayıda da çocuk bulunmaktadır. Oysa ki yetişkinler, geçmiş-hayat regresyonlarını genellikle hipnoz etkisinden yararlanarak yaşamaktadırlar.

Geçmiş-yaşam regresyonu araştırmalarıyla ilgilenen ilk kişi, bu işe gönül vermiş bir hipnoterapist olan Arthur Bloxham'dır. Araştırmaları boyunca, 400 kişinin geçmiş-yaşam regresyonlarını bantta aldı. Arthur'a esasında tıbbi nedenler yüzünden başvurmuş olan Jane adındaki bir bayan, hipnoz sırasında yaşamış olduğu yedi hayatı hatırladı. Bunlardan en ilginç, 12. yüzyılda genç bir Yahudi anne olarak York şehrinde, Rebecca isminde yaşadığı hayatı.

Jane hipnoz sırasında, Joseph adındaki bir tefecinin eşi oldu-

ğunu hatırladı. İki çocukları vardı. Hayatını ayrıntılı olarak hatırlıyordu. Hıristiyanlık dinine dair berbat bir fanatizmin yaşandığı ve Yahudi karşıtlığının giderek yayıldığı Üçüncü Haçlı seferlerinden hemen önceki dönemde, 1189 yılındaydı. Evlerini bırakmak istemiyorlardı, ama öfkeli bir insan kalabalığının Yahudi mahallesine saldırmaya başlamasıyla, evlerinden ayrılmaya mecbur kaldılar. Aile kaçıyordu, en sonunda bir kilisede kendilerine sığınacak bir yer buldular, yapının alt katındaki bir yer altı kemerinde saklanıyorlardı. Ortalık biraz durulur gibi olduğunda, Joseph, yemek bulmak için yanına oğlunu alarak dışarı çıktı, Rebecca'yı ve kızını orada bırakmıştı. Rebecca ve çocuğunun kaderleri belliydi. Çok geçmeden öfkeli bir insan kitlesinin elinde, yeraltı kemerinde can verdiler.

York Üniversitesi'nde Yahudi tarihi üzerine bilir kişi olan Profesör Barrie Dobson, söz konusu tarihi ayrıntıyı teyit etmek için, bu vakayı inceledi. Jane'in hikâyesi pek çok yönüyle doğru olmakla birlikte, tek bir şey açığa kavuşturulamıyordu. York ortaçağ kiliseleri arasında, York Katedrali dışında yeraltı kemeri olan bir kilise yoktu.

Ancak birkaç ay sonra, 1975 yılının ilkbaharında St Mary Castlegate kilisesini-Jane'in hipnoz sırasında tarif ettiği kilise-yenileme çalışmalarında görevli işçiler, yeraltı kemerine inen gizli bir geçit buldular, geçit tam da Jane'in bahsettiği yerdeydi. Yapı mimari olarak Normandiya, hatta Roma tarzıydı. Bu durumda olay, 1189 katliamını tarih olarak önceliyordu. Yaşayan hiçbir insanın bu yeraltı kemerini bilmesine imkan yoktu, hayatını kurtarma korkusuyla bir zamanlar oraya sığınmış kadın dışında.

Böylesine doğru tarihi ayrıntılar, "bir yerlerden okuyup, sonra da unutmuş olmalı" ya da, "televizyonda izleyip sonra aklımdan çıkmış olmalı" türünden beylik açıklamalara da meydan okuyor.

Her şeye olduğu gibi reankarnasyona da şüpheyile yaklaşan psikolog Susan Blackmore'a göre, "bu hiç de bir reankarnasyon

fenomeni değil, belki de bizler zihnin kabiliyetlerine hak ettiği değeri vermiyoruz.” Bu söylemin Blackmore’un “okuyup, unutmuş olmalı” ya da “televizyonda izleyip, aklından çıkmış olmalı” deme biçimi olduğuna inanıyorum.

Bununla beraber Blackmore’nin cümleleri, reankarnasyonun ispatlanabilir olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Örneğin Liz Howard nasıl oldu da zeminin örme taştan olduğunu “hatırladı”. Daha önce hiç karşılaşmadığı iki kişi dışında bunu bilen hiç kimse yoktu. Bunu bilmesi mutlak surette imkânsızdı. Peki Jane yüzyıllar önce kapısı mühürlenmiş bir yeraltı kemerinin girişini nereden biliyordu?

Bunlar gibi pek çok vaka var. Hipnoz etkisi altında ortaya çıkarılan pek çok doğrulanabilir tarihi gerçeğin, yaşayan herhangi bir insan tarafından bilinmesi olanaksızdır.

Genetik bellek teorisine gelince, buna kesinlikle fazlaca itimat etmiyorum, çünkü bu konuda hiçbir kanıt bulunmamaktadır. Dünyanın var olduğu ilk andan beri dünya tarihini vücudumuzun her bir hücresinde saklayan evrensel bir DNA belleğine sahip olduğumuza hiç şüphe yok, ancak, bu geçmiş-yaşam regresyonlarının, kolektif bir bellek bankasına dalmak olduğuna inanmıyorum (bu regresyonlar özel bir bellek bankasına dalmak demektir) ve bu zamana kadar ilgilendiğim kadarıyla kolektif anı bankasına dalmak çok daha tuhaf bir fenomeni, ortak DNA bellek kodlarına doğrudan sızabileceğiniz fenomenini hatıra getirecektir.

Ayrıca, eğer geçmiş-yaşam regresyonu tesadüfi ise, ortak DNA belleğine her daldığınızda hep aynı geçmiş yaşam anısının ya da senaryosunun tekrar etmesini beklememeniz gerekir. Tamamen tesadüfi konularla karşılaşılacak ve bunlar duygusal yapınız üzerinde yoğun bir etkide bulunmayacaklardır.

Pek çok geçmiş-yaşam regresyonunda gerçekler sabittir ve değişmezler. Reaksiyonlar daimidir, tıpkı bir düzineden daha

fazla hipnoz regresyonuna girmiş Liz Howard'ın geri döndüğü her seferde hep aynı hayat senaryosunu yaşaması gibi. Liz Howard başka başka kişiliklere ya da tesadüfen kolektif DNA belleğine erişmiyordu. Anıları tamamen emsalsiz ve odaklanmış anılardı. Eğer öyle olmasalardı, Elizabeth Fitton'un İngiltere'deki hayatıyla bağlantı sağlayabilecek başka birileri olurdu. Aranızda gönüllü var mı?

Ayrıca biz diyelim ki, 500,000 yıl önce mağarada yaşamış olan Aunty Flossie'nin DNA belleğine dalabiliyor olsaydık, aynı duygusal etki ortaya çıkmayacaktı, yani geçmiş-zaman anıları böylesine yoğun duygusal acılara neden olmayacaktı. Çünkü, rasgele bir DNA belleği, kişisel bir deneyim değildir. Geçmiş-yaşam deneyimi sıklıkla, öznenin apaçık duygusal reaksiyonlarıyla doludur, çünkü geçmişlerinin ıstıraplı olaylarını bilinçlerine çıkarıp sıkıntılarını hafifletmekte ve böylece sıkıntılı anıdan kurtulmaktadırlar.

1981 yılında, regresyon hipnoterapisti Joe Keton, gazeteci Ray Bryant ile tanıştı. Ray, *Reading Evening Post* gazetesine hazırladığı makale için, geçmiş-yaşam regresyonuna ve reenkarnasyona dair bir öykü arıyordu, bu yüzden de kendisine regresyon hipnozu yapması için Keton ile iletişime geçti.

Ray ilk hipnozuna girip bir önceki yaşamlarından birine geçtiğinde, ilk adımın Reuben olduğunu söyledi ancak soyadının yalnızca başını hatırlayabildi: "STA...". Bununla beraber, bu hayatını canlı ayrıntılarla tarif ediyordu. Ray'ın, 1820'lerde Brighton'da doğduktan sonra, çok genç yaşta Lancashire, Ormskirk'e taşınan Reuben Stafford olarak yaşadığı hayatın ona ilk merhaba deyişiydi. 47. Piyade alayında askerdi. Bir çavuş olarak görev yaptı ve Kırım'da hizmet verdi. Mary isimindeki bir kadınla evlendi.

Joe Keeton'un araştırmacılarından biri olan Andrew Selby, Kew kentindeki Genel Sicil Ofisinde çalışıyordu, o sırada tesadüfen içinde Kırım Savaşında ölenlerin listesi olan bir kitap buldu.

Şaşılması şekilde, Sergeant Reuben Stafford'un da ismi bu listedeydi. Selby elde ettiği bilgilerle Ray'ı, hipnoz altında çözümlendi. Ray, Selby'nin araştırmasından elde ettiği her türlü olaya dair ayrıntılı ve doğru bilgiler veriyordu, boğularak ölüşünün hikâyesi de bunların arasındaydı. Yaşlıydı, yalnızdı, karısı ölmüştü ve keder içinde Thames nehrine doğru yürüyerek kendini sulara bırakıp intihar etmişti.

İlgi çeken başka bir ayrıntı ise şu: Ray, Reuben Stafford olarak Orduda görev yaptığı zaman zarfında vücudundaki bariz bir yaradan şikayetçiydi. Kayıtlar bunu açıkça doğruladı. "Sol elde önemsiz bir yara. 7 Temmuz, 1855, Taşocağı Savaşı." Ray'e hipnozda şöyle soruldu:

Joe: "Taş ocaklarında olduğun zamana geri dön."

Ray aniden çılgılık attı ve sol elini sıkıca tuttu. Bunun üzerine, hipnoz zamanda başka bir andan devam ettirildi.

Liz Howard örneğinde de olduğu gibi, Joe Keeton vakalarını tarihi kayıtlarla çözümlüyor ve elde ettiği tüm bilgiler gerçek olamayacak kadar yüksek bir oranda doğrulanıyor. Ray, yaşadığı başka iki hayata da hipnoz altındayken geri döndü.

Bu insanlar bizi mi kandırıyorlardı, yoksa tarihi kayıtları mı okumuşlardı?

Bu yinede bu insanların, Gawsworth Konağındaki örme taş, Yorkshire kilisesindeki gizli oda ve hiçbirinin de hayatlarında bilinçli ya da bilinçsiz ulaşmadıkları diğer kesin tarihi bilgiler gibi, yöresel kayıtlarda BULUNMAYAN şeyleri nasıl bildiklerini kesinlikle izah etmiyor.

Gazeteci Ray Bryant vakasında olduğu gibi, pek çok insanın birden çok geçmiş-hayat anısı olabilir, bu da bize birden çok geçmiş hayat yaşamış olabileceğimizi gösteriyor.

Ölüm ve yeni yaşam arasındaki zaman aralığı kişiye göre değişiklik gösterir. Bazen kişi dünya zamanına göre çabucak rean- karne olurken, kimi ruhlar, dünyada yeniden bedenlenmek için

yüzyıllar boyu beklerler. Dünya terimleriyle konuşacak olursak, eğer “öteki tarafta” dünyaya dönmek için ortalama bir süre varsa, bildiğim kadarıyla her yaşam arasında elli yıl civarındadır.

Şu an yaşıyor olduğunuz hayatınız sıklıkla, geçmiş hayatınıza dair bir takım ipuçları barındırır ve çoğu kez yedi yaşınıza kadar, bir önce yaşadığımız geçmiş hayata dair çok belirgin yansımalar ve izlenimler olacaktır. Örneğin geçmiş hayatınızda bir denizci olabilirsiniz ve çocukluk ve gençliğiniz bir liman şehrinde geçer. Eski hayatınızda bir müzisyensinizdir ve şimdi çok erken yaşlarda müziğe yatkınlık gösterirsiniz.

Mozart dört yaşında bir dahiydi. Müziksel ilkeleri öğrendiği geçmiş hayatlar yaşamış olabilir mi? Bir Napolyon hayranı olan ve reankarnasyona tutkuyla inanan General Patton, bir zamanlar büyük Bonaparte olarak yaşamış olabilir mi? Bu onun bir savaşçı olarak ortaya serdiği ayrıcalıklı yeteneğini de izah etmiyor mu?

Ruh, tıpkı bir soğan gibi katmanlardan oluşur. Yaşadığımız her hayat, bütünlüğümüzün bir bölümüdür, ümitlerimizi ve korkularımızı taşıdığımız gibi becerilerimizi ve yeteneklerimizi de beraberimizde taşıyabiliriz. Kendi mütenasip varoluşumuzun mahsullerini toplayarak ömürden ömre geçerken, zamanı ve uzayı kat ederiz. Bir hayattan bir hayata doğar ve ölürüz, sonra yine doğarız, ölürüz ve bu mükemmelliğe ulaşana kadar böyle sürer.

Hinduizm’de, Bir olan ve mükemmel Ruh olan Tanrı’nın, cismani evreni kendinden yarattığına ve evrenin de kendiliğinden kendini yarattığına inanılır. “Tanrı” kendini yaradılışın içine katar ve ebedi ve ezeli bir oyun oynarken, maddeden ruha ulaşan, yani yuvaya dönen yolu bulmak zorundadır, tıpkı okyanusu arayan damla gibi.

Ruhtan maddeye ve sonra yine geriye doğru yapılan bu yolculuk Kabala Hayat ağacında da ayrıntısıyla tanımlanmıştır. Tan-

rı, Ruh, Işık, Bilinç, ne dersenez deyin işte O, evreni yaratmıştır ve eş zamanlı olarak her yerde ve her zaman vardır.

Tüm döngülerde olduğu gibi, bu döngü de tamamlanmalı ve enerji, kaynağına dönmelidir. Bir hayattan bir hayata yaptığımız yolculukta testlerden geçer, dersler alır ve kendimizi hazırlarız. Ta ki bir gün, yanılısamanın, fizikselliğın yanılısamasının doğasını anlayana ve ruhsal kaynağımıza geri dönene kadar.

Reankarnasyon teorisi, yaptığımız tüm hareketlerin tepkiyle (ki bu tepkimeler halihazırda geçmiş hayatlarımızda harekete getirdiklerimizdir) sonuçlanacağını ve mükemmelliğe ulaşana kadar, karmik derslerimizi almak için tekrar tekrar dünyada bedenlenmek zorunda olduğumuzu ifade eder. Geçmiş hayatlarımızda harekete getirdiğimiz karmamız, hâlâ kıvrımlarını açıyor ve yayılıyor, ama esas eylem, tıpkı doğurduğu bütün sonuçlar gibi, zamanda ve uzayda hâlâ varoluyor.

Kaynağına dönüş

“Herkes, ölüm anında yalnızca Beni hatırlayarak bedenini terk eder ve o anda Benim doğama erişir. Hiç şüphe yok ki bu böyledir. Her kim İlahi Varlığın YÜCE Kişiliğı üzerine düşünçelere dalarsa, zihni hiç durmadan Beni hatırlamakla meşgul olur, o Partha (Arjuna), yolundan şaşmadan, Bana ulaşacağından emindir.”

Baghavat Gita, 8. 5-8. 8

Ve böylece, okyanustan buharlaşmış olan su damlası, sonunda yine kaynağına, yuvasına geri döner.

Hayat ağacı, enerjinin ezeli ve ebedi değişimi, tinden maddeye yaptığımız yolculukta bizi taşıdı ve şimdi aslen geldiğimiz yere geri dönmenin zamanı geldi. Madde, ruhsal enerjiye dönmek zorundadır.

Başlangıçta her şey kutsal enerji tarafından yaratıldı. Yaşayan her şey, içinde bu enerjiden taşır. Bu enerji bilinçlidir, bilincin kendisidir ve asla ölmez, sadece; ebedi doğum, ölüm ve yeniden doğum döngüsünde form değiştirir.

Pek çok dini felsefenin sembolizminde Üçleme olarak temsil edilen üçlü eyleme burada da tanıklık ediyoruz: Anne-Baba (Kutsal olan) ve tinin çocuğu, Kutsal Ruh.

Ruhun kendisi, en saf enerjiye, saf ışığa ya da bilince benzeyen atom altı parçacıklarının bulunduğu bir alandır. Ferdi ruh, fiziksel benliği önceleyen enerji kısmıdır ve yaratılışının ardındaki nedensel faktördür. Bireyin ruhsal enerjisi, cismani yaratılışından önce vardı.

Ruh maddeyi yaratır, madde ruha geri dönmelidir. Işıktan geliyoruz ve günlerin sonunda ona dönmek zorundayız. Tıpkı bir damlanın okyanustan buharlaşması gibi ruh da, Tanrı okyanusundan buharlaşır. Damla buhar olur, buluta döner ve sonunda yere yağmur olarak düşer, nehir olur akar ve denize varır. İşte ruh da, mutlak saadet okyanusundan başladığı yolculuğunu böyle sürdürür ve sonunda geri döner. İsterseniz şöyle diyelim: Ruh Tanrı'nın damlacığıdır, Tanrı okyanusundan buharlaşır, ancak varoluşunun doğal döngüsünü tamamladığında kaynağına geri dönmek zorundadır. Enerji ve Madde, $E=MC^2$, ebediyen birleşmiş olan Ruh ve Madde, devir daimini tamamlar ve Tanrı'ya döner.

Fakat geriye tek bir soru kalıyor.

Tanrı okyanusuna, Cennete geri döndüğümüzde, orada mı kalacağız, yoksa, devir daime yeniden başlamak için, aklın sınırlarını zorlayan bir sürede bu döngüden dışarı mı çıkartılacağız? Yoksa evrenden evrene, bir hayattan öbürüne, çağdan çağa dönüp duracak mıyız?

İşte gizem denen şeyin güzelliği de buradadır.

Son Söz

Mistik Zihin

Mistik zihin

“Ben Alfa’yım ve Omega’yım, başlangıç ve sonum.”

Vahiy 1:8

Mistik zihnin keşfedilmemiş doğaüstü güçleri üzerine yaptığımız araştırmanın sonlarına yaklaşıyoruz.

Gerçekleri size tüm çıplaklığıyla, peşin hükümsüz bir şekilde sunmaya çalıştım, bu araştırmanın amacı da başından beri buydu. Bununla beraber yargılayacak olan sadece sizsiniz, bu dava-daki hükmü belirleyecek olan jüri sizsiniz.

Bir ruhumuz var ve fiziksel ölüm sonrası hayatta kalıyor mu? Geçmişteki edimlerimize bağlı olarak tekrar tekrar vücut buluyor muyuz, yoksa bulmuyor muyuz? Gizli saklı kalmış doğaüstü güçlerimiz var mı, yok mu? Evrende, çoğunlukla Tanrı olarak imlediğimiz bilinçli bir yaratıcı güç var mı, yok mu?

Kanıtlar kendi lehlerine konuşurlar. Şimdi bu konularla ilgili olarak, burada size sunulan tüm bilgilere dayanarak, neye inanıp inanmayacağınıza karar vermek size kalıyor.

Bu kitabın sonlarına doğru yaklaşırken tek pişmanlığım, kitabı yazarken hem zaman hem de yer kısıtlamaları nedeniyle, söz konusu fenomenlerle ilgili varolan binlerce vakayı sizlere aktaramamamdır. Eğer bunu yapabilseydim ve dünya gazetelerinde geçen ispat kabilinden olayları size aktarmaya niyetlenseydim, böyle mütevazı kitap yerine bin ciltli bir ansiklopedi yazmam gerekirdi.

Elbette ki, “İnananlar için ispata gerek yoktur, inanmayanlar içinse hiçbir ispat mümkün değildir.” Bu fenomenleri tecrübe ettiyseniz, hiçbir ispata gerek duymazsınız. Ne deneyimlediğinizi biliyorsunuz. Ne olduğunun farkındasınız. Hiç kimse sizi kendinizden uzaklaştıramaz.

Bu fenomenlerle ilgili doğrudan bir deneyim yaşamamışsanız ve bu konulara kuşkuyla yaklaşanlardansanız ve eğer hâlâ herhangi bir şekilde ikna olmadıysanız, şüphesiz ki kendi bakış açınızı savunan argümanlar bulacaksınız ve bunu yapmakta da özgürsünüz.

Bununla beraber, sizin bu araştırma hakkındaki görüşünüz ne olursa olsun, keşfettiğim şeyleri bu sayfalarda sizinle paylaşmak benim için ayrıcalıktı; umuyorum ki amaçladığımı gerçekleştirme konusundaki içtenliğim, edebi kabiliyet konusundaki eksikliğimi telafi etmiştir.

Gözümüzün önünde duran olgular var. Umarım, onların mantıklı ve uygulanabilir olduklarını bu kitap sayesinde ispat ettim.

Dünyada olmuş, olan ve olacak her şeyin, en nihayetinde kutsal bir enerji, vücuda getiren ilahi tin olduğunu, hem bilimsel hem de ruhsal olarak açıkça gösterdiğime inanıyorum.

Sizden önce varolan, erkek, kadın, çocuk, böcek, bitki, balık, kuş ve hayvan ne varsa hepsi de, aynı özgün ve ilahi kaynaktan geldi, her şeyi yaratan mistik bir simya vasıtasıyla hasıl oldu.

Sonuç olarak tüm varlık kutsaldır, tüm varlığın ruhları vardır. Hepimiz aynı kaynaktan geldik, hepimizin ruhu, bilinci ve hisleri var. Hepimiz varlığı yaratan Tanrı'nın kutsal sözüyüz.

Ancak, günümüz dünyasında çok sayıda insanoğlu, sadece kendi ilahi vasıflarıyla ve kendi öz ruhlarıyla değil, dünyanın ilahi vasıflarıyla da bağlantısını kaybetti. Kavrama konusundaki kabiliyetsizliğimiz, bizi dünya üzerinde yalıtılmış bir tür haline getirdi. Tanrı'dan yalıtılmış, doğadan, gerçek benliğimizden ve birbirimizden yalıtılmış bir tür olduk.

İşte bu doğadan ayrı olma yanılması ve bazı şeyleri olağüstü gören bakış yüzünden, dünyayı toptan bir drama ve insanlık tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir trajediye mahkûm edip, yok ediyoruz. Tanrıyla olan ruhani bağımızı maddi refah, toprak, zenginlik ve dünyevi hazineler arayışımıza kurban verdik. Kapitalizm ve bilim denilen kurban taşında, ruhani zenginliğimizi kurban ettik. Ama eğer insan dünyayı kazanıp da, ölümsüz ruhunu kaybederse ne fayda?

Gerçek ruhsallığı yaşama ve hayata saygı eksikliğimiz yüzünden, bu gezegene 100 yıl içinde, ilk memelilerin ortaya çıkışından beri geçen 100,000,000 yılda herhangi bir türün verdiği zardan çok daha fazla zarar verdik.

Bilimsel, dini ve politik mazeretlerimizle silahlanmış, teknolojik ve biyolojik silahları arkamıza almış vaziyette, gezegeni yok etmenin eşiğindeyiz. Doğaya hiçbir şey vermeden sadece alıyoruz, Yeryüzünden sürekli çalıyoruz ve toprak anayı sistematik olarak zehirliyoruz. Öldürüyoruz, bombalıyoruz, katlediyoruz, yağmalıyoruz, saldırıyoruz, zulmediyoruz, esirgiyoruz, mahrum bırakıyoruz, kurnazlık yapıyoruz, kötüye kullanıyoruz.

İster insan, ister hayvan ya da başka bir şey olsun, Tanrı'nın çocuklarını kelimelerle anlatılamayacak, düşünmenin bile dehşet verdiği zulümlere maruz bırakıyoruz. Birbirimize karşı nasıl

böylesine gaddar olabiliriz? Bunların bir cezası yok mu sanıyoruz?

Tanrı tüm varlıklarını eşit sevgiyle yaratmadı mı? Biz kim oluyoruz da onun büyük toprağındaki bir şeylere zarar verebiliyoruz? Yaşayan her varlığın gözlerinin ardından, tüm evrenin bize baktığını görmüyor muyuz? Bu kadarla da kalmıyor, birbirimize de aynı şekilde kötü davranıyoruz.

Bugün dünyadaki tüm canlıları beslemek için yeterli besinimiz olmasına rağmen, yeterli kâr elde edemediğimizde ürünü azar azar dağıtıp kıtlık yaratıyoruz. Boyun eğdirmek için komşularımızı bombalıyoruz. Onlara eziyet ediyoruz, zulmediyoruz, reddediyoruz ve kaderlerin en korkuncuna mahkum ediyoruz. Ne için? Güç? Toprak? Altın? Din? Petrol?

Bugün ekolojik intiharın sınırındayız. Küresel iklimin koruyucusu olan yağmur ormanları dakikada 80 hektar hızla küçülüyor. Okyanuslar kimyasal atıklarla zehre boğuluyor. Ozon tabakasındaki delik, endüstriyel ve teknolojik kirlenmenin 200 milyar ton karbon atığıyla mücadele etmeye çalışırken her yıl giderek daha da büyüyor. Kuzey ve Güney Kutupları, her yıl Galler büyüklüğünde buz kütlelerini kaybederek hızla eriyor. Kırk mil uzunluğundaki buz kütleleri açık denize sürükleniyor. Bu buzlar eridikçe deniz seviyesi yükselecek. Okyanuslar karaları yutacak.

Dünya üzerindeki hayvan ve bitki türleri de yok olmakta. En güçlü tıbbi bitkilerden biri olarak bilinen ve çocuklukta geçirilen kan kanserinden sonra kullanılması gerekli bir madde olan Vinca Rosea bitkisi ortadan kayboluyor. Kaplan, yunus, fil, maymun ve şempanzelerin nüfusları, tıpkı kuşlar ve böcek türleri gibi, hızla azalıyor. Küçük serçeleri bile pek çoğumuzun hayatından çıktı gitti.

Biz bu sayfaları okurken insanlar açlıktan ölüyor, yoksul ülkelerdeki çocuklar, birkaç kuruşla iyileştirilebilecek hastalıklar yüzünden ölüyor. Bu çocuklar savaşlarda kötürüm oldular. Sa-

vaşlarda ölüyorlar. Mayınlarla ve ölümcül mermilerle parçalara ayrılıyorlar.

Bunlar olurken, dünya nüfusu da aralıksız olarak tarihin en yüksek artışına yaklaşıyor. Nüfusumuz 10 milyara ulaştığında ve yaşadığımız yeri yok ettiğimizde, çocuklarımızı besleyecek besinimiz olacak mı?

Doğayla bağımızı ve sevgili gezegenimiz dünyayı bir arada tutan hassas dengeleri unutmuş durumdayız. Yaşamamızın için dünyanın geri kalanına ve tüm doğaya bağlı olduğunu unuttuk. Mistik anlamda, her şeyle bir olduğumuzu göremiyoruz.

Eğer yağmur ormanlarımızı korumazsak, bir gün yok olduklarında iklim geri dönüşü olmayacak şekilde değişecek. Denizler böylesine kirlendiğinde hiçbir balık yaşamayacak, dünyanın doğal habitatını mahvettiğimizde artık bir yuvamız olmayacak. Yemeğimiz olmayacak. Bir barınağımız olmayacak. Evimizi harap edip de, yaşamaya devam edebileceğimizi mi sanıyoruz?

Ödenecek bedeller kendini göstermeye başladı bile. Depremler, hastalıklar, kıtlıklar, felaketler -Vahiy Kitabı dışında daha önce hiçbir yerde öngörülmemiş derecedeki felaketler- yaşamaya şimdiden başladık. Uyarılara dikkat edin. Ortak karmamız işlemeye başladı.

Eğer Tanrı'yla, doğayla ve küresel ailemizle bağlantıya geçmezsek ve birbirimizi kutsal varlıkların hak ettiği şekilde sevip saymazsak, kendi tükeniş yolumuza gireceğiz. Bizim için kimse bir şey yapmayacak. Ne yaparsak kendimiz yapacağız.

Küresel düzlemde iş gören yasa, neden-sonuç yasasıdır. Her birimiz şu ya da bu şekilde dengeyi kurmaya yardım edebiliriz. Yasaları öğrenerek, sevgiyi ve merhameti öğrenerek, bir kez daha birbirimizi ve gezegenimizi sevmeyi ve korumayı öğrenerek, hayatta kalacağız.

“Birleşirsek ayakta kalırız. Bölünürsek yıkılırız.”

Bu sizin çığlığınız.

Evrim ve Yeni Çağ

“Bu, Kova Burcu Çağının Şafak Söküşü.”

Hair

Geçtiğimiz bin yılın son yüzyılında, insanlığın olağanüstü bir evrim geçirdiğini görmek için profesör ya da dahi olmaya gerek yok.

Bu gelişimin iyi ve yönleri var.

Bu dönüşüm ne zaman başladı? Öyle görünüyor ki toplum, çiftçiliği ve endüstriyi mekanikleştirmemizi ve modernleştirmemizi sağlayan elektriğin keşfinden sonraki 150 yıl içinde keskin bir değişim sürecine girdi. O zamandan beri küresel toplum gerçekten de dönüşüme uğruyor.

Bir yüzyıldan daha az bir zaman içinde at arabasından, Ay’da yürüyen adama geçiş yaptık. Abaküsten bilgisayara. Ok ve yaydan atom bombasına. Atlı posta şirketinden, dünya çapındaki İnternet ağına. Gelişimin hızı insanı sersemletiyor.

Bununla beraber, teknolojik ve materyal gelişim süreci böylesine hızlı ilerlerken (sol beyin), insanlığın tinsel ve psikolojik rahatsızlıkları da aynı oranda artıyor. Birbirleriyle doğru orantılı olarak artış gösteriyorlar.

İnsan ruhu tinselliği pahasına maddeten gelişti. Dengesini yitirdi.

Bu teknolojik gelişim sürecinde, geleneklerimiz, ritüellerimiz, toplumlarımız ve kültürlerimiz ve yanı sıra dini inançlarımız da bir çok köklü değişimden geçti. Onları ya kaybettik ya da görmezden geldik.

Belki de böylesine şiddetli bir değişimin neden bu zamana denk geldiğini ve gelişimimizin neden bu hızla sürdüğünü merak ediyorsunuz?

Bazı insanlar bunu Yeni Çağ'ın gelişine bağlıyorlar. Yeni Çağ'ın yeni bin yıla karıştırılmaması gerekmele beraber, birbirleriyle bir şekilde ilişkili olduklarını da söylemeliyim. Yeni bir bin yıla girdik çünkü zamanı İsa'nın doğumundan beri ölçüyoruz ve o zamandan beri de 2000 yıl oldu.

Öyleyse Yeni Çağ tam olarak nedir?

“Çağlar” ekinoksların birbirleri öncesi gelişleriyle belirlenirler. Buysa Zodyak'ın burçlarıyla ilgili olan, Dünya ekseninin bulunduğu pozisyonun neden olduğu astronomik bir fenomendir.

Basitçe söyleyecek olursak, kuzey kutbundan çıkan bir hat düşünecek olursanız, Dünya'nın kendi eksenini etrafında dönerken, herhangi bir zamanda bakıldığında eksenin Zodyak'ın burçlarından birini işaret ettiğini göreceksiniz. Şimdi, ekinoks noktasının Zodyak'ın on iki burcunu geçmesi yaklaşık olarak 26,000 yıl sürer. Sonuç olarak, ekinoks noktasının burçlardan birini geçip bitirmesi yaklaşık olarak 2,160 yıl sürecektir.

Son iki bin yıldır, ya da biraz daha fazla süredir Balık burcunu işaret eden ekinoks noktası şimdi Kova Burcuna doğru hareket etmek üzeredir. Fark ettiğiniz gibi ekinoksların gerilemesi burçlar boyunca olmaktadır.

Yeni Çağ ne zaman başlıyor? En isabetli takvimleri yapmış olan Mayalılara göre, Yeni Çağ 2012'de başlayacak. Yine çok doğru olan İbrani takvimine göreyse 2008'de. Bazı otoriteler en az iki yüzyıl ilerde olduğunu söylerken, bazıları da çoktan başlamış olduğunu düşünüyorlar.

Bununla beraber Yeni Çağın işaretleri toplumda açıkça görülmeye başladı; teknolojik icatlardaki artış, “daha yüksek boyutlardaki dalgaların” bilincindeki artış, belki de Kova Burcu çağının etkisinin daha yüksek titreşimlerine atfedilebilir.

Kova'yı yöneten gezegen Uranüs'tür. Uranüs aynı zamanda elektriği ve icatları yönetir. Bu gezegen ne zaman keşfedildi? Tam

da elektrik enerjisini çalışır duruma getirmeye başladığımız ve şaşırtıcı teknolojik icatların ortaya çıkmaya başladığı zaman da.

Şu an hangi burçtan ayrılıyor? Daha önce de söylediğimiz gibi, İsa'nın doğumundan beri Dünya eksenini Balık burcunu gösteriyor, dolayısıyla 2000 yıldır süren Balık burcundan ayrılıyor.

Mesih dünyaya, Koç Burcu Çağının sonunda, Balık Burcu Çağının başında, Balık Çağı için bir haberci olarak geldi. Mesih, Balık burcunun nitelikleri olan sevgi ve merhameti temsil ediyordu. O zamanların gizli sembolü balıktı. Mesih'in de bir balıkçı olduğu söylenir. Havarileri gerçekten balıkçıydılar. Evrimsel sembolizm, kültürel mitolojiyle, en derin ve en mükemmel seviyelerde birleşir.

Hıristiyanlık sembolizmine daha yakından bakarsak, ilgimizi başka bir şey daha çekecek. Mesih, sembolik Hıristiyan öğretisindeki tek arketip değildi.

Hıristiyan geleneğinde ve mitolojisinde merkezi bir rolü olan kişiliklerden biri de Bakire Meryem'dir. Şimdi size astrolojik terimler açısından oldukça aşık olan başka bir şey göstereceğim. Zodyak çarkında Balık burcunun karşıt burcu Başak burcudur, yani Bakire. Hıristiyan mitolojisindeki ikinci önemli karakter kimdi? Elbetteki Bakire Meryem.

Mesih (Balık) ve Bakire Meryem (Başak), Balık ve Başak burcunun niteliklerinin baskın olduğu bir Yeni Çağın sembolleriydiler. Bu kutupsallıkta Balık mistik olanı, Başaksa daha sonra analitik materyalist bilimdeki etkilerini göreceğimiz pratik, entelektüel ve analitik yanı temsil ediyordu.

Balık Burcu Çağı yaklaşık olarak Milattan sonra 1. yüzyılda başladı, Koç Burcu çağından sonraydı. Bu dönemin sonunda Britanya'da yaygınlaşan St George ve Ejderha efsanesi de semboliktir. Koç Burcu Çağının bitişini sembolize eden bu miti ejderha temsil ediyordu. (Eski Britanya'da "ley lines" ejderha çiz-

gileri olarak da bilinirdi.) St George ve onun kırmızı haçı, eskiyi yok eden yeni bir –Hıristiyanlığı– sembolize ediyordu.

Ejderha, Çin’de Koç burcuyla özdeşleştirilir. Mitlerimizin ve efsanelerimizin içinde pek çok astrolojik sembol gizlidir.

Koç Burcu Çağından önce Boğa Burcu Çağı vardı, yani yaklaşık olarak 4000 yıl önce. Musa’nın insanlara “altın buzağıyı yakın” dediği çağ o zamandı, yani Boğa Burcunun bitip Koç Burcunun başladığı çağ. Boğa burcu astrolojik olarak maddi refahı ve sahip olunan mal mülkü yönetir. Onlar buzağıyı yaktılar. Ve böylece sadece o çağın putperest materyalizmini sembolik olarak sona erdirmekle kalmadılar, bir çağın bitişini, Boğa Burcu Çağının bitişine de işaret ettiler.

Boğa Burcu Çağından sonra, Koç Burcu Çağı başladı. Bu Çağın simgesi, Romalı asker arketipi ve sömürgeci Roma İmparatorluğu; yani Koç’un Yöneticisi savaş Tanrısı Mars, savaş gıysilerini kuşanmış saldırıya hazırlanan o öfkeli savaşçı bu çağı temsil ediyordu.

Koç Burcu Çağı yaklaşık olarak Mesih’in dünyaya gelişiyle aynı zamanda bitti ve Balık Burcu Çağının başladığını işaret etti. Şimdi de Balık Burcu Çağından çıkıp, Kova Burcu Çağına girmek üzereyiz.

Peki buna göre, Yeni Kova Çağında bizi nasıl bir toplum bekliyor?

Gelecek için kurguladığımız teknolojik bilim kurgu senaryoları ne olursa olsun, ben psişik süper güçlerimizi olağanüstü şekilde geliştireceğimizi ve gelecekte bir gün, astral projeksiyon, levitasyon, telepati, teleportation ve benzeri şeyleri gerçekleştirebileceğimize inanıyorum. Kova Burcu Çağı büyük teknolojik gelişmeleri temsil ediyor. Bununla beraber Kovanın karşıt burcu Aslan’dır, bu yüzden bu dönem boyunca Aslan etkisini de göreceğiz. Aslan burcu Kalbi yönettiği için, teknolojinin gelişme-

lerini hangi yönde kullanacağımızı insanoglunun kalbi belirleyecek.

Gezegenin kalp Çakrası sevgiyi almak için açık olmalıdır.

Eğer bunu gelecek için yapıyorsak, ortak şekilde hareket etmek zorundayız. Birbirimizi ve gezegenimizi sevmek zorundayız. Soluduğumuz havaya zaten zarar verdik, denizleri zehirledik, atmosferi kirlettik, yağmur ormanlarımızın çoğunu kestik. Küresel iklim kaos içinde, kutupların zirveleri eriyor, deniz seviyesindeki kentlerin hepsi tehdit altında. Dünyada yaşayan türler korku verici bir hızla yok oluyor, eğer dikkatli olmazsak kısır ve çorak bir dünyayla baş başa kalacağız. Kaplanlar, ağaçlar, balıklar ve kuşlar uzak bir hatıra olabilirler. Eğer her birimiz, materyal gelişimimizi ruhsal bir kavrayışla ölçülü hale getirmesek, kendi yarattığımız canavar tarafından yok edileceğiz.

İnsanlığın kalp çakrası açık olmalıdır. Evrim, insanlığın sevmeye kapasitesine sahip olduğuna ve hayatta kalmak bu kapasiteyi kullanmamız gerektiğine karar vermiştir. Eğer gereğince sevmesek, dünyadaki son canlıyı da yok ederken üzüntü duymayacağız. Sevgi vermeli ve sevgi almalıyız.

Yeni Çağa yaklaşırken sadece bilinç konusunda yapacağımız önemli bir evrimsel atılımla, maddiliği tinsellikle dengeleyebiliriz. Yeni bin yılda ve Yeni Çağdaki trendin, tinsel gelişme yönünde ve tüm muhteşem yönleriyle insanlığın birliği doğrultusunda olduğuna içtenlikle inanıyorum.

Bilim ve Din

“Parapsikoloji, yogilerin ve majisyenlerin dilini, modern dünyanın Batılı insanın anlayabileceği bilimsel bir dile çevirmektedir.”

Where Science and Magic Meet, Serena Roney-Dougal

Bilim ve din mistik ve simyasal bir yeniden kavuşumun eş-ğindeler mi? Bilgilerin biriktiği bir havuzdaki evrensel gerçekle-ri tanımlayıp, ifade edecek genel bir terminoloji kurma kararı vermeye mi hazırlanıyorlar?

Bu kitapta bilim ve din arasındaki paralellikleri göstermeye –her ne kadar bambaşka iki dil kullanarak da olsa– evrenin do-ğası ve evrensel yaratılış hakkında nasıl benzer sonuçlara var-dıklarını göstermeye çalıştım: Süpersicim teorisi ve Kabala'nın on boyutlu evreni; fotoğraflanabilen ve bir zamanlar yalnızca kahinlerin, gizemcilerin ve iman sahiplerinin inandığı, o hakkın-da her zaman fikir yürütülen ünlü ruh.

Toplum, halka karşı sorumluluk taşımayan bilim ve din pa-pazlarına karşı tarihimizde ilk defa, kol kola vermiş meydan okuyor, onlardan neredeyse 2000 yıldır bize zorla yutturdukları kendi “gerçeklik” tanımlarını yeniden tanımlamalarını ve savun-malarını bekliyor. İnsanlar tinsel güçlerini geri istiyorlar.

Bununla beraber, Kitabı Mukaddes'teki ifadelerin, hikâyele-rin ve varsayımların yanlış olduğunu bize ispat eden öncelikle bilimdir. Örneğin artık evrenin yedi günde yaratılmadığını bili-yoruz. Adem ve Havva'nın birdenbire ortaya çıkmayıp, milyon-larca yılda evrildiğini biliyoruz. Ve yine, Güneş sisteminin mer-kezinde Yerkürenin değil, Güneşin bulunduğunu biliyoruz.

Ancak bilim her şeyi ölçemez, din ise her şeyi açıklayamaz. İkisinin konuştuğu dil de, bireye yabancıdır.

Tüm insanları belirli bir süre kandırabilirsiniz, ya da bazı in-sanları her zaman kandırabilirsiniz, ama tüm insanları her za-man kandıramazsınız. Gerçeği arayışımız, her şeyden önce gelir. Hakikati arzulamamız baki kalır. Yaşar. Hayatta kalır. Onun göz-leri bağlanamaz ya da başka türlü tertip edilemez. İnsan ruhu hâlâ gerçeğin, aydınlanmanın, ilahi olanla bir olmanın özlemine çekiyor.

Belki de hepimizin paylaşacağı ve toplumun kültürel evrimi-

nin ve geleceğe yönelik tinsel bir kavrayışın temelini oluşturacak bir tür gerçeklik adaptasyonunu yakalamak için bulmamız gereken parçalar ve ulaşmamız gereken bilgi, bilim ve din arasında bir yerdedir. Emin olun ki birini diğerinin aleyhine çevirmeye çalıştığımızda, daha da çok tükeneceğiz.

Kendi bireyselliğinizin dünyayla olan ilişkisinin ne kadar önemli olduğunu görebiliyor musunuz? Düşündüğünüz ve yaptığınız her şeyin tüm dünyayı etkileyebileceğinin farkında mısınız?

Düşündüğünüz, inandığınız ve yaptığımız her şey göz önüne alınır.

Dinlerimiz bunu bize binlerce yıldır söylüyor.

Biri birimizle, Tanrı'yla ve dünyayla bağımız olduğunu ve birbirimize karşı günah işlersek cezalandırılacağımızı hep söylediler. Bilimse bize, sakın olun, bir hayat yaşayıp, ölüp gideceğiz, kaygılanmaya gerek yok, öleceksiniz, gömüleceksiniz ve bir daha kimsenin sizden haberi olmayacak, dedi

Ancak bunun gerçeği tam olarak ya da bütünüyle yansıtmadığını bildiğimizi düşünüyorum. Olgular kendi kendilerini ortaya koyuyorlar.

Şimdi, kendimize dürüst olalım; türümüz henüz genç bir tür ve kibarca söylemek gerekirse henüz anne kucağındaki bebekiz. Bizim için umut olduğuna inanıyorum, çünkü kalplerimizdeki Tanrı bize sesleniyor. Bu Tanrı bizimle birlikte. Mesih de aynı fikirde, "Cennetin Krallığı sizin içinizde, onu arayın ve bulun." İslam dininde de her erkeğin ve her kadının kalbinde Allah bilgisiyle doğduğu söylenir. Bunun adı "fitrat"tır.

Beden ruhun tapınağıdır ve Tanrı kalplerimizdedir.

Tanrı saf ışık, saf enerji, saf bilinçtir. Hayatın ilahi enerjisi olmadan bizler varolamazdık. Kalplerimizdeki Tanrı bize düzene girmemizi söylüyor. Bizi sevgiye çağırıyor. İbadete çağırıyor. Ama bu, boş sözcüklerle ve hareketlerle yapılan ibadet değil, kalplerimize ve günlük hayatımıza nüfuz etmiş bir ibadet olma-

lıdır. Dünyayı ve, ister hayvan, ister insan, isterse başka bir şey olsun dünyadaki yoldaşlarımızı sevme ibadeti. Nihayetinde, hepimiz bir değil miyiz?

Yeni Bilinç

“İnsan varlığı, tarafımızdan “Evren” diye adlandırılan bütünü bir parçasıdır, zamanda ve uzayda sınırlı bir parçadır. İnsan, düşüncelerini ve hislerini geri kalan her şeyden ayırmış gibi deneyimler, bu kendi bilincinin ona yaptığı bir nevi optik hiledir. Bu hile ya da oyun, bizim için bir hapishanedir, bizi kişisel arzularımızla ve en yakınımızdaki birkaç insana göstereceğimiz şefkatle sınırlar. Ödevimiz, yaşayan tüm canlıları ve tüm güzelliği içinde doğanın bütününe kucaklamak için şefkat çemberimizi genişletmek ve kendimizi bu hapishaneden kurtarmaktır.”

Albert Einstein

Geride bıraktığımız bin yılın son zamanlarında bazı değişimlere tanık olduk, ama inanıyorum ki ufukta bekleyen değişimleri gördüğümüz zaman, bunlar donuk kalacaklar.

İnsanların kalplerinde ve zihinlerinde, yeni bir bilinç dalgası serpiliyor. Hayata ve gezegenimize karşı bu tutumumuzu sürdürürsek hayatta kalamayız. Gelişmemiz gerekiyor. Adapte olmamız, değişmemiz gerekiyor. Nasıl seveceğimizi öğrenmeliyiz. Bir bütün gibi yaşamayı öğrenmeliyiz.

Kendi yuvamız olan dünyamızı düzene soktuğumuzda ve ortak kaynaklarımızı ve yeteneklerimizi bir araya getirdiğimizde, 21. yüzyıl insanlığın başka gezegenlere de yerleştiğine ve yerçekimsiz süper iletkenlerle bir yerden bir yere naklolabildiğine tanıklık edebilir. Dev gökdelenlerden oluşmuş şehirler kurulabilir, robot, bilgisayar ve genetik teknolojisinde süratli ilerlemeler mümkün olabilir. Tüm bu gelişmeler nereye varacak? Sahi, bin

yıl içinde dünya tanınmaz hale gelecek. Ümit edelim ki daha iyiye doğru değışsin.

Belki de insanlar telepati güçlerini ve beden-dışı becerilerini kullanmakta öyle bir noktaya gelecekler ki, biyolojik yakıtlar geliştirmek zorunda kalmayacağız, maddeden yapılmış iletişim sistemleri kullanmayacağız, sihirler ve büyüler genel haline gelecek. Belki de psişik alandaki bu ani açılımlar, ferdi “Süper Güç” gelişimine, ya da uzun zamandan beri hayali kurulan “Üstün İnsana” doğru yeni yollar açacak.

Her şey bize bağlı. Gelecek bizim ellerimizde. Sizler bu yeni bilincin bir parçasısınız. Çocuklarınıza ve çocuklarınızın çocuklarına, Yeryüzünde bıraktığımız şeyler, tecrübelerimiz ve tutumlarımız miras kalacak.

Bu bize bağlı.

Yeni Dünya Düzeninde –Altın Çağda– çocuklarımıza daha iyi bir gelecek hazırlamak için hep birlikte, sevgiyle çalışmalıyız. Onlar için hâlâ solunacak hava, içilecek su, yenilecek yemek ve şaşılıp kalınacak doğal mucizeler olduğundan emin olmalıyız.

Kaplanın çevikliği ve gücü, filin kuvveti. Tilkinin hüneri. Köpeğin sadakati. Yılanların gizemciliği. Kartalın mükemmel cesareti. Ormanlarımızın güzelliği ve heybeti. Bunları düşünelim Yarını garantilemek için en iyisini yapmak bizim elimizde. Dünyanın müşterek sahipleri olmak ve sonuçları tüm zamanları etkileyecek hareketlerimizin sorumluluğunu almak zorundayız.

Kendi aramızda münakaşa ettiğimiz, dünya arkadaşımız olan diğer insanları, ekmekten, barınaktan ve en temel insan haklarından mahrum ettiğimiz sürece, bu gidişatta devam edip, bağlı olduğumuz dünyayı mahvederken, hayvanlar âlemini de kötüye kullandığımız sürece, hayatta kalamayacağız.

Hükmümüz veriliyor. İnsanlığın ortak karması üzerimize çökecek. Yaratıklarını yok ettiğimiz için Tanrı bizi affetmeyecek.

Hepimizin bugün, bu dünyada küçük bir görevi var; dünya-

nın sevgiyle devir daim etmesine yardımcı olmak. Kim olduğumuzu ve Hayatın Birliği içinde birbirimize nasıl bağlı olduğumuzu anladığımızda daha önce hiç görmediğimiz bir güzellik göreceğiz ve bu güzelliğin armağanları, hayatımıza ve tüm medeniyetin hayatına girecek.

Ve sonrasında da Altın Çağın doğuşuna tanıklık edeceğiz.

Genetik mühendisliği ya da genetik olarak değiştirilmiş besinler gibi modern teknolojiler, insanlığın kurtarıcısı ve kurtuluşu olabilir, ama belki de zamanın başlangıcından beri dünyada görülmemiş düzeydeki büyük ekolojik felaketlere yol açacaktır. Bu türden gelecek teknolojilerini harekete geçiren faktör, insanlığın faydası olmalıdır, kişisel ya da şirketsel kârlar değil. İnsanlığı ekolojik felaketin kıyısına getiren şey işte budur, kârâ geçmeye duyulan açgözlü arzu.

Hayatta kalmak ve karanlığın belirsizliğinde kalmak arasındaki farkı, kolektif evrimimiz ve yeni bir bilinç belirleyecek. Dinozorlar yok olduğunda, 100 milyon yıldır gezegende hüküm sürüyorlardı. Sizce insanlık dinozorlar kadar uzun yaşayacak mı? Gidişata bakılırsa ben bundan şüpheliyim,- belki sadece, ama sadece, yeni bir sevgi bilincine ulaşırsak, hayatta kalabiliriz.

Sevgi Yasadır.

“Tüm bilginin sonu Sevgidir”

Sai Baba-Hintli Mutasavvıf

Sevgi konusunu sona bıraktım.

Bir olduğumuzda, yaratıcının zihnini ve kalbini anlayacağız ve yaratıcının sevgi olduğunu bileceğiz. Sevgiyi bildiğimizde, kalplerimiz sevginin kalbine açılacak. Sevgiyi bildiğimizde, özgür olacağız. Yanılsamadan arınıp, kalbimizde ve zihnimizde huzurlu olacağız.

Yeryüzünde sevgiyi ölçen herhangi bir araç olmamasına rağmen, hayatlarımızı değerli kılan sevginin ölçüsüdür. Eğer kalbimizde sevgi varsa, hayatlarımız kutsanır.

Nihayetinde hepimiz bir olduğumuz için, eğer birini incitirsek, aslında kendimizi incitiyoruz demektir. Eğer bir şeyler esirsek, mahrum kalan biz oluruz. Zaman zaman kendi karmamızla, yaptıklarımızın sonuçlarıyla ve meyveleriyle karşı karşıya kalırız.

Tüm yaratılanların kalbini anlayana kadar, ilahi sevgiyle dolana, her şeye karşı şefkatle dolana kadar, ruhumuzun karanlık gecelerde acı çekmesine katlanacağız.

Yanılsamadan yanılısamaya, bir hayattan öbür hayata, yanlış maddi tanrılardan (araba, ev, yüzme havuzu, özel jet, şan, şöhret, gösteriş vs.) yanlış maddi tanrılara koşup duracağız. Her gülümseyişin ve her gözyaşının bedelini ödeyeceğiz.

Karanlık ve ümitsizlik içinde yaşayacağız. Yaşadığımız hiçbir hayat, bizi gerçek benliğimize yaklaştırmayacak. Gözlerimizden ikiyüzlülük ve düzenbazlık peçesini kaldırırsa ve kendimizi ve evreni gerçekten oldukları gibi selamlayana kadar bu böyle sürecektir. Kalplerimizde sevgi varsa, bütün dünyayı severiz. Bir enerji, bir titreşim yaratırız ve nereye gidersek gidelim, canlarından bezmiş olanların kalplerini ısıtırız.

Tecrübe ettiğiniz her düşünce ve duygu, kanınızda kimyasal bir benzerlik ve auranızda bir değişim yaratır. Beden adrenalin üretip, onu vücut sisteminize pompalayarak korkuya reaksiyon gösterir. Ama bilgeliği arayan kişi, gerçek hikmetin arayışında olan kişi, bedenine üçüncü gözünü açacak kimyasallar yayacaktır. Her soru sorduğunuzda, bilgeliği her aradığınızda, zihninizi uyuracaksınız ve zihniniz size cevap verecek.

Kişisel tecrübeden daha iyi bir öğretmen yoktur. İki bin kitap okumuş olabiliriz, tüm büyük ustaları ve öğretmenleri dinlemiş olabiliriz, ama hayatımıza bilgiyi tamamen almaya hazır olma-

dıkça ve kalplerimizde ve zihinlerimizde ona yer açmadıkça bizim olmayacaktır.

Bununla beraber yanlış anlaşılmayı önlemek için yeniden söyleyelim, hepimizin içinde ebedi ve ezeli, ölümsüz bir ruh ışığı vardır ve tüm uzay-zamanına ve ötesine, karşı konulamaz şekilde bağlıdır. Her birimizin içinde bir ruh, bir yıldızın parlaklığıyla ışıldayan, insan, hayvan, bitki ayırt etmeksizin içimizde bizimle olan bir ruh vardır.

Hepimiz ilahiyiz. Hepimiz ilahi tözden, her şeyi yaratan ilahi kıvılcımdan yaratıldık ve onun bir parçasıyız ve bundan kaçış yoktur.

Her birimizin içinde, kendi benliğimizin bu ilahi ve yüce yanını deneyimleme potansiyeli bulunur. Hepimiz aydınlanmaya muktediriz. Tanrı orada, içimizde. Sonsuzluk, içimizde, bizimle birlikte. Hepimiz kutsal ve mukaddesiz. Eşitliğin yolu da, biçimimizin ardında yatan gerçek benliğimizi anlamaktan geçer. Bir olduğumuzu anladığımız da, eşitlik de beraberinde gelecek.

Tibetli Budist Rahip Sogyal Rinpoche'nin sözleriyle, "Aydınlanma içimizdedir ve kim olursak olalım, doğru koşullarda ve doğru eğitimle zihnin doğasının farkına varabilir, böylece içimizdeki ölümsüz ve sonsuzca saf şeyin ne olduğunu biliriz. Bu bilgi, tüm dünyadaki mistik geleneklerin vaat ettiği şeydir."

Mükemmel ilahiyatımızın ve varolan her şeyin ilahiyatının farkına tüm insanların varması için sadece ümit edebilir ve bunun için dua edebilirim. İnsanlık bu bilgiye bir kez ulaştığında, gelişmeyi başarabilecek, merhametli, şefkatli ve kutsal olacak.

Tıpkı en başında olduğu gibi, hepimiz kendi tedbirlerimizi alarak, mistik zihinlerimizin mucizelerini ve Tanrıyla ve tüm yaratıklarıyla olan bağımızı keşfederek, kişisel mutluluk ve muvafakiyet, kişisel kavrayış ve kanaat, güzellikle ve ışıklı sevgiyle dolmuş bir gezegen rüyasına katkıda bulunabiliriz.

Dünya denilen bu gezegende hepimiz bir arada yolculuk edi-

yoruz, tıpkı bir çiçeğin ta yaprakları gibi bir aradayız. Byklg göreceli olan, dönüp duran atomla karşılaştırıldığında devasa olan, ama dönen evrenle karşılaştırıldığında ufacık kalan bu kre üzerindeki insanlığız.

Gerçekten de bizler yıldız çocuklarız ve hepimiz, tek yaratıcımız olan Tanrı'mızın, tüm yaratılışın, tüm evrenin ve her şeyin Tanrı'sının çocuklarıyız. Ve şimdiye kadar Yerküre düşünüldüğünde, ister insan, ister hayvan, ister başka şey olsun bu Tanrı her şeyi içine alıyor, ilahiyat ister kkk, ister büyük olsun hepimizin içinde varoluyor.

Sonuç olarak bizim Tanrı'mız birdir ve aynı Tanrı'dır, tüm yaratılışın Tanrı'sıdır.

Tanrı sınıflara ayırmaz ve tahakküm etmez.

Bunu sadece insan yapar.

Ebedi ve ezeli yolculuğunuzda, sevgi ve ışık dilerim.